

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಏಪ್ರಿಲ್ 1984

ಚಂದ್ರಮಾಮು

ಏಪ್ರಿಲ್ 1984

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಚಂದ್ರಮಾಮನ ಹರಟೆ	...	೬	ಕೃಷ್ಣಕುಮಾರಿ	...	೩೫
ಸುಳ್ಳಿನ ಮೇಲೆ ಸುಳ್ಳು	...	೭	ದುಡುಕುತನ	...	೩೯
ಮೂವರು ಮಾಂತ್ರಿಕರು	...	೧೧	ಹಿರಿಯ ದಿಕ್ಕು	...	೪೩
ಶ್ರಾವಣನ ಕಥೆ	...	೧೯	ಮರಗೂಳಿ ನೌಕರ	...	೪೯
ನಿಯಮ ತಪ್ಪಿದವನು	...	೨೪	ಎಷ್ಟುಕಥೆ	...	೫೦
ಗಂಡು ಬೀರಿ ಹೆಂಡತಿ	...	೨೭	ಸಮರ್ಥನು	...	೫೯
ಮಾನವಜನ್ಮ	...	೩೦	ಪೊಚ್ಚೂ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ	...	೬೪

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೦೦

ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಚಂದ್ರಮಾಮು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಜ ಕೃ ಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾ ಗಿ ರೆಡ್ಡಿ

ಪದವಿ ಅಂಶಸ್ತುಗಳ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿನ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ಚಲಾಯಿಸುವ ಪದ್ಧತಿ ಹೊಸದೇನಲ್ಲ. ಅಂಥವರು ಎಲ್ಲಾ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರನ್ನೂ ಒಂದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, ಸಮರ್ಥನೆನಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರೊಳಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮನೋಭಾವದವರೂ ಇರುವರಷ್ಟೆ? ಅದನ್ನು ಕೂಡಾ ಗಮನ ದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡರಷ್ಟೇ ಅಧಿಕಾರ. ಅಂಥವನು ಆ ಪದವಿಗೆ ಅರ್ಹ ನಾದ ಸಮರ್ಥನೆನ್ನಬಹುದು. "ಸಮರ್ಥನು" ಎಂಬ ಈ ಸಂಜಿಕೆ ಯಲ್ಲಿರುವ ಕಥೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಜೆನ್ನಾಗಿ ವಿವರಿಸುವಂತಹುದು.

ಅ ನು ರ ವಾಣಿ

ವಕತ್ ಕಸ್ತಿ: ವ ಪಾಣೀಂದ್ರ: ಕ ಹಯ್ಯ: ಕ ಪದಾಕಿರ:

ಕಾರ್ಯಕ ಸಂಹಿತ್ಯೆ ಮೊಘೋತಿ ಉದ್ ಬಿದ್ಧಾ ಕು ಕೃ ಸಾಧಿಕಮ್

ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನದು. ಆಯುಧಗಳಿಂದ, ಆನೆಗಳಿಂದ, ಕುದುರೆಗಳಿಂದ, ಕಾಲ್ಬಲಿಗಳಿಂದ ಸಾಧಿಸಲಾಗದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಂಪುಟ: ೭೨

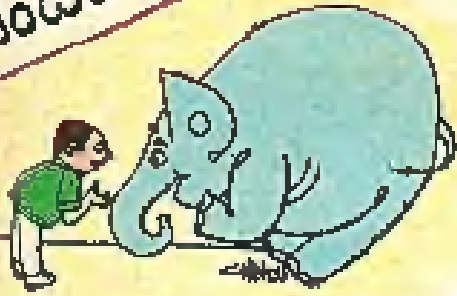
ಮೆಟ್ರಿಕ್ 'ರಳ

ಸಂಚಿಕೆ: ೪

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೦೦ :: ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಚಂದಮಾಮನ ಹರಟೆ

ಮಾತಾಡುವ ಆನೆ

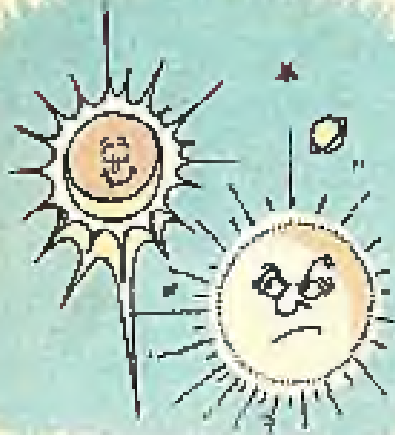
ಸೋವಿಯತ್ ರಷ್ಯಾದ ಕೊಯಗಾಂಡಾ ಪ್ರಾಣಿ ಪ್ರದರ್ಶನ ಕಾಲೇಜ್‌ನಲ್ಲಿರುವ "ಬಾಟಾ" ಎಂಬ ಆನೆ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೂ ಅದು ಬರುವವರನ್ನು ನೋಡಿ, "ಒಳ್ಳೇ ಹುಡುಗಾ" ಅನ್ನುತ್ತದೆ. ದಿನಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವವರಿಂದಲೇ ಆನೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅನುಕರಿಸುವ ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿ ಈ ಆನೆಗೆ ಇದೆ.

ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ವಾನರ ಮಾನವರು

ಜೈನಾದ್ಯೋಳಿಗಿನ ಹೋಲಾ ಪರ್ವತ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೆಲವರು ವಾನರ ಮಾನವರು ಕಾಣಿಸಿದರು. ಶರೀರವೆಲ್ಲಾ ತಾಮ್ರವರ್ಣದ ಕೂದಲುಗಳಿಂದ ಏಳು ಅಡಿಗಳಷ್ಟು ಎತ್ತರವಿರುವ ಈ ವಾನರ ಮಾನವರು ಎಲೆ ಚೂರುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತ ಮರಗಳ ಕೊಂಬೆಗಳನ್ನು ದಾಟುವಾಗ ಕಂಠ ಬಂದರೆಂತೆ!

ಚಂದ್ರನಿಂದ ಸೂರ್ಯ ಕಿರಣಗಳು!

ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪೋಷಾ ಸಂಶೋಧನಾ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ತ್ರಿಸ್ತಿಯಸ್ ಮಾರ್ಕಲ್ ಎಂಬ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞನು, ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಹಗಲಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕನ್ನಡಿಗಳನ್ನು ಚಂದ್ರನ ಮೇಲೆ ಸೇರುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಶಕ್ತ ಉಪಕರಣಗಳ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕನ್ನಡಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಸೂರ್ಯ ಕಿರಣಗಳು, ಹಾಗೆಯೇ ಫೋಮಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಿ, ಕೆಲವು ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಾದರೂ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಹಗಲಾಗಿ ಮಾಡುವ ಅಸಾಧಾರಣ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರವೀಣ!

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ?

1. ಹರ್ಷವರ್ಧನನ ಅಸ್ಥಾನವನ್ನು ಆಲಂಕರಿಸಿದ ಕವಿ ಯಾರು? ಅವನು ರಚಿಸಿದ ಗ್ರಂಥ ಯಾವುದು?
2. ೧೪ ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದ ಅಂಗ್ಲ ದಂತಕಥೆಗಳು ಯಾರೆಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ?
3. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೇ ಶತಾಬ್ದದಲ್ಲಿ

- ಕಾವಂಬರಿ ರಚನುತ್ರಿಕೆಯರಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ಸೋದರೀಮಣಿಯರು ಯಾರು?
೪. ಬಾಲ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದ ಡೇವಿಡ್ ಸಾಹಿತಿ ಯಾರೆಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ?
೫. ತನ್ನ ಮನೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಬಗೆಬಗೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳಿಂದ ಬರೆದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಅಂಗ್ಲ ಕವಿ ಯಾರು?

(ಉತ್ತರ ೬೪ ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ)

ಸುಳ್ಳಿನಮೆಲೆಸುಳ್ಳು

ಹಿಂದೆ ಮಾಡುವ ಮಾಳವೆಂಬ ಊರಿನ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಹತ್ತಿರ ಗೋವಿಂದನೆಂಬ ಯುವಕನು ಸೇವಕನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ತಂದೆ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಳಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತ, ಗೋವಿಂದನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಾಗಿರುವಾಗಲೇ ತೀರಿ ಹೋದನು. ಅವನಿಗೆ ತಾಯಿಯ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಸಮಾಪದ ಬಂಧುಗಳೆಂದು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಜಮೀನ್ದಾರರು ಅವನ ಮೇಲೆ ಕನಕರಗೊಂಡು, ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಬೆಳೆಸಿ, ತಂದೆಯ ನೌಕರಿಯನ್ನೇ ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಬಹಳ ದಯೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನಿಗೆ ಈಗ ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ವಯಸ್ಸು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಮಗಳಿಗೆ ಬರುವ ಪೂರ್ಣವಿಯ ದಿನ, ಪಕ್ಕದ ಊರಿನ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮಗನೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹದ 'ನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥ'ವೆಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ಆ ಮುಹೂರ್ತವನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆಯ ದಿನಕ್ಕೆ ಮುಂದುವರಿಸಿದ ಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಆ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಬರ

ಬೇಕೆಂದು ಗೋವಿಂದನನ್ನು ನಿಯೋಗಿಸಿ, ಜಮೀನ್ದಾರರು ನಗರದಲ್ಲಿ ತನಗಿರುವ ಏನೋ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಗೋವಿಂದನು ಪಕ್ಕದ ಊರಿನ ಜಮೀನ್ದಾರರಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಡಲಿರುವಾಗ, ಮೊದಲು ದಿವಾನನು ಅವನಿಗೆ ಕೆಲವು ತುರ್ತು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ತರುವಾಯ ಅಮ್ಮನವರೂ, ಮಗಳೂ ಮತ್ತೆನ್ನೋ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅದೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದಾಗ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ದಾಟಿ, ಅವರಾಹ್ವಯ ತಿರುಗಿತು. ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಲು ಇನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆ ಇದೆ ಎನ್ನುವಾಗಷ್ಟೇ ಹೊರಡಲು ತೀರಿಕೆ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಇನ್ನು ಮದುವೆಗನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿ, ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲದ ಅಂಕುಡೊಂಕು, ಏರುತ್ತಾಗಿದ್ದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವುದೆಂದರೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಮಾತಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಜಮಾನರು ಹೇಳಿದ್ದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಮಾತಾದುದರಿಂದ ಹೋಗದಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಗೋವಿಂದನು ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುವಾಗ, ವೃದ್ಧ ನೌಕರನು ಅವನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು

ತಿಳಿದು, "ಹಾವು ಹರಣಿಗಳು ತಿರುಗುವ ರಾತ್ರಿ ಪ್ರಯಾಣವು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವು. ನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಹೇಗೂ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಗಡುವಿದೆ. ನಾಳೆ ಮೈಸೂರಿನಿಂದ ಬಂದ ರಜೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೇಳಿ ಬಂದುಬಿಡು. ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋದ ಯಜಮಾನರು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಸಮಾಚಾರ ಹೇಳಬಂದನೆಂದು ಹೇಳಬಿಡು. ರಗಳೆ ಏನೂ ಬಾರದು. ಹೇಗೂ ನಾಳೆ, ಹೋಗಿ ಹೇಳುವಿ ಯಲ್ಲ?" ಎಂದು ಅಲೋಚನೆ ಹೇಳಿದನು.

ಈ ಸಲಹೆ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಹಿಡಿಸಿತು. ರಾತ್ರಿ ಜಮೀನ್ದಾರರು ನಗರದಿಂದ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ, "ಏನೋ, ಗೋವಿಂದಾ! ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೇಳಿ ದಿಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. "ಹೇಳಿ ಬಂದೆನು ಅಯ್ಯಾ!" ಎಂದನು ಗೋವಿಂದ.

"ಅವರ ಮನೇಲಿ ಯಾರ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿದೆಯೋ? ಜಮೀನ್ದಾರ ಹತ್ತಿರವೇ ಹೇಳಿದೆಯೋ?" ಎಂದು

ಯಜಮಾನರು ಇನ್ನೊಂದು ಹೊಸ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿ ದರು. "ಜಮೀನ್ದಾರರೇ ಮನೇಲಿದ್ದರು. ಅವರ ಹತ್ತಿರವೇ ಹೇಳಿದೆ" ಎಂದನು ಗೋವಿಂದ.

"ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಏನು ಹೇಳಿದರು?" ಎಂದು ಪುನಃ ಕೇಳಿದರು ಜಮೀನ್ದಾರರು.

"ಅಂಥಾದ್ದೇನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ ಎಂದರು, ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು ಗೋವಿಂದ.

ಅದರ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಸುಮ್ಮನಾಗದೆ, "ಅಲ್ಲೋ ಗೋವಿಂದಾ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಆ ಹೊಳೆಗೆ ನೆರೆ ಬಂದಿತೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರಲ್ಲಾ? ಹೇಗೆ ದಾಟಿ ಹೋದೆಯಪ್ಪಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಅದಕ್ಕೆ ಗೋವಿಂದನು ತಟಸ್ಥನೆ, "ಅದರಿಂದೇನೂ ತೊಂದರೆಯಾಗಿಲ್ಲ ಅಯ್ಯಾ. ನನಗೆ ಈಗ ಗೊತ್ತಿದೆ ಯಷ್ಟೆ? ಹೋಗುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಈಡಿದೆ. ಬರುವಾಗ ತಪ್ಪು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಕಷ್ಟವೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ಶಲೆದೂಗುತ್ತ, "ಅಲ್ಲಿ ಜಮೀನ್ದಾರ ಮಗ, ಅದೇ ಮದುವೆಗ ಹುಡುಗ. ಅವನ ಸೋದರ ಮಾವನ ಮನೆಯಿಂದ ನಿನ್ನೆ ಹಿಂದಿರು ಗುತ್ತಾನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದರು. ಯಾವಾಗ ತಿರುಗಿ ಬಂದರೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿರು ವುದನ್ನು ನೋಡಿದೆ" ಎಂದು ಗೋವಿಂದನು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು.

"ಸರಿಸರಿ, ಇದ್ದಾನೆಂದಾಯಿತು. ಅವರ ಮನೆಯ ಜಾವಡಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಮಾವಿನ ಮರ ಹೂ ಬಿಟ್ಟಿದೆಯೋ ಗೋವಿಂದಾ?" ಎಂದು ಮತ್ತೇನೋ ಯೋಚಿಸಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರು ಯಜಮಾನರು. ಅದು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮಾವಿನ ಮರವು ಹೂ

ಬಿಡುವ ಕಾಲವೇ ಆದುದರಿಂದ, ಗೋವಿಂದನು ಸಂತಯ ತಾಳದೆ, "ಈಗಲಷ್ಟೇ ಹೂ ಬಿಡಲು ಶುರುವಾದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ತುಂಬಾ ಹೂ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಬಿಡಬೇಕಷ್ಟೇ" ಎಂದನು.

ಹೀಗೆ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದಾಗಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳ ಬೇಕಾಗಿ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತಟವಾಯಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ಕೇಳದೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕೆಂದುಕೊಂಡು ಅತ್ತ ಹೋಗಲು ನೋಡುವಾಗ ಯಜಮಾನರು, "ಅಲ್ಲೋ ಗೋವಿಂದಾ, ಅವರ ಕಪ್ಪು ಅಳಕು ಈ ವಂಧೆ ಹುಲ್ಲು ನೀರು ಮುಟ್ಟಿದೆ ಎನ್ನೋ ರೋಗದಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೆ. ಈಗ ಹೇಗಿದೆಯಂತೆ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು.

ಇದಕ್ಕೇನು ಹೇಳುವುದೆಂದು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಜಮೀನ್ದಾರರಂಥವರು ದನ ಗಳಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ವೈದ್ಯ ಮಾಡದೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ರೇನು? ಅದು ಈಗ ಜೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಿತು ಎಂಬ ಧೈರ್ಯದಲ್ಲಿ, "ಆ ಕಪ್ಪು ದನವೇ? ಅಂಗಳದ ಬದಿಯಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದಿತು. ಅದಕ್ಕೇಗ ಯಾವ ರೋಗವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಆಯ್ಯಾ" ಎಂದನು.

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಮಿಸೆ ಯೊಳಗೇ ನಗುತ್ತ, "ಹುಂ. ಅಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡಿದೆ ಯೆನ್ನೋ ಗೋವಿಂದಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವನಿಗೆ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹಸಿವೆ ಯಾಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಿತು. ತಾನು ಆ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದರೆ, ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿಟ್ಟಕ್ಕಿಳಿಸಿದಂತೆ ಆಗುವುದೆಂದುಕೊಂಡು, "ಹೊಟ್ಟೆ ಕುಂಬ ಊಟ ಹಾಕಿದರು ಆಯ್ಯಾ. ಇನ್ನು ನಾನು ಹೋಗಬೇಕು ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದನು.

ತಾನು ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬರುವುದೋ ಎಂದು ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ದಿಗಿಲು.

"ಇಲ್ಲಿ ಬಾ, ಒಂದೇ ಮಾತು. ನನ್ನ ಇದಿರನ್ನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಹೇಳು. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಸಲೀಸಾಗಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ನೀನು ಯಾವಾಗ ಕಲಿತಿದ್ದು?" ಎಂದು ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು ಜಮೀನ್ದಾರರು.

ತಾನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದುದೆಲ್ಲಾ ಜಮೀನ್ದಾರ ಯಜಮಾನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದು ಗೋವಿಂದನು ಹೆದರಿ ನಡುಗಿದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ಶಾಂತ ಮುಖದಿಂದ ನಗುತ್ತ, "ಎಲೋ, ಯಾವುದೋ ಕಾರಣದಿಂದ ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಾ. ಆ ಕಾರಣ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ನಾಳೆ ಹೋಗಿ ಬಾ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೂ ಎರಡು ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಷ್ಟೇ ತಾನೇ? ಅಷ್ಟೊಂದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಸುಳ್ಳು ಯಾಕೆ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಶುರು ಮಾಡಿದಿ? ಒಂದು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಸುಳ್ಳಿನ ಮೇಲೆ

ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತೆ ಹೌದಾ? ಈ ಸಂಗತಿ ಈಗ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದೀತು. ಅಲ್ಲವೇನೋ ಬೇಗಾ? ” ಎಂದರು.

ಗೋವಿಂದನು ನಾಟಿ ಮುದುಡಿ ಏನೋ ಗೊಣಗುತ್ತ ತಲೆಬಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತನು.

“ಇವತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲ ಆ ಜಮೀನ್ದಾರರೇ ನಗರದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಮುಹೂರ್ತದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ನಾನೇ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೆನು. ಅವರು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದರೆಂದು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದಿ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನದಿಗೆ ನೆರೆ ಬಂತೆಂದರೆ ನಿಜವೇ ಅಂದು ಕೊಂಡು ಮತ್ತೊಂದು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದಿ. ಆ ನದಿ ಪೂರ್ತಿ ಬತ್ತಿ ಹೋಗಿರುವ ಸಂಗತಿ ಯಾವುದೂ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತೇಇಲ್ಲ. ಹೌದಾ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಜಮೀನ್ದಾರರು.

“ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಅಯ್ಯಾ, ನಾನು ಆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಹಳ ದಿನಗಳಾದವು ” ಎಂದು ಗೋವಿಂದನು ಅಳುಗೊರಲಿನಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕು, “ಆ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮಗ ಇನ್ನೂ ಸೋದರ ಮಾವನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಆದೂ ನಿನ್ನದು ದೊಡ್ಡ ಸುಳ್ಳು. ಅವರ ಮನೆಯ ಚಾವಡಿ ಹತ್ತಿರ ಮಾವಿನ ಮರವೆಲ್ಲಿದೆ? ಅದು ಗಾಳಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಅರು ತಿಂಗಳಾ

ಯತು, ಬೇವಿನ ಮರವೊಂದಿದೆ ಅಷ್ಟೇ. ಹೀಗೆಯೇ ಕಪ್ಪು ದನಕ್ಕೆ ರೋಗ ಬುದ ವಿಷಯ ಕೂಡಾ ನಾನು ಸುಮ್ಮನೇ ಕೇಳಿದ್ದು. ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಣ್ಣಗಳ ದನಗಳಿವೆಯೋ ನನಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಮತ್ತೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ನಕ್ಕರು.

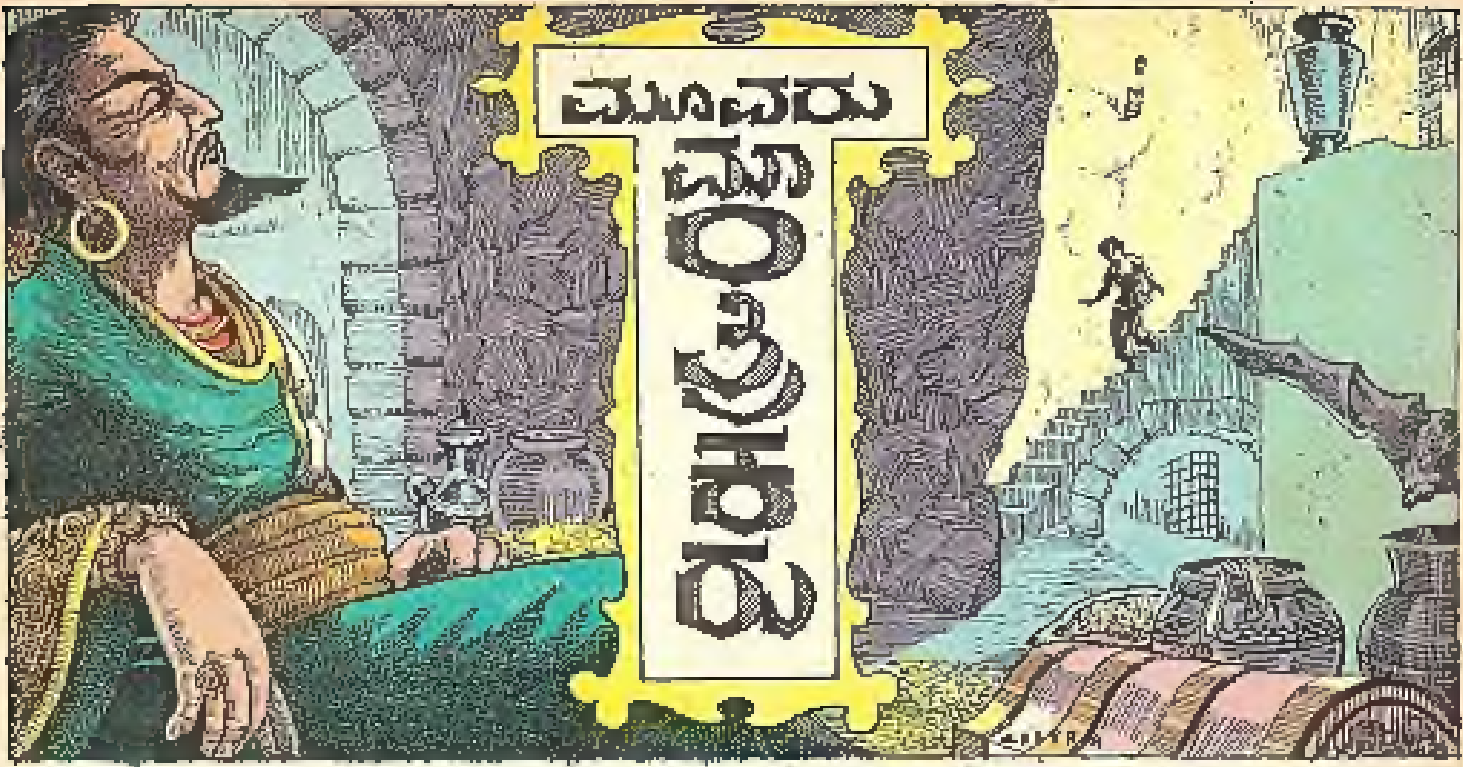
ಗೋವಿಂದನು ಬಗ್ಗಿದ ತಲೆ ಎತ್ತಲಿಲ್ಲ.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಏಳುತ್ತಾ, “ಸರಿ ಹೋಗು, ಇನ್ನೊಂದಿಗೂ ಹೀಗೆ ಸುಳ್ಳು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬೇಡ. ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಯಾಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲವೋ ನನಗೆ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದರೆ ಇಂದಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ನಾಳೆ ಹೊರಬೀಳುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮರೆಯಬೇಡ ” ಎಂದರು.

“ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ ಅಯ್ಯಾ, ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಳು ಮುಗಿಯುವಾಗ ತಡವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ನಾಳೆ ಹೋಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡೆನು. ನಿಮಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರುವುದೇನೋ ಅಂದುಕೊಂಡು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದಿಗೂ ಹೀಗೆ ಹೇಳಲಾರೆ ಅಯ್ಯಾ ” ಎಂದನು.

“ಸರಿಸರಿ, ಮೊದಲು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಈ ಪೊಟ್ಟಣ ಅಮ್ಮಾವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ನೀನೂ ಇಷ್ಟು ತಿನ್ನು ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಾವು ನಗರದಿಂದ ತಂದ ತುಡಿಯ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಅವನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದರು.

೧೧

[ತಾಯಿಯು ಮೂರುಕವಾಗಿ ಪಿಂಗಲನಿಗೆ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಅವಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಹಿಂಸೆ ಪಡಿಸಿದರೆಯೆಂಬುದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೆ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ರೋದಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಪಿಂಗಲನ ಮನಸ್ಸು ದ್ರವಿಸಿ, ನೋವರ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಅದರಿಸಿದನು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಪಿಂಗಲನು ತಂದ ಸೊತ್ತುಗಳಿಗಾಗಿ, ಪಿಂಗಲನನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಹಡಗಿನ ಸರಂಗನಿಗೆ ಗುಲಾಮನಾಗಿ ಮಾರಲು, ಆ ಸರಂಗನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಾತಾಡಿದರು.]

ಜೀವದತ್ತನು ಸ್ವಲ್ಪತಮ್ಮನಾದ ಪಿಂಗಲನೊಬ್ಬ ಪ್ರಚೇಡ ಪುಂಡನೊಬ್ಬ ಹೇಳಿದ ವಿವರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಡಗಿನ ಸರಂಗನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಟ್ಟು ಗೋಣಾಡಿಸುತ್ತಾ ಕೇಳಿ, ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಚಾಚಿ ವಿಕಟವಾಗಿ ನಕ್ಕನು. ಆ ನಗುವಿನ ಅಂತರಾರ್ಥವೇನೆಂದು ಜೀವದತ್ತ, ಲಕ್ಷದತ್ತರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದೆ, ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರಿಬ್ಬರ ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಕಳವಳದ ಕಪ್ಪು ಹರಡಿತು.

ನಕ್ಕು ತೀರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಹಡಗಿನ ಸರಂಗನು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮ

ನಿದ್ದು, ಅಮೇಲೆ ಜೀವದತ್ತನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಚುಚ್ಚುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾ, “ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ ! ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಮನುಷ್ಯನ ಮಾರ್ಗನೆಯನ್ನೇ ಮಾಡಿರುವಿ. ಆದರೆ ನೀನು ಕೇಳುವುದೆಲ್ಲಾ ನಿಜವೇ ಏನು ? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಪಿಂಗಲನೊಬ್ಬ ನಿಮ್ಮ ಆ ತಮ್ಮನು ನಿಮ್ಮನ್ನೂ, ತಾಯಿಯನ್ನೂ ಅಪ್ಪರಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಂಸಿಸುವನೇ ? ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಸುಳ್ಳು ಜೊಳ್ಳು ಕಾಡು ಪರಶಿಗಳು ಉಪಯೋಗ ದಿಲ್ಲ. ಮಾತಿನ ಪ್ರತಿ ಲಕ್ಷರವೂ ಸತ್ಯವಾಗಿರ ಬೇಕು” ಎಂದನು.

“ನಿಜ, ಸರಂಗ ಸಾಹೇಬರೇ ! ನಿಜ ! ನಮ್ಮ ಮಾತು ಪ್ರತಿ ಅಕ್ಷರವೂ ನಿಜ. ಸುಖವೆಯಂಥ ಸುಳ್ಳೂ ಅದರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ಮಹಾ ದುಷ್ಟನಾದ ಆ ತಮ್ಮನ ಕಾಟವನ್ನು ತಾಳಿ ತಾಳಿ ಸಾಕಾಯಿತು. ಇನ್ನು ತಾಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಅವನಿಂದ ನಮಗಾಗುವ ಕಷ್ಟ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೇ ಗೊತ್ತು ” ಎಂದನು ಲಕ್ಷ್ಮದತ್ತ.

ಹಡಗಿನ ಸರಂಗನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಚುಚ್ಚಿ ನೋಡಿ, “ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮನನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ನನಗೇನೂ ಅಭ್ಯಂತರ ಎಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ನನ್ನ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಕಲಾಸಿಯಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಅವನ ಗರ್ವ ಮುರಿಯುವಂತೆ ದುಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲರ ಹಾಗೆ ದಾರಿಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆ. ಯಾರನ್ನೂ ಗುಲಾಮರಾಗಿ ದುಡಿಸುವ ಕ್ರೂರ ನಾಣಲ್ಲ. ಆಗಬಹುದಷ್ಟೆ ? ” ಎಂದನು.

“ಅಯ್ಯೋ, ನಿಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ ! ಹಾಗೆ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಅವನು ತಿರುಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಗತಿ ಅಷ್ಟೇ ! ” ಎಂದು ಅದೂ ಬೀಳುತ್ತ ಬೇವದತ್ತನು ಹೇಳಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಲಕ್ಷ್ಮದತ್ತನು, “ಹುಟ್ಟಾ ದುಷ್ಟಬುದ್ಧಿಯವನು. ಅಂಥವನನ್ನು ನೀವು ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಮೊದಲಿನ ಬುದ್ಧಿ ಮರುಕಳಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಮತ್ತು ತಾಯಿಯ ಬೇವ ತೆಗೆಯುತ್ತಾನೆ. ನಿಮ್ಮಂಥ ದೂರ ದೂರ ಇರುವವರೇ ಅವನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಸರಿಯಾದವರು. ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗಿರುವ ಹಗೆ ಶೂರಹಾವಿನ ಹಗೆಯೇ ! ” ಎಂದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಅವನನ್ನು ಕೆಲವು ಗುಲಾಮನಾಗಿ ಮಾರಲು ನೀವು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೂ ಬೇಕು. ಆಕೆ ಒಪ್ಪುತ್ತಾಳೆಯೇ ? ಆಮೇಲೆ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ವ್ಯಾಜ್ಯ ಕಂದರೆ ನಾವು ಪೇಚಾಡಬೇಕಾದೀತು. ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಗೂ ಅವನು ಬೇಡವೇ ? ಆಲೋಚಿಸಿ ಹೇಳಿ ” ಎಂದನು ಸರಂಗ.

ಬೇವದತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮದತ್ತರು ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋಗಿ, ಏನೋ ರಹಸ್ಯ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡಂತೆ ನಟಿಸಿ, ಆಮೇಲೆ ಸರಂಗನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ವಿನಯತುಂಬಿ ನೋಸುವ ಹಾಗೆ ಭಾವನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಿಗ್ಗಿಂದರು :

“ಅಯ್ಯೋ, ಸರಂಗ ಸಾಹೇಬರೇ ! ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೂ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿಯೇ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಅವಳ ಉದ್ದೇಶ ಕೂಡಾ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂತಲೇ ಇದೆ. ಎಷ್ಟೇ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮಗನಾದರೂ, ಅವನ ಪುಂಡ ಕಾಟಗಳನ್ನು ಸಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಇನ್ನು

ಅವಳಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆತ ಪಾಪ, ಅವಳಾಗಿ ತನ್ನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ಗುಲಾಮನಾಗಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿರೆಂದು ಹೇಳಲಾರಳು. ಅದಕ್ಕೇ ನಾವಿಬ್ಬರೇ ಬಂದದ್ದು. ಅದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಬಾರದು. ನಮ್ಮ ಮೊಹಮ್ಮದ್ ನಂಬರಿ ಸಾಹೇಬರೇ !”

“ಹಾಗಾದರೆ ಸರಿ. ಅವನನ್ನು ಈ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಿದ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೋ ಕಾರಣ ಹೇಳಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದುಬಿಡಿ. ಅಮೇಲಿನ ಕೆಲಸ ನಾನು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಅವನಿಗೆ ನಾನು ಕೊಡಲಿರುವ ಬೆಲೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸರಂಗನು ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಜೀವದತ್ತನಿಗೆ ಕೊಡಲು ನೋಡಿದನು.

ಜೀವದತ್ತನು ಕೈಚಾಚುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, “ಅಯ್ಯಾ, ಅವನನ್ನು ನಾವು ಸಮುದ್ರ ತೀರಕ್ಕೆ ಕರೆಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಆಗುವ ಮಾತಲ್ಲ. ಅವನಲ್ಲಿ ನೂರು ನೂರೊಳಗಿರುವ ತಂತ್ರತಕ್ಕಿಯೂ, ಎಂಟಕ್ಕು ಕಾಡುಕೋಣಗಳ ಬಲವೂ ಇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವೇ ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಬಂದು ಬೇಗಾದರೂ ಉಪಾಯ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು” ಎಂದನು.

ಜೀವದತ್ತ, ಲಕ್ಷದತ್ತರ ಭಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಸದಾಳನು ಮೊದ್ಲ ಪನಿಯಿಂದ ನಕ್ಕನು. “ಅವನ ನರಿತಂತ್ರಗಳೂ, ಎಂಬತ್ತು ಕಾಡುಕೋಣಗಳ ಏತ್ತಿಯೂ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಉಕ್ಕಿನ ಹೆರಳಿಗೂ ಸರಿವಾರದು. ಕಡೆಗೆ ರಾಕ್ಷಸನಾದರೂ, ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಸಾಕು, ಅವನ ಕಾಲಿಗೂ ಕೊರಳಿಗೂ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಂಕಲಿತಗಲಿಸಿ, ನನ್ನ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಕಲಾಸಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಆದಿರಲಿ. ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಜತೆಗೆ ಇಬ್ಬರು ಕಲಾಸಿಗಳನ್ನು ಕರೆದು

ಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸರ್ವ ಸಿದ್ಧತೆಯಿಂದ ಇರಬೇಕು, ನೋಡುತ್ತೇನೆ ನಿಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು” ಎಂದನು.

“ನಿಮಗೆ ನಮ್ಮ ಸಾಮಿರ ನಮಸ್ಕಾರಗಳು ಅಯ್ಯಾ ! ನಿಮ್ಮ ಈ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಇಡೀ ಜನ್ಮ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಜೀವದತ್ತ, ಲಕ್ಷದತ್ತರು ಹಡಗಿನ ಸರಂಗನು ಕೊಟ್ಟ ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಿಡಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ಆನಂದದಿಂದ ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದರು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷದತ್ತನು “ಅಲ್ಲೇಯ್ಯಾ, ಈಗ ನಾವು ಒಂಗಳನಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬುರವ ಹಾಗೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರಂಗನು ಒಬ್ಬನೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಮತ್ತಿಬ್ಬರು ಕಲಾಸಿಗಳನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ದನ್ನು ನೋಡಿ ಪಿಂಗಳನಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬಂದರೆ ಓನು ಮಾಡುವುದು ?” ಎಂದನು.

“ಛೇ ಬಿಡು. ಅಂಥಾ ಭಯವೇನಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಹಾಗಿನ ಉಪಾಯ ಮಾಡಲೇ ಆಲೋಚಿಸಿದ್ದೇನೆ.” ಎಂದು ಜೀವದತ್ತನು ನಿಂತು, ಓಂದುಸಾರಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿ, ಲಕ್ಷದತ್ತನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಪಿಸನೆ ಏನೋ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

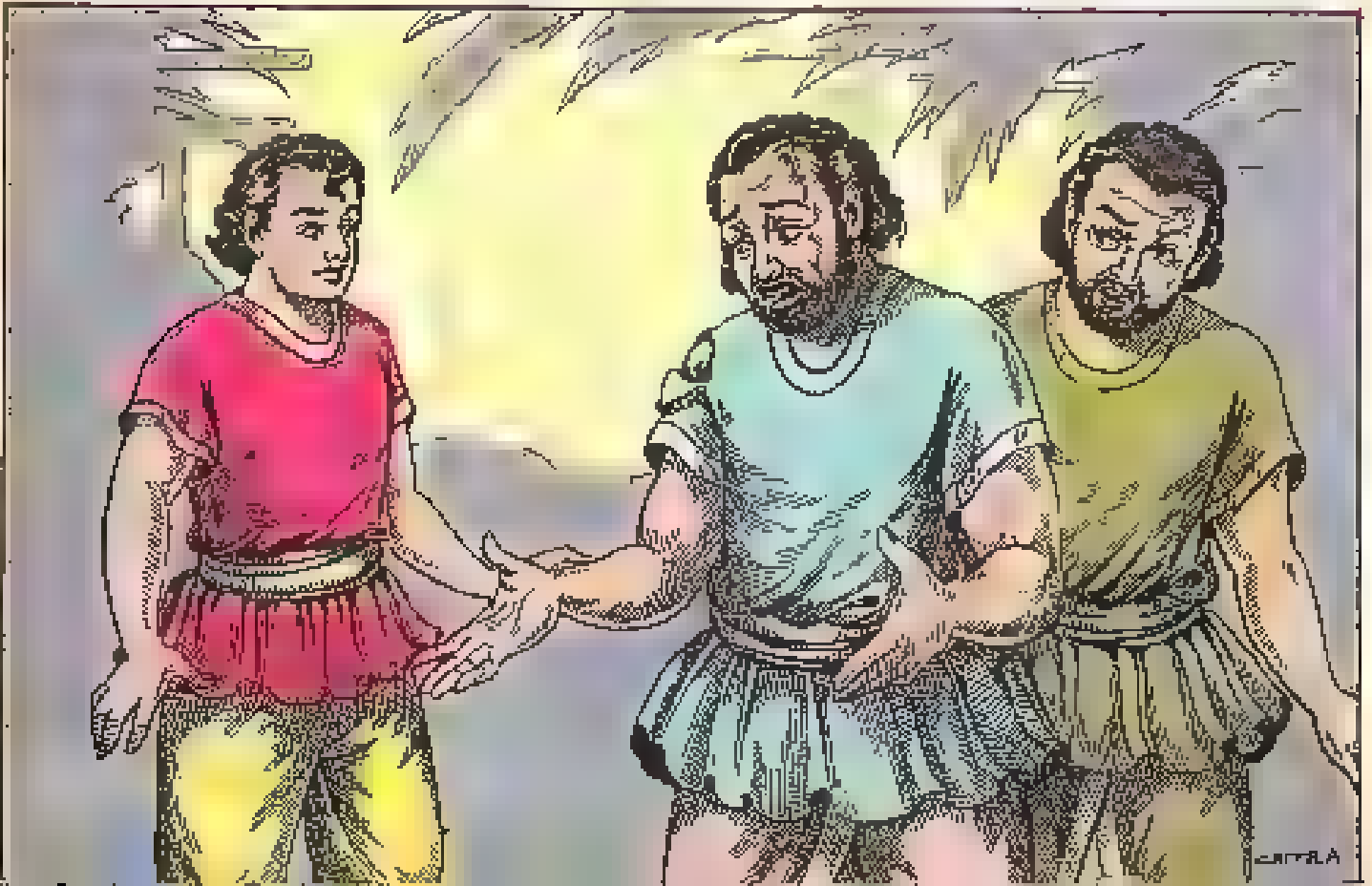
ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಲಕ್ಷದತ್ತನು ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ನಗುತ್ತ, ಹಾಕುತ್ತ. “ಅಣ್ಣಾ, ನೀನು ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯನ್ನೇ ಮಿಂಚಿದವನು. ನನಗೆ ಗೊತ್ತು! ಕಡೆಗೆ ಅಣ್ಣಾ, ಪಿಂಗಲನು ತಂದ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮದಾದಾಗ, ನನ್ನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ನನಗೇನೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲಾರೆಯಷ್ಟೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಜೇ ಛೇ! ನಿನ್ನಗೇಕೆ ಅಂಥ ಸಂದೇಹ ಬಂತು? ಉಪಾಯವಾನು ಹೇಳಿದೆಯೆಂದು, ಹೆಚ್ಚಿನಂತ ಇಷ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವೆಯೆಂದು ಮಾಡಿದಿಯಾ? ಅದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿನವನಾದರೆ ಬಲದಲ್ಲಿ ನೀನೇ ಹೆಚ್ಚಿನವ ನಲ್ಲವೋ? ಅಲ್ಲದೆ ಜತೆ ಪೋದರನಾದ ನಿನಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡುವನೇ? ಭ್ರಾತೃಮಂಜನೆ ನಮ್ಮ

ಮತದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ!” ಎಂದು ಜೀವದತ್ತ, ಹೀಗೆ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು ಪಗುತ್ತ್ ಹುಚ್ಚುಪ್ಪಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದರು. ಕೂಡಲೇ ಅವರ ಭಾವಗಳು ಮಾರ್ಪಟ್ಟವು. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಪಿಂಗಲನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡು, ಬಾಡಿಕೆಗೆಟ್ಟವರ ಹಾಗೆ ಆದರು.

ಪಿಂಗಲನು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ, “ಇದೇನು ಆಣ್ಣಗಲರಾ! ಏನೋ ಒಹಳ ದೇವಿದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗಿದೆ? ಏನಾಯಿತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಜೀವದತ್ತನು ಬಿಕ್ಕುವ ಕೊರಳಿನಿಂದ “ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲ ತಮ್ಮಾ, ಮಾನವರಿಗೆ ಅವಮಾನಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಈ ದಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಹಳೇ ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬ ಸಿಕ್ಕಿದ. ಅವನು ಈಗ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಸರಂಗವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಏನೋ ವ್ಯಾಪಾರವ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದಾ

ನನ್ನ ಮೊದಲು ಅಥವಾ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಆತಿಥ್ಯವಿತ್ತು ಗೌರವಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈವರೆಗೂ ಅವನನ್ನು ನಾವು ಹಾಗೆ ಗೌರವಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ನಮಗೇನಿದೆ? ಹುಟ್ಟು ದರಿದ್ರರು!" ಎಂದು ದಳದಳ ಕೆನ್ನೇರಿಸಿದನು. ಲಕ್ಷದತ್ತನ ಕಣ್ಣುಗಳೂ ಕೆರೆಗೆ ಸುರಿದುವು.

"ಅಣ್ಣಾ, ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತನು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನೂ ಅಲ್ಲವೇನು? ನಾವು ಈಗ ದರಿದ್ರರೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ಅವಂತಿ ನಗರದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ನಾವು ದಿನಾ ಸಂತರ್ಪಣೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ ಹಡಗಿನ ಸರಂಗನನ್ನು ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ಸಹಾ ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಔತಣಕೊಟ್ಟು ಉಪಚರಿಸೋಣ. ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಬಂದುಬಿಡಿರಿ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ವರಾರದೋಳಿಗೆ ಅವರೆಲ್ಲ ಮೆಚ್ಚಿ ಬೆರಗಾಗುವ ಹಾಗೆ, ಎಲ್ಲಾ ಏರ್ಪಾಡೂ ಮಾಡೋಣ" ಎಂದನು ಪಿಂಗಲ.

"ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೇಳುವೆಯಾ ತಮ್ಮಾ?" ಎಂದು

ಬೇವದತ್ತ ಲಕ್ಷದತ್ತರಿಬ್ಬರೂ ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷ ಸಂಭ್ರಮಗಳನ್ನು ನಟಿಸುತ್ತ ಕೇಳಿದರು.

"ಹೌದು, ಅಣ್ಣಂದಿರಾ! ತಪ್ಪದೆ ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಾದ ಔತಣದ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡೋಣ" ಎಂದನು ಪಿಂಗಲ.

"ಸರಿ. ಹಾಗಾದರೆ ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ಬರುತ್ತೇವೆ." ಎಂದು ಬೇವದತ್ತ, ಲಕ್ಷದತ್ತರು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋದರು.

ಅಮರ್ಬಿರೂ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗುವವರೆಗೂ ಜೂಜಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಪಾನಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡಿ, ಕತ್ತಲೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಸರಂಗನ ಬಿಡದಿಗೆ ಹೋದರು. ಅವರ ಕೆರೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸರಂಗನು ಒಹಳ ಸಂತೋಷ ದಿಂದ, ಬಲತಾಲಿಗಳಾದ ಇಬ್ಬರು ಕಲಾಸಿಗಳನ್ನು ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಅಣ್ಣಾ ತಮ್ಮಂದಿರ ಹಿಂದೆ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟನು.

ಹಿಡಿದೊಯ್ದು ಬೇಕೆಂದೂ ಸರಂಗನ ಯೋಚನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಸಮಯ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಪಿಂಗಲನು ಮೈಮರೆತು ಬೀಳುವ ಲಕ್ಷಣವು ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಏನೇನೋ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಸರಂಗನ ತಾಳ್ಮೆ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ಮೀರಿತು.

ಇನ್ನು ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ ಮೆದುಕೊಂಡು ಸರಂಗನು, ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೂ, ಜೀವದತ್ತ, ಲಕ್ಷ್ಮದತ್ತರಿಗೂ ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಅವರೆಲ್ಲ ಒಂದೇಸಾರಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು. ಅವನ ಕಾಲು ಕೈಗಳನ್ನು ಕೆದರಿಸಲಾಗದಂತೆ ಬಗಿದು ಕಟ್ಟಿದರು. ಜೀವದತ್ತ, ಲಕ್ಷ್ಮದತ್ತರಿಗೆ ಅವನು ಕೂಗದಂತೆ ಬಟ್ಟೆಯು ಪಿಂಡಿಯನ್ನು ಅವನ ಬಾಯಿಗೆ ತುರುಕಿದರು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಊಹಿಸದಿದ್ದ ಪಿಂಗಲನು ಮೊದಲು ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು, ಅಮೇಲೆ ತನ್ನನ್ನು ಬಂಧಿಸುವವರಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಗಾಡಿದನು. ಆದರೆ ತಾನು ಒಬ್ಬನೇ, ತನ್ನನ್ನು ಬಂಧಿಸಲು ನೋಡುವವರು ಬಹಳ !

ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಸೇವಕನಾದ ಭಟ್ಟನ ಕೇತು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದನು. ಎಂತಹ ಕಿಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಾಗಾದರೂ ಸರಿಯೆ, ಒಂದಾನೊಂದು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಾನು ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರುವನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ ! ಅವನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಮಂತ್ರ, ಪಿಂಗಲನ ನೆನಪಿಗೆ ಬಾರದೆ ಹೋಯಿತು.

ಎಷ್ಟೇ ತಲೆಬುರುಚೆ ಕೆಡಕೊಂಡರೂ ಅದು ನೆನಪಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಈಗ ಭೂರ್ತಿ ಅಸಹಾಯವಾಗಿ ಅಜ್ಞಾನದ ತಂತ್ರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಮಡಗನ ಸರಂಗನಿಗೆ ಗುಲಾಮನಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನಿದ್ರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ತಾಯಿಗೆ

ಆ ಹಡಗಿನ ಸರಂಗನಿಗೂ, ಅವನ ಅನುಚರರಿಗೂ ಪಿಂಗಲನು ಹೃದಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತ ಹೇಳಿದನು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖಾನಂದದ ಮೇಲೆ, ಪಿಂಗಲನೂ ಅವನ ತಾಯಿಯೂ ಒಳಗೋಣೆಗೆ ಕೋಗಿ ಮಹಿಮೆಯು ಜೀಲದೊಳಗಿನಿಂದ ಬೇಕು ಬೇಕಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ, ವಾಣಿಯಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆತೆಗೆದು ಆಗ ಗೊಳಿಸಿಟ್ಟು, ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಒಡಿಸಿದರು. ಸರಂಗನಿಗೆ ಜೀಲದ ಮಹತ್ವವೇನೊಂದೂ ತಿಳಿಯದು. ಜೀವದತ್ತ, ಲಕ್ಷ್ಮದತ್ತರೇ ತನಗೆ ಇಂತಹ ಮರ್ಯಾದೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆಂದೇ ತಿಳಿದನು.

ಭೋಜನವಾದ ಮೇಲೆ ರಾತ್ರಿ, ಒಡಳಿ ಹೊತ್ತು ಹೋಗುವವರೆಗೂ ಎಲ್ಲರೂ ಕುಶಾಲಾಗಿ ಪರಜೆ ಹೊಡೆದು ಎತ್ತ ಕಾಲವರೆಗೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಪಿಂಗಲನು ನಿಧ್ರೆಯ ಪಾತ್ರಿಗೆ ಬೀಳದೆ ಏನೇನೋ ಹರಬಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಭಕ್ತನೇ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟ

ಇವು ಯಾವುದೂ ಗೊತ್ತೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಪಿಂಗಳವ ಕಾಲಾ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ ಮೇಲೆ, ಕಲಾಸಿ ಗಳಿಬರೂ ಅವನನ್ನು ಮರದ ದಿಮ್ಮಿಯ ಹಾಗೆ ಎತ್ತಿ ಹೊರಿಸಿ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಯಜಮಾನನಾದ ಸರಂಗನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋದರೆ ನಡೆದು ಹೋದರು.

ಜೇವದತ್ತ, ಲಕ್ಷ್ಮದತ್ತರು ಕೂಡಾ ಅವರ ಹಿಂದೆಯೇ ಸಮುದ್ರ ತೀರದವರೆಗೂ ಹೋಗಿ, ಹಡಗಿನ ಸರಂಗನೊಂದಿಗೆ, "ಆಯ್ಯಾ! ಜಾಗ್ರತೆ! ಇವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿರಿ! ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಬಿಡಬೇಡಿ! ಅವನು ವಿಷಸರ್ಪವೆಂದು ಈ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇವಷ್ಟೆ?" ಎಂದರು.

"ವಿಷಸರ್ಪದ ಬಾಯಿಯನ್ನೇ ಬಿಗಿದಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನು ಅವರ ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ಬೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಒಂದುಸಾರಿ ಹುಟ್ಟುಜನ್ಮ ಹಿಡಿದವೆಂದರೆ, ಅವಕ್ಕೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಂಕರೆಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ಬಿಗಿದನೆಂದೇ ತಿಳಿಯಿರಿ. ಅವೇಲೆ ಪರಮೇಶ್ವರನಾದರೂ ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಡಲೆಸಲಾರವು" ಎಂದನು ಸರಂಗ.

ಜೇವದತ್ತ, ಲಕ್ಷ್ಮದತ್ತರು ಸರಂಗನಿಗೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮೂರು ಸಾರಿ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಮನಗೆ ಒಂದಿರುಗಿ ಎನೂ ತಿಳಿಯದವರಂತೆ ಮಲಗಿದರು. ಆಗ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ರಾತ್ರಿ, ಇದ್ದಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದವರಂತೆ ನಟಿಸಿ, ಬೆಳಗ್ಗೆ ಗುತ್ತಲೇ ತಾಯಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ, "ಆಮ್ಮಾ, ಪಿಂಗಳ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾಬರಿಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ.

ತಾಯಿ ಅವರನ್ನು ಸರಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿ, "ಏಕೆ, ಹಾಗೇಕೆ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತೀರಿ? ಇನ್ನೂ ಅವನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನು. ಏಳುತ್ತಾನೆ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ" ಎಂದಳು.

"ಅವನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಬೀನೇನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದೆಯೇನೋ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು" ಎಂದನು ಜೇವದತ್ತ.

ಆ ಮಾತುಕೇಳಿ ತಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಒಗೆಯ ಭಯವು ಹಿಡಿಯಿತು. ಅವಳು ಗಡಿಬಡಿಯಿಂದ ಮುಚ್ಚದಿಂದಿಕೆದು ಅವನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾ ಮನೆ ಯೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಹಿಡಾಡಿದಳು. ಅವಳ ಭಯಗಾಬರಿ ಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಜೇವದತ್ತನು, "ಆಮ್ಮಾ, ಅಷ್ಟೇನೂ ಹೆದರಬೇಡ. ನನಗೊಂದು ಅನುವಾನ ಮಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ರಾತ್ರಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಅತಿಥಿ ಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡುವಾಗ ಪಿಂಗಳನು ಹಡಗಿನ ಪ್ರಯಾಣವೆಂದರೆ ತನಗೆ ಬಹಳ ಖುಷಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದುಂಟು. ಬಂದವನು ಹಡಗಿನ ಸರಂಗ ತಾನೇ? ಅವನು ಪಿಂಗಳ ನನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ಹೋದನೋ ಏನೋ?" ಎಂದಳು.

“ಹೌದಮ್ಮ, ಹಾಗೇ ಹೋಗಿದಬೇಕು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಪಾಳು ಬಿದ್ದ ಕೋಟೆಯಿದೆ ಎಂದು ಆ ಸರಣಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಅದರ ಬುನಾದಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೊಪ್ಪರಿಗಳಿರುವೆಯಂತೆ. ಅಂಥ ನಿಧಿಗಳನ್ನು ಹೋರಗೆ ಎತ್ತಬೇಕಾದರೆ ಅದರ ತಂತ್ರ, ಮಂತ್ರ, ಗಳೆಲ್ಲ ತನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅಂತ ಪಿಂಗಳ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅದಕ್ಕೇ ಹೋದನೇನೋ ! ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿದರೆ ನೀನು ಹೋಗಬೇಡವೆನ್ನುತ್ತೀ ಅಂತ ಹೇಳಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಎಂದನು ಲಕ್ಷ್ಮದತ್ತ.

ಮಾಯ ಮೋಸಗಳೊಂದೂ ಆರಿಯದ ತಾಯಿಗೆ ಅದರಲ್ಲೇನೋ ಸತ್ಯವಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಅವಳು ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಕೈಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ, “ಹೌದು, ಅಪ್ಪಗಳಿರಾ. ಹಾಗೇ ಇದ್ದೀತು. ಪಿಂಗಳನು ಯಾವಾಗಲೂ ಅದೃಷ್ಟವಂತನೇ ! ಅವನ ನ್ಯಾಯ ಬುದ್ಧಿಯೂ, ಒಳ್ಳೆಯ ನಡತೆಯೂ ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಆಪತ್ತಿನಿಂದಲೂ ಕಾಪಾಡದಿರವು. ನನ್ನ ಕಂದ ಬೇಗವಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ !” ಎಂದು ದೇವರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿದಳು.

ತಾಯಿಯ ಪ್ರವರ್ತನೆಗಳು ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಕೋಪವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು.

ಅವರು ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ವಿರಟವಾಗಿ ನಕ್ಕು “ಓಹೋಹೋ ! ಅವನೊಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದ ಮಗನಿಗೆ ! ನಾವೆಲ್ಲಾ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿಗಳು ! ದುಷ್ಟರು ಹೌದಾ ? ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನೀನು ಅವನ ಮೇಲೆಯೇ ಪಕ್ಷಪಾತ ತೋರಿಸುತ್ತ ಇದ್ದೀಯೇ ! ಇನ್ನೂ ನಾವು ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಇರಲಾರವು. ನೀನಾಯಿತು, ನಿನ್ನ ಆ ಕೊಂಡಾಟದ ಮಗನಾಯಿತು. ಅಪ್ಪ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಸೊತ್ತು ಎಲ್ಲದೆಯೂ ಹೇಳು. ಕೊಡು ನಮಗೆ !” ಎಂದು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹುಡುಕತೊಡಗಿದರು.

ತಾಯಿ ಅವರನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತ, “ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಸೊತ್ತು ಪೂರಾ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಯಾವಾಗಲೋ ಲಗಾಡಿ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದಿರಿ. ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ಇರುವುದೆಲ್ಲವೂ ಪಿಂಗಳನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದೇ” ಎಂದಳು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರಿಬ್ಬರೂ ಅತ್ಯುಗ್ರರಾಗಿ, ತಾಯಿಯನ್ನು ಹೀನಾಯವಾಗಿ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬಯ್ಯುತ್ತ, ಮಂತ್ರವೇತ್ತನಾದ ವರ್ಮಪೂದನಿಂದ ಪಿಂಗಳನು ತಂದಿದ್ದ ಧನವನ್ನೂ, ಮಹಿಮೆಯು ಟೀಲವನ್ನೂ ಹುಡುಕೆ ಹೊರಗೆಳೆದು ಕೊಂಡರು. “ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಡಿರವ್ವಾ !” ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು ತಾಯಿ. (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

ರಾಜನು ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೊಸತಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡ ಶ್ರಾವಣನಿಗೆ, ಅಲ್ಲಿರುವ ಕವಿಗಳ ಕವಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಅಸಂದರ್ಭಗಳೂ, ಶಬ್ದ ದೋಷಗಳೂ, ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೊದಲನೆಯ ದಿನದಲ್ಲಿಯೇ, ಅವರನ್ನು ಖಂಡಿಸಿಯೋ, ದೋಷಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿಯೋ ಕೊಡುವುದು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು ಶ್ರಾವಣನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಬರಬರುತ್ತ ಅವರ ದೋಷ ಪೂರಿತವಾದ ವಿದ್ವತ್ವವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವನಿಗೆ ಸಹಿಸಿ ಕೊಂಡಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ಖಂಡಿಸ ಬೇಕೋ, ಗೊತ್ತಾಗದೆ ತಳಮಳಸತೊಡಗಿದನು.

ರಾಜಾ ಚಂದ್ರಪಾಲನು ಅವರ ಕವಿತ್ವಗಳನ್ನೂ, ಜರ್ಜಿಗಳನ್ನೂ, ಕೇಳುತ್ತಾ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅನಂದಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಶ್ರಾವಣನಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯ ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಅನುಮಾನವೂ ಆಯಿತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸಿನ ಚಂದ್ರ ಪಾಲ ರಾಜನಿಗೆ ಆ ಕವಿಪಂಡಿತರನ್ನು ನಿರಾಶ್ರಿತ ರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಇವ್ವಿಲ್ಲದೆ, ಅವರ ತಪ್ಪು ಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೋ ?

ಈ ಅನುಮಾನವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಶ್ರಾವಣನು ಆ ಕವಿಪಂಡಿತರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಿಸಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬಬ್ಬರ ಹೊರತು, ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ರಾಜಾಶ್ರಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸುವಿವಾಗಿ ಜೀವಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವವರೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ರಾಜನ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಮೇಲೆಯೂ, ತನ್ನ ಕಾವ್ಯಚ್ಛಾನದ ಮೇಲೆದೂ ಶ್ರಾವಣನ ಅನು ಮಾನ ತಿರುಗಿತು. ಒಂದೋ ಕವಿತೆಗಳ ತಪ್ಪುಪ್ಪು ಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುವಷ್ಟು ಜ್ಞಾನ ತನಗಿಲ್ಲದಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೇ ಚಂದ್ರಪಾಲ ರಾಜನಿಗೆ ಕವಿತ್ವಗಳನ್ನು ಕೇಳಲು ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ ಹೊರತು, ಅವುಗಳ ದೋಷ ದೋಷ

ದರವಾಗುವಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಕವಿಗಳೂ, ಪಂಡಿತರೂ ಇದ್ದರು. ದಿನಾ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕವಿತಾ ಗೋಷ್ಠಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆ ಗೋಷ್ಠಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳುತ್ತಾ ರಾಜನು ತಲೆದೂಗಿ ಅನಂದಿಸುವನು.

ಒಂದುದಿನ ಶ್ರಾವಣನೆಂಬೊಬ್ಬ ಕವಿ ರಾಜನ ಅಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಬಯಸಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು, ಚಂದ್ರ ಪಾಲನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಅಶುಕವಿತೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಡಿದನು. ಆದಷ್ಟು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಒಬ್ಬಳ ಅಪಂದಪಟ್ಟು, ಶ್ರಾವಣನಿಗೆ ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ವೇತನದ ಉದ್ಯೋಗವಿತ್ತನು.

ಮರುದಿನದಿಂದ ಶ್ರಾವಣನು ರಾಜನ ಸಭೆಗೆ ಬರತೊಡಗಿದನು. ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕವಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾ, ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಸುತ್ತಾ, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಜರ್ಜಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿರಲೂ, ರಾಜನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಾ ಇರುವನು.

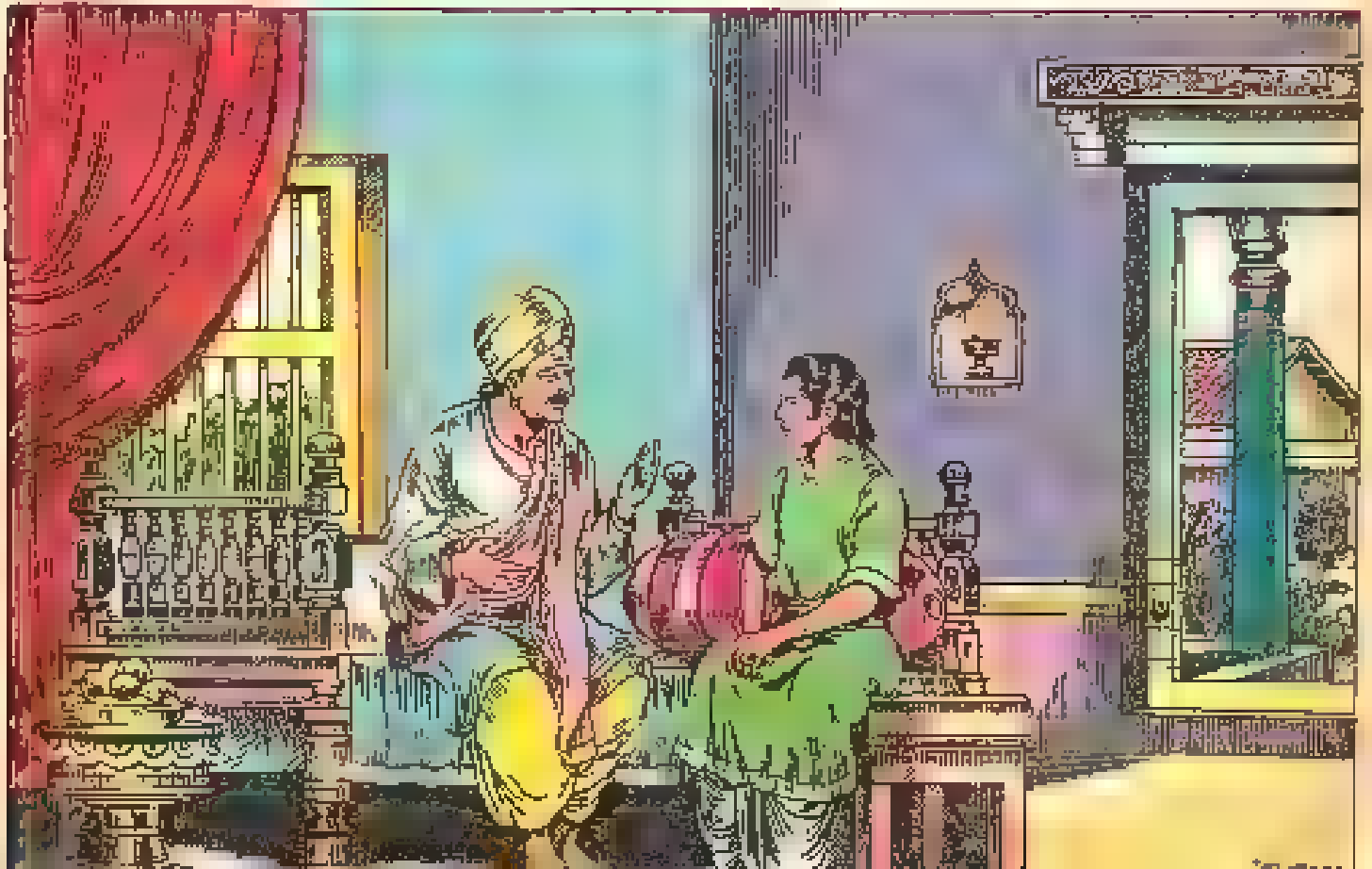
ಗಳು ವಿನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವಷ್ಟು ಕಾವ್ಯಜ್ಞಾನ ಇಲ್ಲದಿರಬೇಕು. ರಾಜನು ಕವಿತ್ವ ಹೇಳಿದುದಂತೂ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಪಂಡಿತರ ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅನಂದಿಸುವುದೊಂದರ ಹೊರತು ಅವರ ಚರ್ಚೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ರಾಜನ ಕಾವ್ಯಜ್ಞಾನ ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೇ ಎಂದು ಶ್ರಾವಣನು ಅಂದುಕೊಂಡನು. ಹಾಗಿರುವಾಗ ತಾನು ತನಗೆ ತಿಳಿದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇರದು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶಂಕರಾನಂದನೆಂಬೊಬ್ಬ ಪಂಡಿತ ಶ್ರೇಷ್ಠನು ಕಾಶಿಯಿಂದ ತನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತ, ಕಾಂಭೋಜದ ದಾರಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ತಂಗಿರುವ ಸಂಗತಿ ಶ್ರಾವಣನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಶ್ರಾವಣನು ಹೋಗಿ ಅವನ ದಶನ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಕೆಲವು ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಅವನ ಮುಂದೆ ಪರಿಸಿ, "ಕವಿಯಾಗಿ ನಾನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಒರಬೇಕಾದರೆ ಇವಿಷ್ಟು ಸಾಕೋ

ಇನ್ನೂ ಬೇಕೋ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಪ್ರಸ್ತುತ ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕನಿಯಾಗಿ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಅಂತಸ್ಸನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಅಮೂಲ್ಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಪಂಡಿತ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾದ ಶಂಕರಾನಂದನು ಮುಗುಳು ನಗು ನಗುತ್ತ, "ನಿನಗೆ ರಾಜಾಶ್ರಯವು ದೊರೆಕಿ ತೇನು? ಅದು ನಿನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಒಂದು ಅದೃಷ್ಟ. ನಿನ್ನ ಕವಿತಾಶಕ್ತಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನೀನು ಕವಿ ಎಂದು ಆಲೆ ಎತ್ತಿ ತಿರುಗ ಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನೆಂದು ಬೇಸರ ಪಡಬೇಡ. ದೊಡ್ಡ ಕವಿಯಾಗಬಲ್ಲ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳು ನಿನ್ನಲ್ಲಿವೆ. ಇನ್ನೂ ಪರಿಶ್ರಮವಾಗಬೇಕು" ಎಂದನು.

ಶ್ರಾವಣನು ಶಂಕರಾನಂದನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಸೀರಾ ಚಂದ್ರಪಾಲರಾಜನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾದ ಎಲಾ

ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಮಹಾರಾಜರ ಅದರಾಭಿಮಾನ
ಗಳನ್ನು ಮರೆತು ಬೇರೆ ವಿಧವಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವ
ವಂತಹ ಕೃತಚ್ಛನು ನಾನಲ್ಲ” ಎಂದನು.

ತರುವಾಯ ಶ್ರಾವಣನು ರಾಜನ ಬಳಗ
ಹೋಗಿ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಕಾರಣವನ್ನೇ ಹೇಳಿ,
ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ಬರಗೈಯಿಂದಲೇ ಹೊರಟು
ಹೋದನು.

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ,
“ರಾಜಾ! ಶ್ರಾವಣನು ತನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಆತು
ಕೂಡ ಹೇಳಿದ ಮಾತಕ್ಕೇ ಮೆಚ್ಚಿ, ರಾಜನು ಅವನಿಗೆ
ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪದವಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಹೀಗೆ ದೊರಕದ
ಒಳ್ಳೆಯ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಶ್ರಾವಣನು ಬಿಡಬಿಟ್ಟು
ಹೋದುದು ಆವಿವೇಕವಲ್ಲವೇನು? ಇದು ಕೇವಲ
ಅವನ ಸ್ವಯಂಕೃತ್ಯ ತಾನೇ? ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು
ಯಾವ ಕವಿಯನ್ನೂ, ಪಂಡಿತನ್ನೂ ಅಕ್ಷೇಪಿಸಿ
ಜೊರ ಎತ್ತಿದವನಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ
ವಿದ್ವತ್ತುಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿ ಕಾಲ
ಕಳೆಯುವವರೇ. ಆದರೆ ಶ್ರಾವಣನು ನಿಜವಾದ
ಕವಿ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನಷ್ಟೋ ಕಲಿತು
ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಶಂಕರಾನಂದನು ಹೇಳಿ
ದ್ದಾನೆ. ಅಂಥವನನ್ನು ಬೋಳಿ ಹೇಳಿದುದರಲ್ಲಿ ಆ
ಮಂತ್ರಿಯ ಉದ್ದೇಶವೇನು? ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉತ್ತರ
ತಿಳಿದೂ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಒಡೆದು ಪುಡಿ
ಪುಡಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ.”

ಆದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗೆಂದನು: “ಶ್ರಾವಣನು
ಒಳ್ಳೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯುಳ್ಳವನೆನ್ನಲು ಯಾವ
ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕಥಾ ಸಂದರ್ಭ
ವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೋಡಬೇಕಾದುದು
ಶ್ರಾವಣನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಕವಿ ಎಂಬ
ದಾಗಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ರಾಜಾಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಕವಿಯ
ಅಂತಸ್ತು ಸಿಕ್ಕಿದುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಶಂಕರಾನಂದನು

ಲಾಕ್ಷಣ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, “ಅಯ್ಯಾ, ನಾನೊಬ್ಬ
ಕವಿಯೆಂದು ನೆನಗಿರುವ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಪಾಂಡಿತ್ಯ
ವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಮಹಾರಾಜರು ತಮ್ಮ
ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಪದವಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಒಪಳ
ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲಿ
ಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ದಯಮಾಡಿ
ನನಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿ ಶ್ರಾವಣನ ಮೊಖವನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ
ನೋಡಿ, “ಶ್ರಾವಣಾ, ನೀನು ಕೇವಲ ಮರ್ಯಾದೆ
ಮನ್ನಣೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿದವನು. ಒಳ್ಳೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆ
ಯುಳ್ಳವನು. ಹಾಗಿರುವಾಗ ನಿನಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಟ್ಟ
ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೇಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು,
ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಕೇಳುವುದು ಧರ್ಮವಾಗದು”
ಎಂದನು ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ ಮಂತ್ರಿ.

ಆದಕ್ಕೆ ಶ್ರಾವಣನು ಕಿರುನಗುವಿನೊಂದಿಗೆ,
“ಅಯ್ಯಾ, ತಾವು ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸ

ಆಶ್ಚರ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಅಂಶವು ಅವನಿಗೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಅದೃಷ್ಟವೆಂದು ಸೂಚಿಸಿ, ಕವಿಯಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟೋ ಕಲಿತು ನಕಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಜ್ಞಾನದಾಹವಿರುವ ಶ್ರಾವಣನು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯುಳ್ಳವನು. ಅಂಥವನಿಗೆ ಅವನ ಗುಣದೋಷಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಚಂದ್ರಪಾಲನ ಅಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅಂಥವರಾರೂ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹೀನ ಕವಿತ್ವವನ್ನೇ ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರಪಾಲನು ಆನಂದಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅಂತಹ ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನ ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ ಶ್ರಾವಣನು ಎಂದಿಗೂ ನಿಜವಾದ ಕವಿಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ಅವನು ಬೇರೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.”

“ರಾಜಾ ಚಂದ್ರಪಾಲನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಬುದ್ಧಿವಂತನೂ ವಿವೇಕಿಯೂ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಶ್ರಾವಣನಿಗೆ ಅನುಮಾನವಾಯಿತು. ಅದು ನಿಜವಾದರೆ ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆ ಸುಗೆಮವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಹಿಂದೆ ಇದ್ದು ಚಕ್ರ ಹಿಡಿದಿರುವ ಸೂತ್ರಧಾರನು ವಿಶಾಲಾಕ್ಷನೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದು ಶ್ರಾವಣನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಶ್ರಾವಣನು ಮೊದಲು ವಿಶಾಲಾಕ್ಷನಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿ ಅವನ ಪಡೆದಿದ್ದಾನೆ. ಇಪ್ಪತ್ತಾ

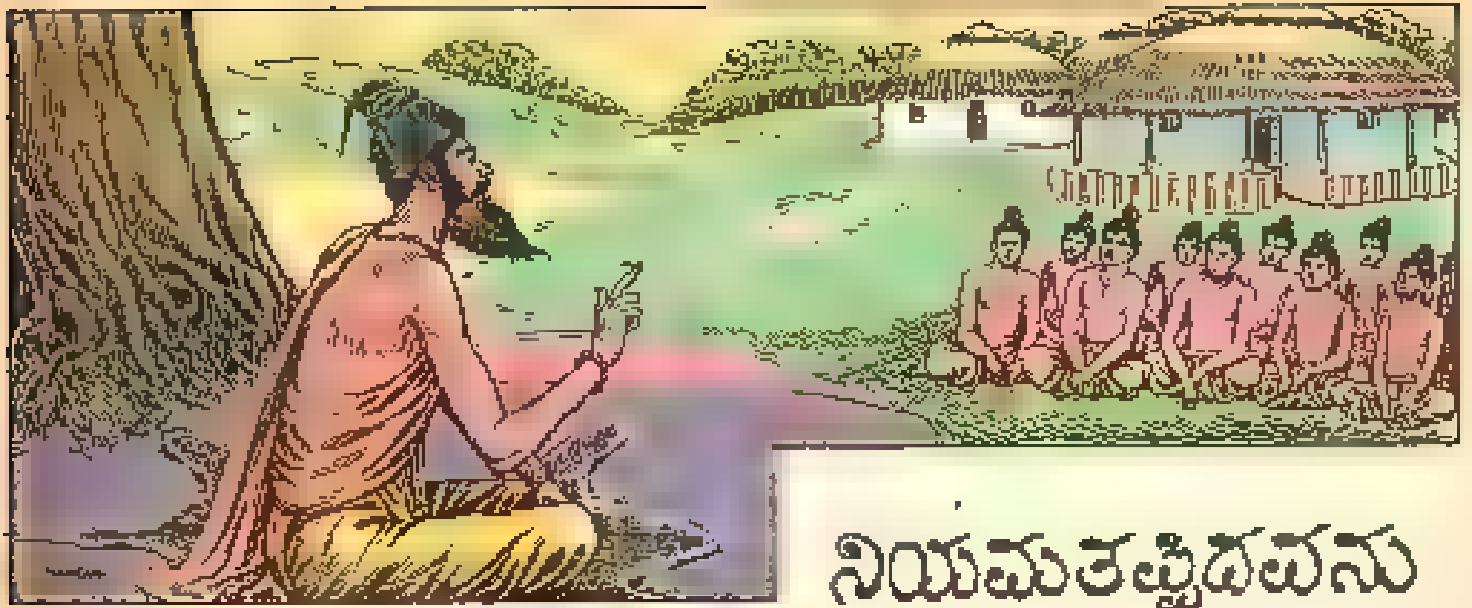
ಊಹಿಸಿಕೊಂಡವನನ್ನು ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ ಮಂತ್ರಿ ಬುದ್ಧಿವಂತನೆಂದು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡತಕ್ಕುದೇನಿಲ್ಲ.

“ಆಶ್ರಯದಾತನಾದ ರಾಜನಲ್ಲಿ ಹೇಳದೆ ಮೊದಲು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳುವುದು ಧರ್ಮವಲ್ಲವೆಂದು ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ ಮಂತ್ರಿ ಹೇಳಿದುದರಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಒಂದು ಸೂಚನೆಯೂ ಇದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ರಾಜನಾದ ಚಂದ್ರಪಾಲನ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕುರಿತು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಬಾರದೆಂಬುದೇ, ಸೂಕ್ಷ್ಮಗ್ರಾಹಿಯಾದ ಶ್ರಾವಣನು ಅದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿ ಕೊಂಡುದರಿಂದಲೇ, ರಾಜನ ಆದರಾಭಿಮಾನಗಳನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಹ ಕೃತಜ್ಞನು ತಾನಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬುಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ.

“ಚಂದ್ರಪಾಲ ರಾಜನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಬುದ್ಧಿವಂತನಲ್ಲದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣವುಳ್ಳ ಉದಾರನು. ಆ ಸಂಗತಿ ಶ್ರಾವಣನಿಗೂ ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ ಮಂತ್ರಿಗೂ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ರಾಜನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರೊಳಗೆ ಕಾಣುವ ಭೇದವು, ಅವರವರ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಿತು.”

ಹೀಗೆ ಮನಃಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊಂಬಿಗೆ ತಗಲಿ ನೇತಾಡತೊಡಗಿತು.

ನಿಯಮ ತಪ್ಪಿದವನು

ವಿರಿಧ್ಯ ಪರ್ವತ ಪ್ರಾಚಾರ್ಯರೊಳಗಿನ ಒಂದಾನೊಂದು ಸರೋವರದ ತೀರದ ಪ್ರಶಾಂತ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುರುಕುಲವಿದ್ದಿತು. ಮಾತಂಗಸ್ವಾಮಿ ಎಂಬ ಮಹಾ ಪಂಡಿತನು ಅದನ್ನು ವಡೆಯುಗೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತರ ಕುಟುಂಬಗಳಿಂದ ಬಂದ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಓದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಡವರ ಮನೆಗಳ ಹುಡುಗರೂ ಇದ್ದರು. ಆ ದೇಶವನ್ನಾಳುವ ರಾಜನ ಬಾವನ ಮಗನಾದ ವಿರೂಪನೇಂಬವನು ಕೂಡಾ ಆ ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿದ್ದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ವಿರೂಪನು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಣಕಿಸುವ ಗುಣ ಉಳ್ಳವನು. ಅವನು ಆಗಾಗ ಗುರುಕುಲದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಾತಂಗಸ್ವಾಮಿ ಅವನನ್ನು ಖಂಡಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದನು. ಈ ಕೋಪವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ವಿರೂಪನು ಜತೆಗಾರರೊಂದಿಗೆ ಗುರುವನ್ನು "ಕುಂಟು ಗುರು" ಎಂದು ಲೇವಡಿ ಮಾಡಿ ಹೇಳುವನು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಾತಂಗಸ್ವಾಮಿಯ ಬಲಗಾಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಂಟು.

ಒಂದು ದಿನ ಮಾತಂಗಸ್ವಾಮಿ, ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳುವುದು ಪೂರ್ತಿಯಾದ ಮೇಲೆ, ಒಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳತೊಡಗಿದನು. ಅದೇನೆಂದರೆ,

ಈಗ ಸುಮಾರು ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ, ಸರೋವರದ ಅಚೆಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಭೈರವಾನಂದರೆಂಬ ಮಹಾ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಒಂದು ಗುರುಕುಲ ವಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರು ಎಲ್ಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪರಿಣತರಾಗಿದ್ದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಮಂತ್ರಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಮಹಾನಿಧಿಗಳು. ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೆಲ್ಲ ಪೂರ್ತಿಯಾದ ಮೇಲೆ, ಇಷ್ಟ ಉಳ್ಳವರಿಗೆ ಮಂತ್ರಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂಥವರು ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಗಳಿಂದ, ದೊಡ್ಡ ಮಂತ್ರವಾದಿಗಳಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಸುಭಾನು ಮತ್ತು ಮಾತಂಗ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರೂ ಶಿಷ್ಯ ಗೆಳೆಯರು ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆಗಳು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ, ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಮಂತ್ರ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ತಮಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಅದಕ್ಕೆ ಭೈರವಾನಂದರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಮಂತ್ರ

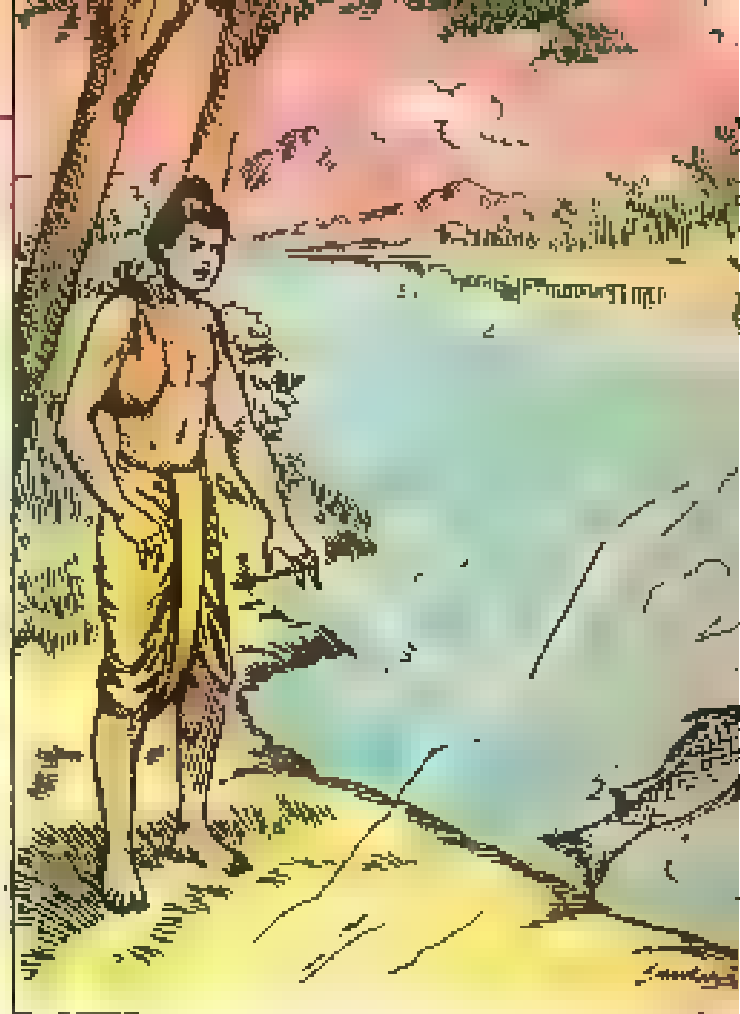
ವನ್ನು ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿ, ಅದು ಫಲಿಸುವ ಸಾಧನ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ "ಅಪ್ಪಗಿರಾ, ಈ ಮಂತ್ರವ ಮೂಲಕ ನೀವು ಇಷ್ಟವಡುವ ರೂಪಗಳನ್ನು ಧರಿಸ ಬಲ್ಲೀರಿ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ನಿಯಮ ನಿಬಂಧನೆ ಗಳಿವೆ. ಅತ್ಯಗತ್ಯ ಬಿಡ್ಡಾಗಲವ್ವೇ ನೀವು ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕೇವಲ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೋ, ಹೊತ್ತು ಹೋಗಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೋ, ಅಲ್ಪ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಇದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬಾರದು. ಯಾವ ಕಾರಣ ದಿಂದಲೋ ಅಂಗವೈಕಲ್ಯತೆಯುಂಟಾದರೂ ಈ ಮಂತ್ರವು ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿರಿ" ಎಂದು ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದನು.

ತಿಷ್ಠರಿಬ್ಬರೂ ಗುರುವಿನಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟರು. ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಿನಾಯರೂ ಉದ್ಯೋಗ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ರಾಜ ಧಾನಿಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಸಾಗಿದರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು. ದೋಣಿಯವನು ಆಜೆಯ ತೀರದಲ್ಲಿರ್ದನು.

ಆಗ ಮತಂಗನು ಸುಭಾನುವಿನೊಂದಿಗೆ, "ಆ ತೀರದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಮನುಷ್ಯರು ಮೊರಕುವ ವರಗೂ ದೋಣಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಾರದು. ನಮಗೆ ಮಂತ್ರ ಗೊತ್ತಿದೆಯಷ್ಟೇ? ನಾವೀಗ ಮೀನುಗಳ ರೂಪತಾಳಿ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಈಜುತ್ತಾ ಆಜೆಯ ತೀರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹೋಣ. ಮೋಣಯವನಿಗೆ ಕೊಡುವ ಹಣ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

"ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೇವಲ ಈ ಸ್ಥಳ ಕೆಲಸ ಕ್ಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆಂದು ಗುರುಗಳು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಮರೆತೆಯಾ? ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡುವುದೂ ತಪ್ಪು" ಎಂದನು ಸುಭಾನು.

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮತಂಗನು, "ಅದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯೇನಲ್ಲ. ಈಜಿ ನದಿ ದಾಟಿದರೆ

ಅಲ್ಪ ಕಾರ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ. ನೀನು ಬೇಕಾದರೆ ದೋಣಿಯಲ್ಲೇ ಬಾ. ನಾನು ಮೀನಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನದಿ ದಾಟಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಮೀನಿನ ರೂಪ ಧರಿಸಿ ನದಿಯನ್ನು ಈಜಿ ದಾಟಿ ಆಜೆಯ ತೀರ ವನ್ನು ಸೇರಿದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಸುಭಾನು ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಮತಂಗನನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಮುಂದೆ ಹೊರಟರು. ಕಾಲು ನಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಒತ್ತಳ ತ್ರಮವಾಗಿ ತೋರಿತು ಮತಂಗನಿಗೆ.

"ನಾವು ಯಾವ ಪಕ್ಷಿಯ ರೂಪವೋ ಧರಿಸಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ತಲಪಬಹುದು. ನಾವೆ ಯಾವ ಕಷ್ಟವೇಕೆ?" ಎಂದು ಮತಂಗನು ಸುಭಾನು ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಇದಕ್ಕೂ ಸುಭಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಮತಂಗನು ಅವನನ್ನು ಪಕ್ಕಲು ಮನುಷ್ಯನೆಂದೂ, ಅವಿವೇಕಿ

ಎಂದೂ ನಿಂದಿಸಿಕೊಂಡು, ತಾನು ಬೇಗನೇ ಹೋಗಿ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಯುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿ, ಪಾರಿವಾಳದ ರೂಪ ಧರಿಸಿ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿದನು. ಅವನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಪ್ರಯಾಣಿಸಿ, ಬಳಲಿಕೆ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ಎರಗಿದನು. ಆಗ ಒಂದು ಹೆದ್ದು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಾ, ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾರಿವಾಳವನ್ನು ನೋಡಿ, ರಿವ್ವನೆ ಒಂದು ಅಡನ್ನು ಕಾಲು ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಮತ್ತೆ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ಅದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತಂಗನು ಪಾರಿವಾಳದ ರೂಪದಿಂದ ನಿಜರೂಪಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

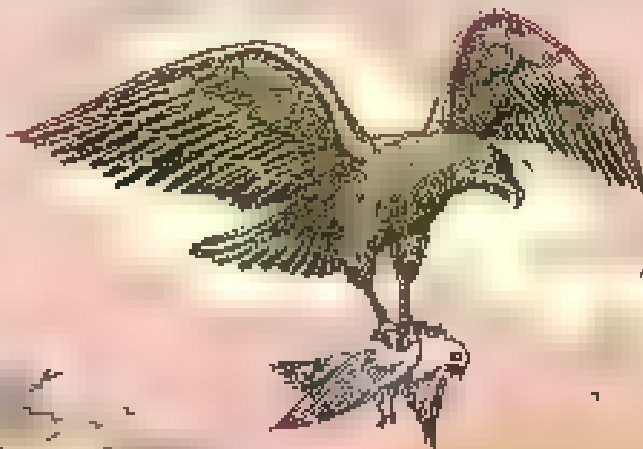
ತನ್ನ ಉಗುರಿನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಪಕ್ಷಿ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಒದಲಾಯಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದ್ದು ಹೆದರಿ ಅವನನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಚ್ಚಿತು. ಮತಂಗನು ಒಹಳ ಎತ್ತರದಿಂದ ಕೆಳಗಿರುವ ಪೊದರುಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದನು. ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾಣಾಪಾಯವಾಗ ದಿದ್ದರೂ ತರೀರಕ್ಕೆ ಪೆಟ್ಟಾಗಿ, ಬಲದ ಕಾಲು ಮುರಿಯಿತು.

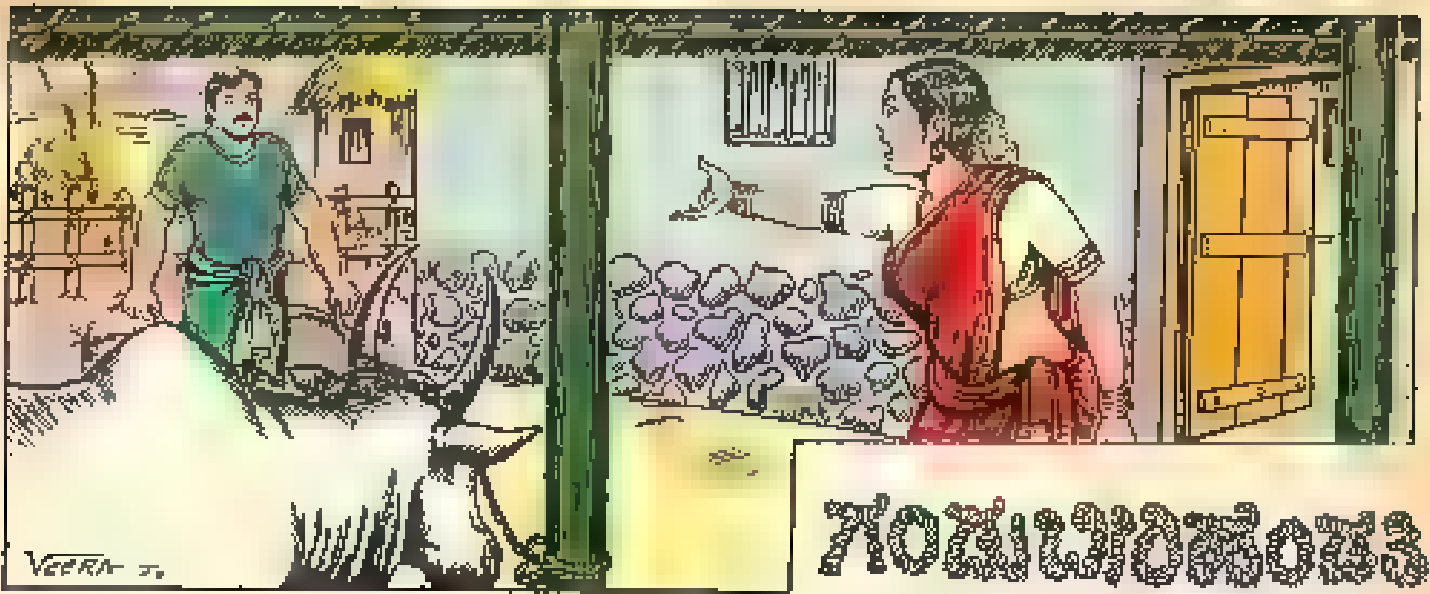
ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರಿಕರು ಮತಂಗನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕಾಪಾಡಿದರು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ನೋವು ತಗ್ಗಿತು. ಅವನು ಗುರುಗಳಾದ ಭೈರವಾನಂದರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ

ನಡೆದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ದುಃಖಿಸಿದನು. ಭೈರವಾನಂದರು ಅವನನ್ನು ಸಮಜಾಯಿಸಿ, ಮರಿದ ಕಾಲಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಗಾಯ ಮಾಸಿಹೋಯಿತೇ ಹೊರತು ಕಾಲು ಕುಡುಗಿಯೇ ನೆಲೆಸಿತು. ಈ ಅಂಗವೈಕಲ್ಯದಿಂದ ಗುರುಗಳು ಉಪದೇಶಿಸಿದ ಮಂತ್ರವು ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಹೋಯಿತು. ಸುಭಾನು ಮೂತ್ರ ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪದವಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾ ಶಾಖಾಧಿಕಾರಿಯ ಪದವಿಗೆ ಏರಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳುವಂತಾದನು.

ಮಾತಂಗಸ್ವಾಮಿ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, “ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ಅಲಕ್ಷ್ಯಪಡಿಸಿ ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದುದರಿಂದ ಮತಂಗನು ಕುಂಟಿನಾಗಿ, ಮಂತ್ರದಿಂದ ಲಭಿಸಿದ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡನು. ಆ ಮತಂಗನು ನಾನೇ ! ಗುರುವಿನ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ ಗೌರವಗಳಿಲ್ಲದವನು ಎಂದಿಗೂ ವಿದ್ಯಾಪಂಥನಿವಸಲಾರನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕುಂಜುತ್ತಾ ಕುಟೀರದೊಳಗೆ ಹೋದನು.

ಆಮೇಲೆ ವಿರೂಪನು ಎಂದಿಗೂ ಗುರುಕುಲದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಲಿಲ್ಲ. ಜತೆಗಾರರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಂಗಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಗೇಲಿಯಾಗಿ ಹೇಳುವುದನ್ನೂ ಮರೆತುಹೋದನು.

ಗಂಡುಬೀರಿಹೆಂಡತಿ

ಹಿರಿಯ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಂಸಾರಸ್ಥನಿದ್ದನು. ಅವನು ಎಷ್ಟು ಸಾಧು ಗುಣದವನೋ ಅಷ್ಟೇ ಗಂಡುಬೀರಿ ಯಾಗಿದ್ದಳು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ. ಗಂಡನು ಅವಳು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳುವ ಪಾಪದವನಾದುದರಿಂದ ಅವಳು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಕಡಿಯಲಾಗದೆ ಕಟ್ಟಿಗೆಯಂತಾದಳು.

ಹೆಂಡತಿ ಮನೆಗೆ ಒಂದ ಹೊಸಕರಲ್ಲಿ ಗಂಡನು ತನ್ನ ಬಾಡಿಗೆ ಗಂಡುಸರು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಹೊಸ ಹೆಂಡತಿಯು ಮೋಹವು ಅವನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮರುಳಗೊಡುಮಾಡಿ ದುದರಿಂದ, ಅವಳು ಹೇಳುವ ಕೆಲವು ಹೊಸ ಕೆಲಸಗಳೂ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬೀಳತೊಡಗಿದುವು. ಆದರೆ ಅವನು ಮಾಡುವ ಹೊಸದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಾದ ಗಂಡುಗಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳು ಸಾಕುವೆಯಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಮನೆ ಗಲಸಗಳು ಕೂಡಾ ಅವನಿಗೇ ಅಂಟಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ವಸ ಗಳನ್ನೂ ಅವನೇ ನೋಡಬೇಕು, ಮೇಕೆಗಳನ್ನೂ ಅವನೇ ನೋಡಬೇಕು. ನೀರು ತುಂಬಿಸುವುದು, ಕಸ ಉಡುಗುವುದು, ಒಟ್ಟಿ ಒಗೆಯುವುದು, ಒಲೆ ಹಚ್ಚುವುದು ಹೊಗೆ ಉಡುವುದು ಮುಂತಾದು

ವೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿದ್ದುವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾಡುವೆಯಾದ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂತಲೇ ಅವನ ಭಾವನೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವಳ ಬಾಯಿಗೆ ಅಡ್ಡಬಾರದಂತಿರು ವುದು ಕೂಡಾ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂಬಂತಿದ್ದನು. ಗಂಡನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಹೊಲ್ಲದ ಜಾಕರಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ತಪ್ಪು ಹಿಡಿದು ದಿನನಿಡೀ ಬಯ್ಯುತ್ತಿರುವುದೇ ಅವಳ ಕೆಲಸವಾಯಿತು. ಅಷ್ಟೂ ಪ್ರಮಾದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಜೀರ್ಣಕ್ಕೆ ಒರುವು ದಾದರೂ ಹೇಗೆ ? ಅವನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಳಿಗೂ ಮಾಡದಿರುವ ಕೆಲಸಗಳಿಗೂ ತಪ್ಪುಹಿಡಿದು ಒಯ್ಯುವಳು. ಹೆಂಡತಿಯ ಬೈಗುಳನ್ನೂ ಶಾಪನಾರ್ಥ ಗಳನ್ನೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ತೀರಿಕೆಯೂ ಅವನಿಗಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ, ಅವನು ಅತ್ತ ಇತ್ತ ತಿರುಗುತ್ತಿರಲು, ಅವಳು ಒಂದು ಕಡೆ ನಿಂತು ಅವನಿಗೆ ಕೇಳುವ ಹಾಗಿ, “ಅಯ್ಯಯ್ಯ ! ಒಂದು ಕೆಲಸವೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಲು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ! ಯಾವುದು ಮಾಡಲು ಮಾಡಬೇಕು ಯಾವುದು ಮತ್ತೆ ಮಾಡ ಬೇಕು ಎಂಬುದು ಸಹಾ ತಿಳಿಯದು. ಇಂಥಾ

ಕೈಲಾಗದ ಹುಲಿಗನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೇಗೆ ದಿನ ಗಳೆಯಬೇಕೋ ಪರಮಾತ್ಮಾ! ..” ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲೂ ಕೇಳುವ ಹಾಗೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಹೆಂಡತಿಯ ಗಂಟಲಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ತನ್ನ ಗಂಟಲು ಇಲ್ಲವೆಂದೋ, ಅವಳು ನಡೆ ಭಯದಿಂದಲೋ ಗಂಡನು ಬಾಯಿ ಬಿಚ್ಚುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಾಯಿಗೆ ಬಾಯಿ ತೆಗೆಯುವುದಂತೂ ಅಸಲೇ ಅವನಿಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಿರುವುದು ಕೂಡಾ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ನಗುವ ಮಿತ್ರರನ್ನು ನೋಡಿ, “ಯಾಕೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಗುತ್ತೀರಿ? ನಕ್ಕವರ ಹೆಣ್ಣೇ ಹೊರಗೆ ಬೀಳುತ್ತೆ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ “ಹಾಲು ಕೆಟ್ಟು ಒಡೆಯಿತು! ಯಾವ ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದಿರಿ?” ಎಂದಳು ನಿಷ್ಕರದಿಂದ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗಂಡ ಅಪ್ಪರ್ಯದಿಂದ, “ಹಾಲು ಒಡೆಯಿತು

ವುದು ಕೂಡಾ ನನ್ನ ತಪ್ಪೇನು?” ಎಂದನು. “ದನದ ಕೆಚ್ಚಲು ಸರಿಯಾಗಿ ತೊಳೆದಿದ್ದರೆ ಹಾಲೇಕೆ ಕೆಡುತ್ತದೆ?” ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

“ದನದ ಕೆಚ್ಚಲು ತೊಳೆದು ಹಿಂದೆಬಿಗು ಆದರೆ ನೀನು ಯಾವಾಗ ಹೇಳಿದ್ದಿ?” ಎಂದನು ಗಂಡ.

“ಅದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಹೇಳಬೇಕೇನು? ಒಂದ್ನಿಂಟು ದನರನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಒದ್ದಾಡಬೇಕಾಯಿತು ಎಷ್ಟೂ ಅಂತ ನೋಡಲಾದೀತು? ಎಷ್ಟೂ ಅಂತ ಹೇಳಲಾದೀತು! ಇದೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಕರ್ಮ!” ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

“ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಉಪಯೋಗವೇನಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳು ಏನು ಏನೆಯಾದನ್ನು ಒಂದು ಪಟ್ಟಿ ಬರೆದು ಕೊಡು. ಅಮೇಲೆ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ತಪ್ಪು ಹಿಡಿ. ಇದು ಬಿಟ್ಟು ಬಾಯಿಮಾತಿನಿಂದ ಒಗೆಹರಿಯುವ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲ” ಎಂದನು ಗಂಡ.

ಅವಳು ಒಂದೊಂದೇ ಹೇಳತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳು ಹೇಳುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವನು ಒಂದು ಶಾಗದ ದಲ್ಲಿ ಬರೆದುಕೊಂಡನು. ಆ ಪಟ್ಟಿ ಬೆಚ್ಚಿದ ಬಾವಿ ಹಗ್ಗದ ಹಾಗೆ ಉದ್ದವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು.

ಅಮೇಲೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು. ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಹಬ್ಬ ಸಮೀಪಿಸಿತು. ಹಬ್ಬದ ಮುಂಚಿನ ದಿನ ಹೆಂಡತಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಿದ್ದ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಮದಿವಾಳಕಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದಳು. ಗಂಡನು ಒಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಒಗೆದು ಹಿಂಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೆಂಡತಿ ಒಣಗ ಹಾಕು ತ್ತಿದ್ದಳು. ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅವಳ ಬಾಯಿ ಸುಮ್ಮನಿರದೆ ಗಂಡನ್ನು ಬಯ್ಯುಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಳು, “ನಾಳೆಯೇ ಹಬ್ಬ! ಅದು ಹೇಗಾಗುತ್ತೋ! ಪಟ್ಟಿ ಬರೆದುಕೊಂಡ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಏನು ಸುಖ ಬಂತು? ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಹೆಡ್ಡರನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮ್ಮಂಥಾ ಹೆಡ್ಡರನ್ನು ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅಮ್ಮ

ಎಂದೋ ಬುದ್ಧಿ ಹೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ. "ಎಂದು ಹೇಳು ವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಕಸ್ಮಿಕ ನಡೆದುಹೋಯಿತು.

ಅವಳು ಬಯ್ಯುತ್ತಾ ಗಂಡನು ಹಿಂಡಿ ಕೊಟ್ಟ ಒಟ್ಟೆಯನ್ನು ಬಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ, ಒಗೆಯುವ ಕಲ್ಲಿನ ನಯವಾದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟು ಪುಸಕ್ಕನೆ ಜಾರಿ ಕೆರೆಯ ನೀಳುಂಡಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಬಯ್ಯುವ ಆವೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟದ್ದೂ, ಪಾರಿಟ್ಟದ್ದೂ, ಬಿದ್ದದ್ದೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

"ಮುಳುಗುತ್ತೇವಲ್ಲಾ! ಸಾಯುತ್ತೇನೆ! ಕಾಪಾಡ್ತೀ!" ಎಂದು ಆರಚಿದಳು.

"ಮುಳುಗುವುದಿಲ್ಲ ಬಿಡೇ! ಕೆರೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಆಳವಿಲ್ಲ. ಕುತ್ತಿಗೆವರೆಗೆಷ್ಟೇ ಇರೋದು ನೀರು" ಎಂದನು ಗಂಡ.

"ಚಲಿ ತಾಳಲಾರೆನವ್ವಾ! ಬೇಗ ಎಳೆರಿ ಮೇಲೇ!" ಎಂದು ಹೆಂಡತಿ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಾ ಕೂಗಿದಳು.

"ಅದಕ್ಕಲ್ಲಿ ಸಮಯ? ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಇನ್ನೂ ತುಂಬಾ ಇದೆ. ಇದಂತೂ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ" ಎಂದನು ಗಂಡ.

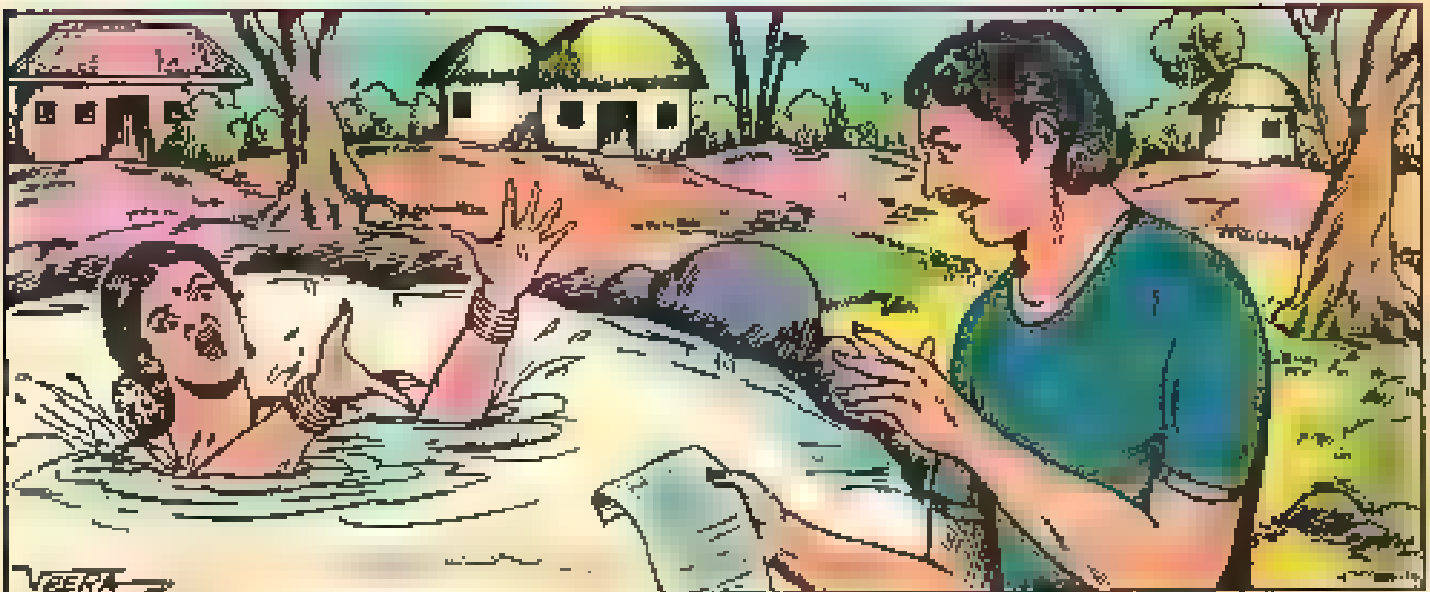
"ನನ್ನನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ! ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ಜಿಗಣೆ ಗಳು! ರಕ್ತ ಹೀರುತ್ತೋಯ್" ಎಂದು ಹೆಂಡತಿ ಕಟ್ಟಿದಾಗ ಕಿರಿಚಿದಳು. "ಸಾಪ್ತ ಮಾಡಿಕೊಂಡ

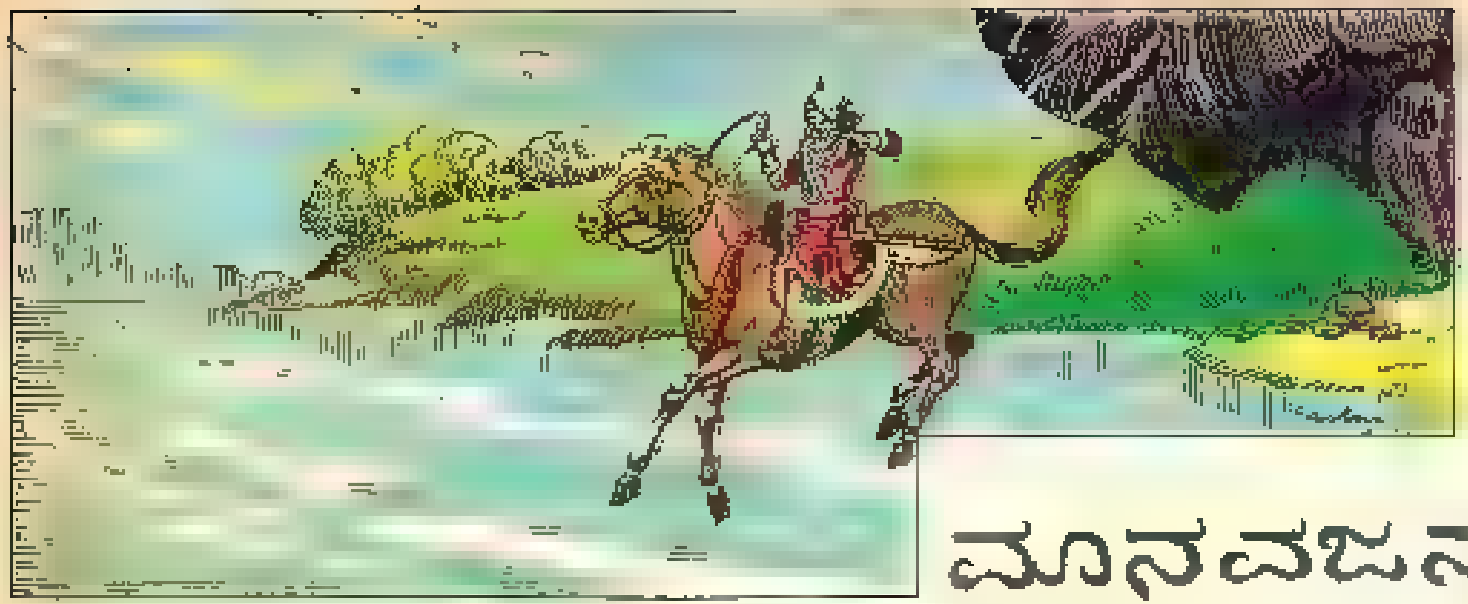
ವಿರ್ಜಾಡು ನೀನಿಗೆ ಮರೆಯಿತೇ? ಬೇಕಾದರೆ ಆ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಓದಿ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದು" ಎಂದು ಗಂಡನು ಓದಿಹೋಗಿ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಂದು ಅವಳ ಇದಿರಿಸಲ್ಲಿ ಓದಲು ತೋಡಗಿದನು.

ಹೆಂಡತಿ ಚಲಿಯಿಂದ, ಜಿಗಣೆಗಳ ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತ, ಹೀನ ಸ್ವರದಿಂದ, "ನಾನು ಸಾಯ ಬೇಕಂತ ಇದ್ದೀರಾ? ಆ ಪಟ್ಟಿಗಿಟ್ಟೇ ಇನ್ನು ಬೇಡವೇ ಬೇಡಾ! ಅದನ್ನು ಈ ಗುಂಡಿಗೆ ಹಾಕಿ ನನ್ನನ್ನು ಎಳೆರಿ. ನಿಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ! ಕಾಲು ಕೆಸರಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೊಂಡಿದೆ!" ಎಂದು ಮೊರೆಯುತ್ತಳು ಹೆಂಡತಿ.

"ಹಾಗೆ ಹೇಳು ಮತ್ತೆ! ಅದೀಗ ಸರಿ, ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಹೆಣ್ಣು ಕೆಲಸ ನೀನೇ ಮಾಡು! ನನ್ನ ಗಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವಿಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಗಂಡ.

"ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು ಹೆಂಡತಿ. ಗಂಡನು ಅವಳನ್ನು ಗುಂಡಿಯಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ಮನೆಮೊಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಚಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹೊತ್ತಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಹೆಂಡತಿ ಅವನನ್ನು ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವಳು ಹೆಂಡತಿ ಯಾದವಳು ಪೇಗಿರಬೇಕೋ ಹಾಗೇ ಇದ್ದಳು.

ಮೂನವಜನು

ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನು ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪರಿಪಾಲಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಮಗಧ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಒಡ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಮಗಧ ರಾಜನ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನಾಗಿ ಸೇರಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಮಗಧ ದೇಶಕ್ಕೂ ಅಂಗ ದೇಶಕ್ಕೂ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಚಂಪಾನದಿ ಪ್ರವಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಆ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಗುಂಡಿಗಳೂ ಸುಳಿಗಳೂ ಇದ್ದವು. ನದಿಯ ತಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ನಾಗರಾಜ್ಯವಿದ್ದಿತು. ಚಂಪೆಯ ನಂದಿವನು ಆ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮಗಧ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ, ಅಂಗ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಗೆಯೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಏನೋ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಆಗಾಗ ಯುದ್ಧವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಯುದ್ಧವು ನಡೆಯುತ್ತಿರಲು, ಮಗಧ ರಾಜನು ಸೋತು ಹೋದನು. ತೀರಾ ಸೋತನೆಂದು ತಿಳಿದಕೂಡಲೇ ಅವನು ತನ್ನ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಡಿಯೋದನು. ಹಿಡುತ್ತಾ ಚಂಪಾ ನದಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ತತ್ತರಿಸಿ

ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಸಾಯುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೊಂದುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಕುದುರೆಯೊಂದಿಗೆಯೇ ನದಿಯೊಳಗೆ ಹಾರಿದನು. ಮಗಧ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಕುದುರೆ ನದಿಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ನಾಗರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ನಾಗರಾಜನ ಸಭಾಸ್ಥಾಯಿಯೊಳಗೆ ನುಸುಳಿತು.

ನಾಗರಾಜನು ತನ್ನ ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದ ಧಿಗ್ಗನಿದ್ದು ಮಗಧ ರಾಜನಿಗೆ ಅದರಪೂರ್ವಕವಾದ ಸ್ವಾಗತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಉಪಚರಿಸಿ, ಅವನ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು.

"ಸರಿಬಿಡಿರಿ. ನಡೆದು ಹೋದುದನ್ನು ನೆನೆದು ಬಿಡಿಸಬೇಡಿರಿ. ಅಂಗರಾಜನೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ವಿಜಯವಾಗುವ ಹಾಗೆ ನಾನು ಸಹಾಯವೆ. ತಪ್ಪಿಲ್ಲವು" ಎಂದು ನಾಗರಾಜನು ತನ್ನ ಆತಿಥಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟನು.

ಅದರಂತೆ ಮಗಧ ರಾಜನಿಗೂ ಅಂಗರಾಜನಿಗೂ ಮತ್ತೆ ಯುದ್ಧವು ತೊಡಗಿತು. ನಾಗರಾಜನು ಮಗಧ ರಾಜನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ, ಮಗಧ ರಾಜನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅಂಗರಾಜನು ಗತ್ತು

ಹೋದನು. ಮಗಧ ರಾಜನು ಎರಡು ದೇಶಗಳೂ ರಾಜನಾಗಿ ಮಹಾ ವೈಭವದಿಂದ ಪರಿವಾಲನೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು.

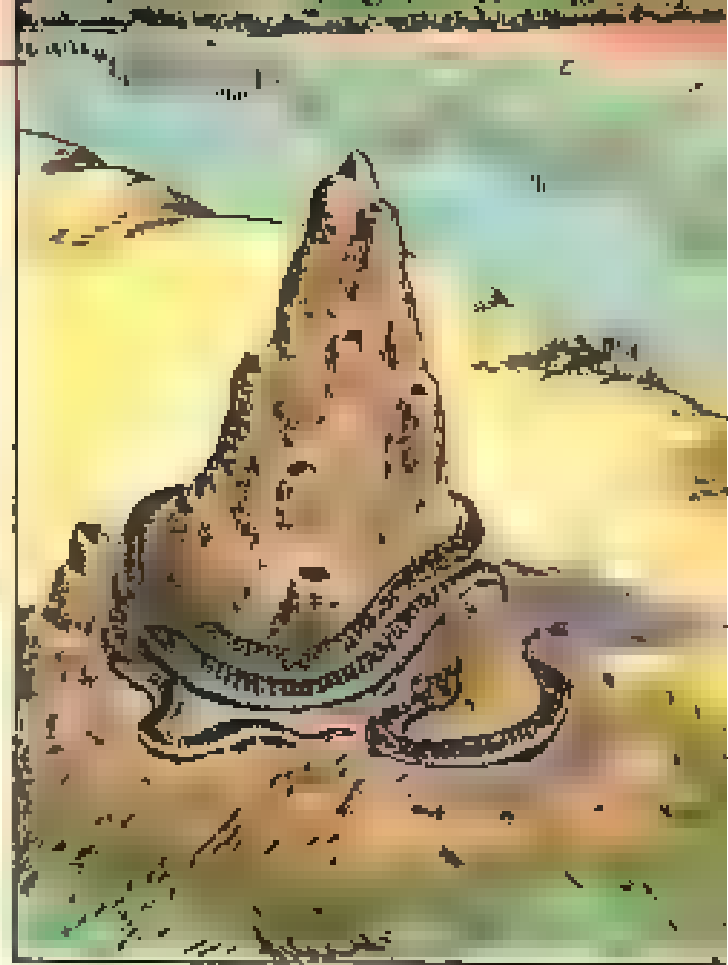
ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮಗಧ ರಾಜನಿಗೂ, ನಾಗರಾಜ ನಿಗೂ ಒಕ್ಕೆಯ ಮೈತ್ರಿ, ವಿರೋಧವೂ. ಮಗಧ ರಾಜನು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಒಂದು ದಿನ ಸುವರ್ವಾರ ನಾಗಿ ಚುನಾನದಿ: ತೀರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ದಿನ ನಾಗರಾಜನು ಅತ್ಯಂತ ವೈಭವದೊಂದಿಗೆ ನದಿ ಯಿಂದ ಮೇಲೆ ಬಂದು, ಮಗಧ ರಾಜನು ಕೊಟ್ಟ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇದು ನೋಡುವವರಿಗೊಂದು ಅದ್ಭುತ ದೃಶ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಮಗಧ ರಾಜನ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಭೃತ್ಯ ನಾಗುವ ಬೋಧಿಸತ್ತನು ವರ್ಷವರ್ಷವೂ ಹಾಗೆ ಹೋದ ವೈಭವವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ಕೊನೆಗೆ ಅವನು ಸಾಯುವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಪೂರಾ ಹಾಗೆ ರಾಜನ ವೈಭವವೇ ಮೂರ್ತಿಮಂತವಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ ದಿಂದ, ನಾಗರಾಜನು ಸತ್ತುಹೋದ ಎಳನಾ ದಿನ ದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸತ್ತನೇ ನಾಗರಾಜನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು.

ಆದರೆ ಕಳೆದ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಅವನು ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ ನಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ನಾಗರೋಕದ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಬಂದ ಹೊಸ ಶರೀರವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಬದಲಿ ಅಸಹ್ಯವಾಯಿತು. ನಾಗರಾಜನ ಐಶ್ವರ್ಯದ ಮೇಲೆ ಆಕೆ ಪಟ್ಟುವಕ್ಕೆ ಈಗ ಪಕ್ಕಾತ್ತಾವನದ ತೊಡಗಿದನು.

ಕಡೆಗೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಜನ್ಮದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗುವ ಆಶೋಚನೆಯಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಒದ್ದ ನಾವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಸುಮನ ಎಂಬ ನಾಗಶಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಗೆಳೆಯರೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿದಳು.

ಸುಮನಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಒದುಲುವ ಆಕೆ ಬೇತರಬಿಳು. ನಾಗರಾಜನು ಅತ್ಯಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿ

ಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಎಗಬೋಕವನ್ನು ಪರಿ ವಾಲನೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು.

ಆದರೆ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ವ್ರತೋಪ ವಾಸಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಪುಣ್ಯ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯ ದಂತೆ ಮಾನವರು ವಾಸ ಮಾಡುವ ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಅದಕ್ಕಂತೆ ಉಪ ವಾಸದ ದಿನಗಳು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ತನ್ನ ಭವನದಿಂದ ಹೊರಟು ಮಾನವ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಒಂದು ರಾಜ ವೀದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಇರುವೆಗಳ ಹುಕ್ಕದ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡು, "ನನ್ನನ್ನು ಯಾವ ಗುಡದ ಪಕ್ಷಿಯಾದರೂ ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ! ಯಾವ ಹಾವಾಡಿದರೂ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಲಿ! ನನ್ನಿಂದ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿ!" ಎಂದ.ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವನು.

ತನ್ನ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಅಡಿಸಿ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡತೊಡಗಿ
ದನು ಹಾವೂ ಅವನ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಅಡಬೇಕಾಯಿತು.

ಇವನ್ನು ನೋಡಲು ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಕೂಡಿ
ದರು ಹಾವಿನ ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾದ ಅಟಿಗಳಿಂದ
ಅವರೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬರ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ
ಯುವಕನಿಗೆ ಹಣವನ್ನೂ, ಇತರ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ
ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟರು.

“ಈ ಕುಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೇ ಇಷ್ಟು ಹಣ ಒಂಕು
ದರೆ, ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಹಾವನ್ನು ಅಡಿಸಿದರೆ ಇನ್ನಷ್ಟು
ಹಣ ಬರಬೇತ!” ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಯುವಕ
ನಿಗೆ ಅಶೆ ಎದ್ದಿತು.

ಅವನು ಹಾವಿನ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು
ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ನಗರದ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತ,
ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನಗರವನ್ನು ತಲುಪಿದನು.

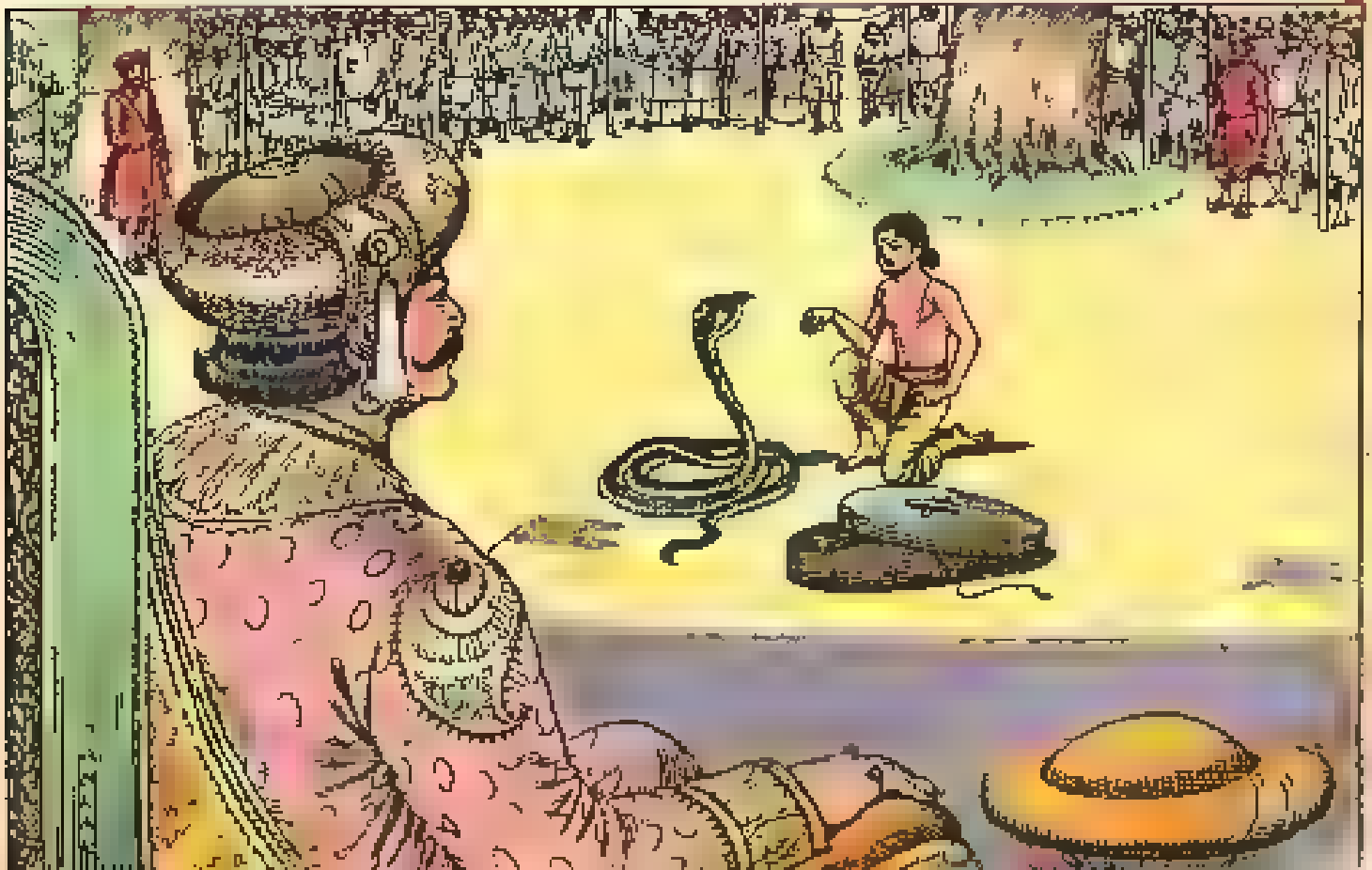
ಈ ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೂ ನಾಗರಾಜನು ತೀವ್ರ
ಉಪವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಯುವಕನು
ಹಾಕಿದ ಕಪ್ಪೆಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಲೇ ಇಲ್ಲ.

“ನಾನು ಆಹಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ,
ನನಗೆ ಈ ಬುಟ್ಟಿಯೊಳಗೆ ಮಂತ್ರತಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆ
ನಾದ ಈ ಯುವಕನ ಹತ್ತಿರ ಸೇರವಾಸ ತಪ್ಪು
ವೆಂಬಿಲ್ಲ” ಎಂದು ನಾಗರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಯುವಕನು ನಾಗರಾಜನನ್ನು ಕಾಶೀ
ನಗರದ ಸಮೀಪವಿರುವ ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ
ಅಡಿಸಿ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಂದ ಅಪಾರ ಹಣವನ್ನು
ಸಂಪಾದಿಸಿದನು.

ಈ ಹಾವು ಮಾಡುವ ವಿಶೇಷ ವಿನೋದದ ಅಟಿ
ವನ್ನು ಕುರಿತ ಸಮಾಚಾರವು ಕಾಶೀರಾಜನ
ಕಿವಿಯವರೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ
ಯುವಕನನ್ನು ತನ್ನ ಒಳಗೆ ಕರೆದಿರಿಸಿ, ಹಾವಿನ ಅಟಕ್ಕೆ
ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾಗರೋಕದಲ್ಲಿ ಏನಾಯಿತೆಂದರೆ,
ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೂ ತನ್ನ ಗಂಡನು ಮನೆಗೆ
ಬಾರದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಮನಗಳು, ಏನೋ
ನಡದಿದೆ ಎಂದು ಹೆದರಿ ನೆಜವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು

ಕೊಳದ ಬಳಿ ಹೋದಳು, ಕೊಳದ ನೀರು ಕೆಂಪಗೆ ರಕ್ತವರ್ಣವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಯಾವನೋ ಹಾವಾಡಿದನು ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿರುವನೆಂದು ಸುಮನಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೊರಟು, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತ, ಸುಳಿವು ತಿಳಿದು ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಕಾಶೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದಳು.

ಹಾಗೆ ಅವಳು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಯುವಕನು ಹಾವನ್ನು ಅಡಿಸುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ರಾಜನೂ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಆಟದ ವಿನೋದವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ನಾಗರಾಜನು ನಾಟಿ ಮುಂದುವರಿ ಸರಸರನೆ ಬುಟ್ಟಿಯೊಳಗೆ ತೂರಿ ಅಡಗಿದನು.

ಆಗ ಸುಮನಳು ಮಾನವಪ್ರೀತಿ ರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕೈ ಮುಗಿದು. "ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ! ನನಗೆ ಪತಿಭಿಕ್ಷೆ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದು ಬೇಡಿದಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಾವು ಕೂಡಾ ಬುಟ್ಟಿಯೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ಎಲ್ಲಿರೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ, ಸುಂದರ ನಾದೊಬ್ಬ ನವಯುವಕನ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ ನಿಂತಿತು.

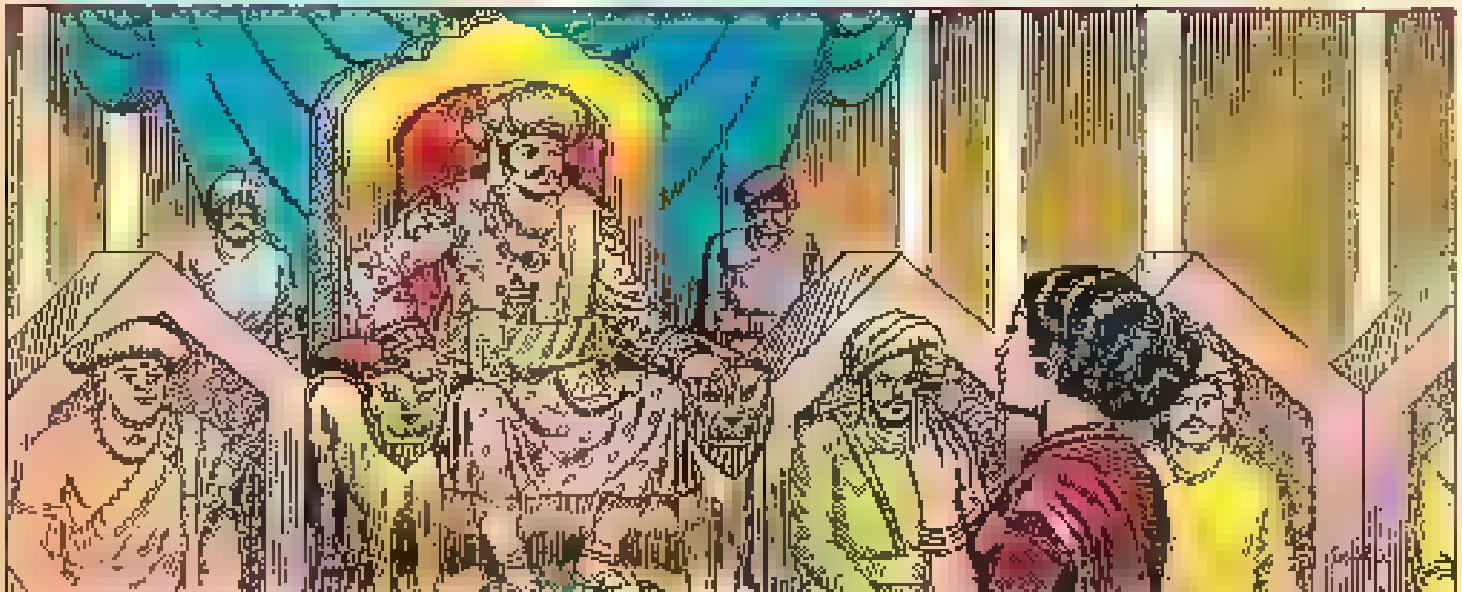
ಕಾಶೀರಾಜನು ಮುಢ್ಢಾದ ಆ ನಾಗದಂಪತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತ, ಅವರನ್ನು ಒಂದು ವಾರದವರೆಗೆ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಉಪಚರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಮೇಲೆ ಅವರ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಕೂಡಾ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ನಾಗಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ನಾಗಲೋಕದ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನೂ, ಅಂದವೆಂದ ಗಳನ್ನೂ, ವೈಭವವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಕಾಶೀರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಲಾಗದಷ್ಟು ಆನಂದವಾಯಿತು. ಆಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೇರೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

"ಇಷ್ಟೊಂದು ವೈಭವದಲ್ಲಿ ಓಲಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ನಿಾವು, ಹಾವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುವೇ ಹುತ್ಸದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿರಲು ಕಾರಣವೇನು?" ಎಂದು ಕಾಶೀರಾಜನು ನಾಗರಾಜನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ಅಯ್ಯಾ, ಇಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ವೈಭವವಿದ್ದರೂ, ಜನ್ಮ ರಾಹಿತ್ಯ ಪಡೆಯುವ ಸೌಕರ್ಯ ನಿಮ್ಮ ಮಾನವ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಇದೆ." ಎಂದು ನಾಗರಾಜನು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು.

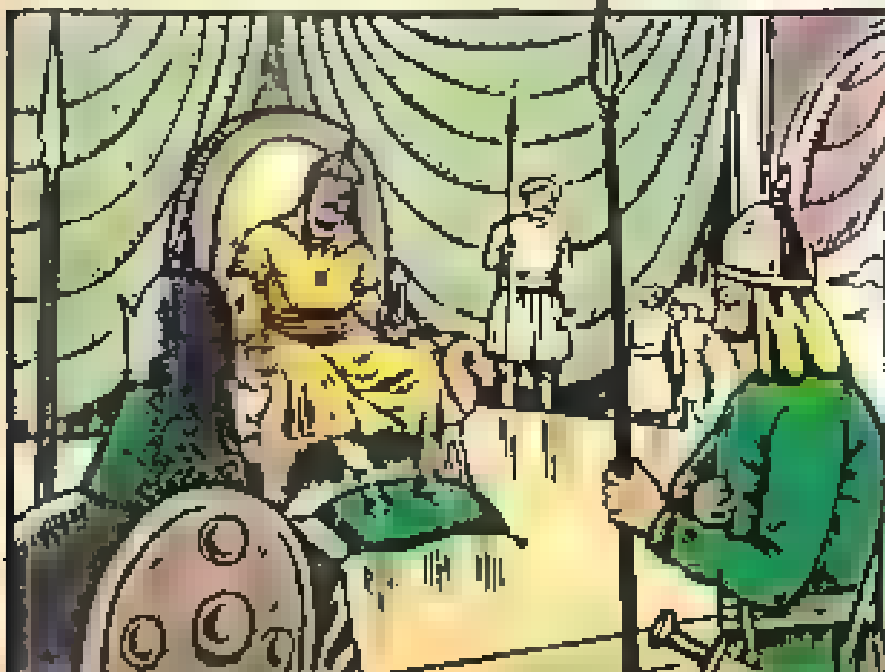
ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಾಶೀರಾಜನಿಗೆ ಪರಮಾನಂದವಾಯಿತು. ಆತನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗುವಾಗ, ನಾಗರಾಜನು ಅವನಿಗೆ ಅಪಾರವಾದ ಧನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಕೃಷ್ಣ ಕುಮಾರಿ

ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕ ಚಾರಯವೂ ರಾಜ್ಯಪ್ರ
 ಮುಖಾರಾಜರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ
 ಮಾರ್ಗವಿದ್ದಿತು. ಮುಖಾರಾಜರ ಕಾಲ
 ೫೫೫ ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದು. ಚಾರಯವೂ
 ಸೇವೆಯೂ ಸಗರವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಂಡಿತು.

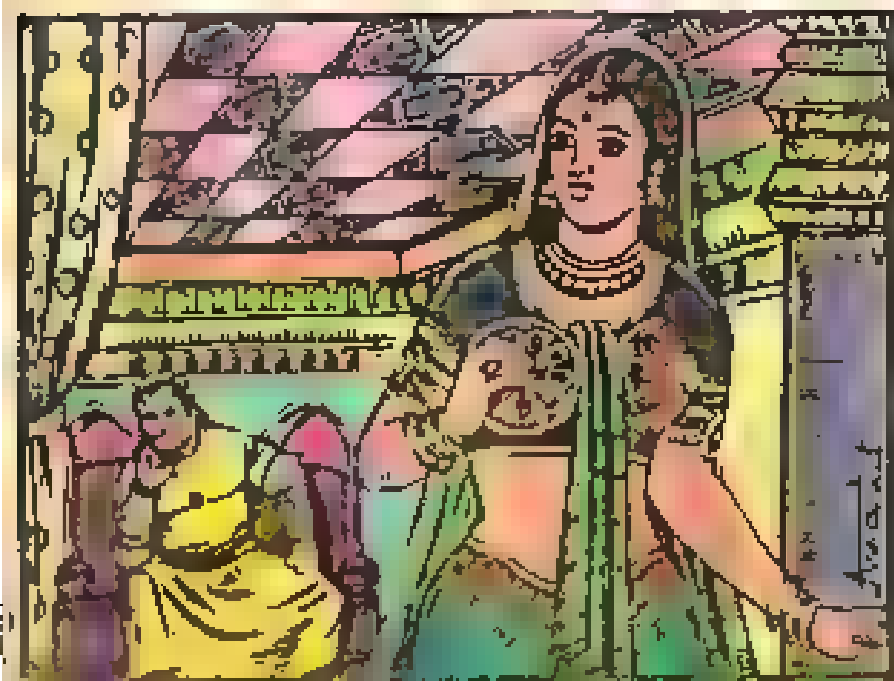
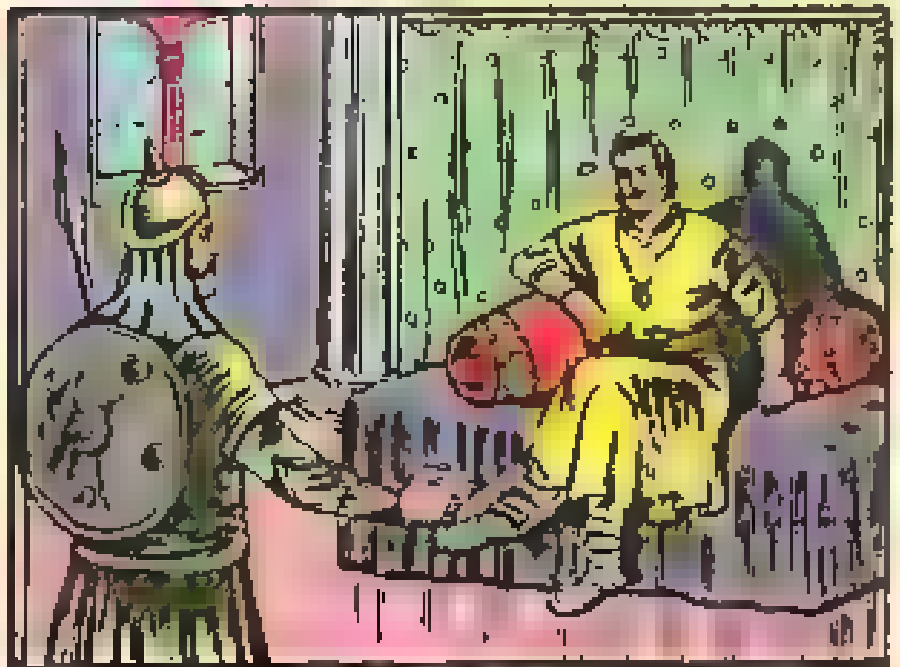
[illegible]

ಪ್ರಮುಖರೇ ಪಾಠಗೊದ ಮಗತ್ತಿಂಗ್ ಆ
ಯುವರಾಗಿಯೊಂದು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಬಿಡು
ತ್ತೆ ಮದುವೆಯನ್ನು ಮಹಾರಾಜನ ಬಳಿಗೆ
ಕರೆಸಿದಾಗ ಆತನು ತನ್ನ ಮಗುವು
ಪ್ರಭು ತಿಳಿದವನೊಂದು ಹೇಳಿ ಮಹಾರಾಜನು
ಮಗತ್ತಿಂಗನ ದೂತನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ
ಮಗನ ಮದುವೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ರಾಜ
ಯೊಂದಿಗೂ, ಮೂಲಗೊಂಡರೂ ಆ ಆಲೋಚನೆ
ವಿವಾದಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಹಾರಾಜ
ಗುರುವೆ.

ಅದ್ಭುತವೆಲ್ಲ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿ ಜನರು
ನಾವು ಮನಗಾಂಪಿರುವಂತಹ ಯುದ್ಧವು ಕೊನೆ
ಗೊತ್ತು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಲು
ಹೋದುದು ಮನಗಾಂಪಿ ಪ್ರಕಟವಾದುದು.
ಅದರ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ
ಅದರ ಜನಜನಮಾಡಿ ಅಪರಿಚಿತರಾಗಿ ಬಂದು
ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು.

ಯುಕ್ತವು ಆಗುವ ಮೇಲೆ ಮನೋರೋಗ ಪ್ರಕೃತಿ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಮಹಾರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ "ಯುವರಾಜಿ ಕೃಷ್ಣಕುಮಾರಿಯವರು ನಮ್ಮ ರಾಜ ಮನೋರೋಗ ಒಪ್ಪಿದ ಮೂಲಕ ಕೊಳ್ಳಲೇಕೆಂದು ಆಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿರುವ ಮಿತ್ರರಾದ ನಮ್ಮ ರಾಜರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕೊಡಲು ನಿಮ್ಮ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದು ನಾನು ಕ್ಷಮಿಸುವೆನು."

ಇದರಿಂದ ಮಹಾರಾಣೀನೂ, ರಾಣಿಯೂ ಸಂದಿಗ್ಧದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರು. ಹಾತ್ಸಿಂಗ್, ಮೂರ್ ಸಿಂಗ್ ಇಬ್ಬರೂ ಸಹ ಬರೆಪ್ಪರೂ ಆದುವ ರಿಂದ ತಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ಎರಡನೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಬಿಡಾಯ ಪೂರಕ್ಕೆ ಎರೋಧವು ತಪ್ಪದು. ಆಗಿನ ಬಿಡಾಯ ಪೂರಾ ಯಾವ ಒಪ್ಪರನ್ನೊದರೂ ಇದಿರಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಮಾನ್ಸಿಂಗ್ಗೆ ಅಮಿರ್ ಖಾನ್ ಎಂಬ ಮಿತ್ರ
ವಿಧ್ವಂಸ, ಅವನು ಸಮಯ ಕೊರೆತಿದ್ದಾಗಲೆಲ್ಲಾ
ಮಾನ್ಸಿಂಗ್ ಉದಯಪೂರ್ ಯುವರಾಣಿ
ಯನ್ನು ಪುನಃಮಾಣಿಗೊಂಡು ಆಗಾಗ
ಹೀಗೆ ಹುರಿಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಪುರುಷಾತ್ಮ
ದಿಂದ ಮಾನ್ಸಿಂಗ್ ಮಹಾರಾಜನವ ಬಳಿಗೆ
ಆಗಾಗ ಬಂದರನ್ನು ಕಿರುಕು ಮದುವೆಗೆ
ಒಪ್ಪಾಯವರಿಸಿಕೊಡುವನು.

ಹೀಗೊಮ್ಮೆ ಮಾನ್ಸಿಂಗ್ಗೆ ಹೆರನಾಗಿ ಅಮಿರ್ ಖಾನ್
ಸ್ವತಃ ಮಹಾರಾಜನವ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ
"ಮಾನ್ಸಿಂಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು
ಕೊಡಬೇಕೋವರೆ ಉದಯಪೂರನ್ನು ನಾಶ
ಪಡಿಸಿದರುತ್ತೇವೆ. ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು
ನೀವು ಕೊಂದರೂ ಬಿಡೆ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ
ಈಗಕ್ಕಿಂತಲಿಗಿ ಮಿತ್ರ ಕೊಡಬೇಕು"
ಎಂದು ಎಚ್ಚರ ಕೊಟ್ಟನು.

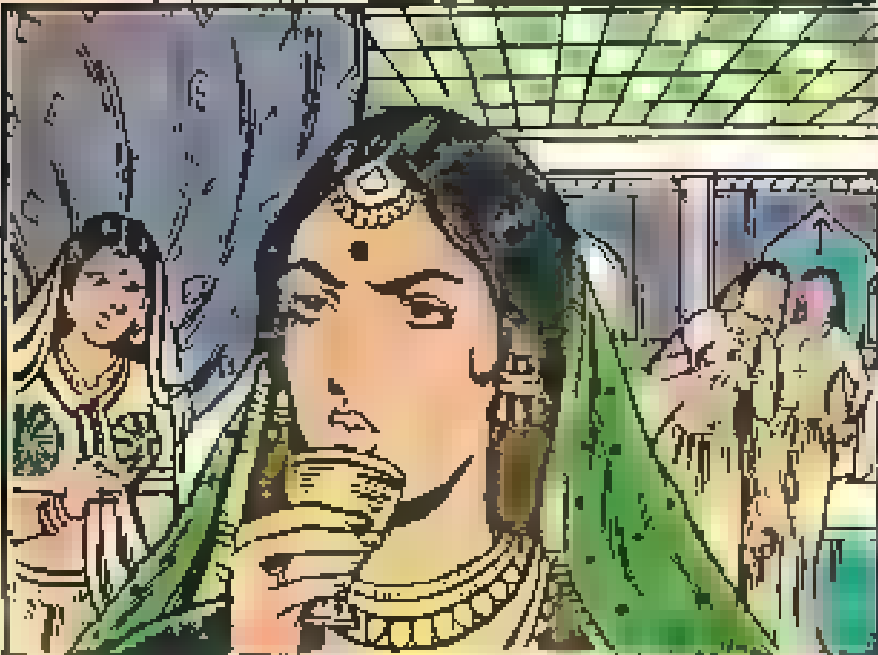
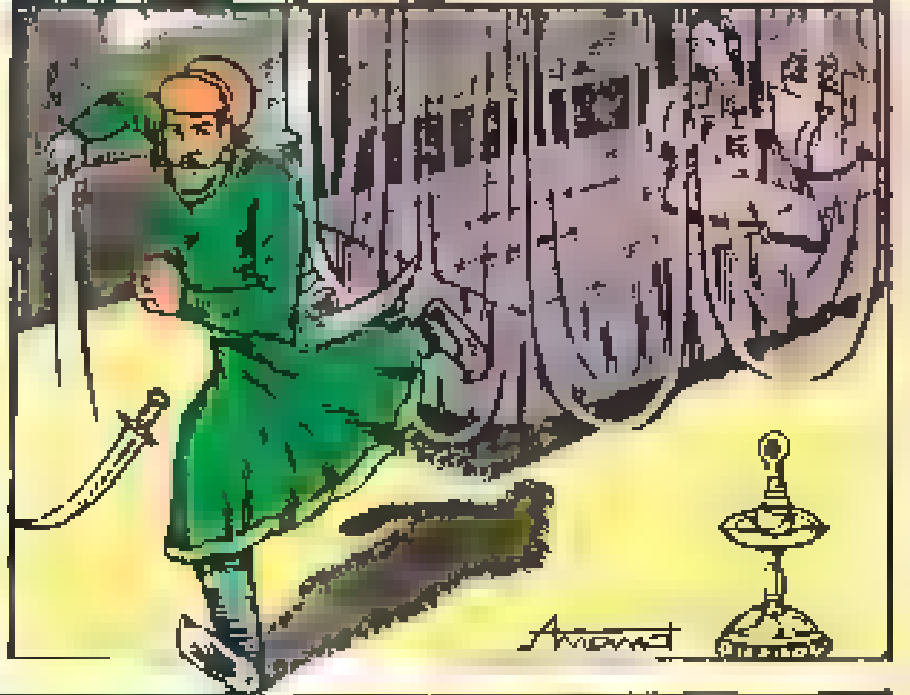
ಇನ್ನ ಹಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಬಂದ ಸಂಕಟದ
ವರಿಸ್ತಿಯನ್ನು ಮೊದಲಿ ಕೃಷ್ಣಕುಮಾರಿ ಬಹಳ
ವಿವಾದಗೊಂಡಳು. ಇನ್ನ ಮೂಲದಿಂದಾಗಿ
ಉದಯಪೂರ್ ಪೆಗದವು ನಾಶವಾಗುವುದು
ಅವಳಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವಳು ಯಾವ
ತಪ್ಪು ಮಾಡದೆಯೇ ಹೆತ್ತವರು ಕೊಡಾ
ಬರಬೇಕಾದರೆ ಮಾತಾ ರು ತ್ತದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯ
ರಟ್ಟರು.

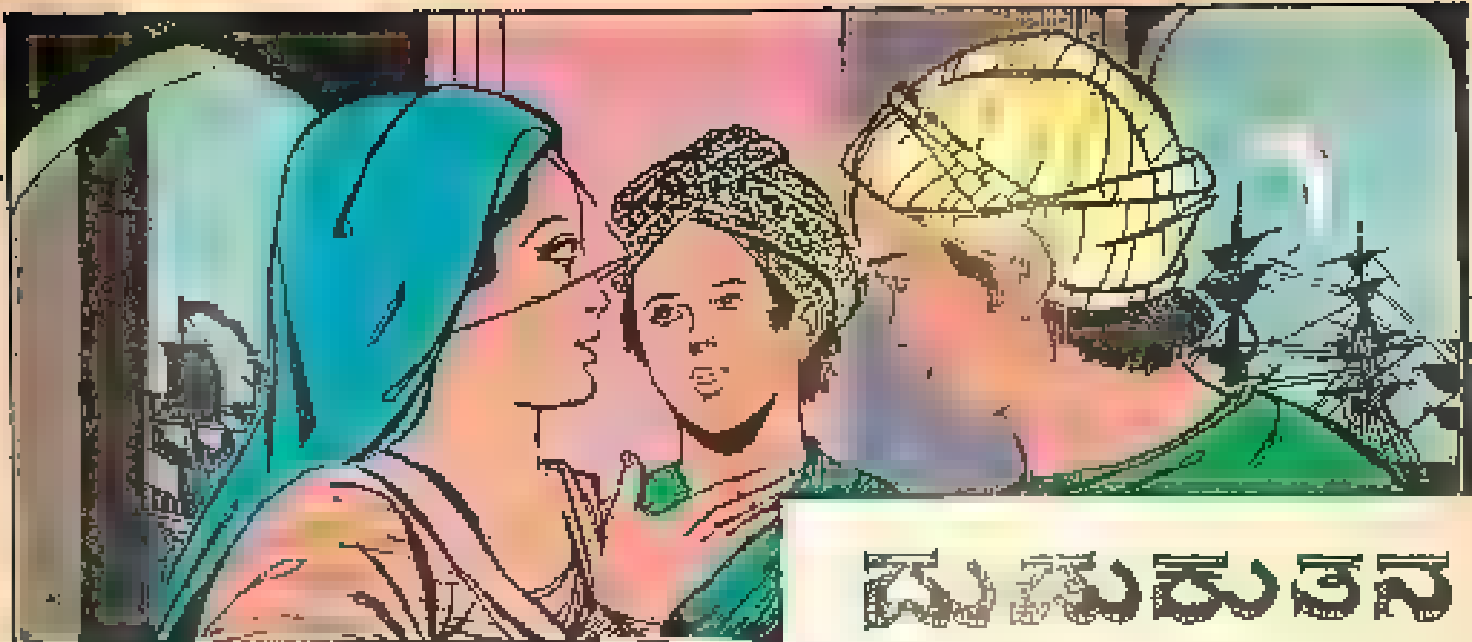

ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆಯುವವರೆಗೂ ಈ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮ ಮತ್ತು ವಿದಿವಿಕ್ರಮ ರಾಜರು ಪೂರೈಕೆ ಕೊಡುವುದುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ಹೋದರು. ನಗರವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಭಯವು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ರಾಜನಿಗೂ ಅವನ ಪರಿವಾರವುಗೂ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಯುವರಾಜ ಏಕಾಂಗಿ ಕೊಡಿದ್ದಾಗ, ಮನೆಯ ಕತ್ತರೆಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಒಬ್ಬನು ತನ್ನ ಬಳಿ ಬರುವವನನ್ನು ನೋಡಿ "ಅಪ್ಪಾ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು. ಕೂಡಲೇ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮೂರ ಬಿಸುಟು ಹಿಡಿದೊಡನೆಯೇ ಅವನು ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಒಂಥು ಮಾಡಿ ವಿಷಾಣದಾಣ ಎಂಬವನೇ.

ತನ್ನ ಮರಣ ಮಾತ್ರವೇ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಅಪಾಯವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದೆಂದು ತಿಳಿದು ಕೊಡಲು, ತನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಬಯಸುವ ವಿಷಾಣದಾಣನನ್ನು ನಿರೋಧಿಸಿದ್ದಾರೆಯೆಂದು ಯುವರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ಸೇವಕಿಯನ್ನು ವಿಷ ತರಲು ಹೇಳಿದಳು. ವಿಷವು ತುಂಬಿದ ನೃಪನೊಂದಿಗೆ ಅವಳು ವಿಷವನ್ನು ಕುಡಿದು, ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಾಣವಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವವನು ರಕ್ತಪಿಡಳು.

ದುಸುಸುತನ

ಬಿಸ್ತಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅಬ್ದುಲ್ ರಜಾಕ್ ಎಂಬ ದೊಡ್ಡ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಅವಳಿ ಜವಳಿ ಕುಮಾರರಿದ್ದರು. ಒಂದು ಸಾರಿ ಅಬ್ದುಲ್ ರಜಾಕ್ ವ್ಯಾಪಾರದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸರಕುಗಳೊಂದಿಗೆ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟು, ಒಡಳಿ ಕಾಲ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದ್ವೀಪವನ್ನು ತಲುಪಿದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಸರಕುಗಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗಿರಾಕಿಗಳಿದ್ದುದರಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರವು ಒಳ್ಳೆಯ ಲಾಭ ದಾಯಕವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಅವನ ಸರಕುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟ ರಾಜನು, ಸ್ವತಃ ಅವನ ಹಡಗಿನ ಒಳಗೆ ಒಂದು ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಅನೇಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು.

ರಜಾಕ್ ಸಮುದ್ರ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದ್ವೀಪಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿದವನೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಭವನಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನ ಮಾಡಿ, ದೊಡ್ಡ ಔತಣವನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿ ಅವನ ಮೂಲಕ ಅನೇಕ ದ್ವೀಪಗಳ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದನು. ರಜಾಕ್ ನಂತರ ಅನುಭವಜ್ಞನಿಂದ ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ

ಕೋರಿಕೆಯುಹಾಯಿತು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಕೆಲವು ಸಿಂಗಳೆವರೆಗೆ ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದನು.

ಹೀಗಾಗಿ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ, ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳೇ ಕ್ರಮಿಸಿದುವು. ರಜಾಕ್‌ನ ಹೆಂಡತಿ ತನ್ನ ಗಂಡನು ಎಷ್ಟುಕಾಲವಾದರೂ ಮನೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಬಾರದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಚಾರಗ್ರಸ್ತಳಾದಳು. ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಸಹನೆ ವಿಚಾರಿ, ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಕುಮಾರರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಗಂಡನು ಹೋಗುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ ದೂರದ ಆ ದ್ವೀಪದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವ ಹಡಗು ಒಂದು ರೇವು ಹಟ್ಟಣ ತಲುಪಿತು. ಆ ರೇವಿಗೆ ರಜಾಕ್ ಇರುವ ದ್ವೀಪದಿಂದ ಒಂದು ಹಡಗು ಒರುತ್ತಿರುವುದೆಂದು ರಜಾಕ್‌ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಕುಮಾರರನ್ನೂ, ಆ ಹಡಗಿನವರೊಂದಿಗೆ, ಅವರ ತಂದೆಯ ಸಮಾಚಾರವೂ ಕೇಳಿ ಬರುವಂತೆ ಕಳುಹಿಸಿದಳು.

ಅವಳಿ ಜವಳಿ ಕುಮಾರರಿಬ್ಬರೂ ಆ ಹಡಗಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರು. ಅದು ಬೇರೆ ಯಾರ ಹಡಗೂ

ರಜಾಕನ ಹೆಂಡತಿ ಆ ಹಡಗಿಗೆ ಹೋದ ತನ್ನ ಕುಮಾರರು ತಿರುಗಿ ಬಾರದುದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾತ್ರಿ, ಪೂರಾ ದಿಗಿಲಿನಿಂದಲೇ ಕಳೆದಳು. ಬೆಳಗಾದ ಕೂಡಲೇ ತಾನೇ ಸ್ವತಃ ಆ ಹಡಗಿಗೆ ಹೋದಳು.

ರಜಾಕ್ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಶ್ವಾನಂದದಿಂದ ಸಂಭ್ರಮಿಸಿ ಹೋದಳು. ಆದರೆ ಅಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಕುಮಾರರ ವಿಷಯ ಬಯಲಾದ ಕೂಡಲೇ ರಜಾಕನಿಗಾದ ದುಃಖವು ತಡೆಯಲಾಗದಂತಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಎಸೆಯಿಸಿದವರು ತನ್ನ ಕುಮಾರರೆಂದು ತಿಳಿದು ತಲೆಚಚ್ಚಿ ರೋದಿಸಿದನು.

ಅದರೂ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಆಶೆ. ತಮ್ಮ ಕುಮಾರರು ಹೇಗೋ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಬದುಕಿ ದಡ ಸೇರಿರುವರೇನೋ? ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇರುವ ರೇನೋ? ಈ ಒಂದು ಶುಭ್ಭವಾದ ಆಶೆ ಆ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದಿತು. ಅದುವರಿಂದ ಅನೇಕ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಅನೇಕ ಸಮುದ್ರತೀರ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕುಮಾರರನ್ನು ಹುಡುಕಾಡಿದರು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವ ಪಾಡೂ ತಿಳಿಯದೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ದುದೂ ಆಯಿತು.

ಕಾಲ ಚಕ್ರವೃತ್ತ ಉರುಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ರಜಾಕ್ ಮತ್ತು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಯಾವನಾದರೊಬ್ಬ ಮಡುಗಡನ್ನು ದತ್ತಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಶೋಚನೆಗೆ ತೊತ್ತೆಗಿದರು. ಒಂದು ದಿನ ರಜಾಕ್ ಗುಲಾಮರ ಸಂಕೇಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಯುವಕನನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು, ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಕಿರಿ ಚಿಕ್ಕೊಳ್ಳು ತ್ತ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ, "ಅಯ್ಯೋ! ನಮಗೆ ಗುರುತಾಗಬ್ಬಿಲೇ? ಇವನು ದೇರೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲಾ! ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಚಕ್ಕವನೇ ಇವನು! ನೀವು ಬಹಳ ಕಾಲ ಅಗಲಿದ್ದರಿಂದ

ಅಗಲದೆ, ಅವರ ತಂದೆಯ ಹಡಗೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅವನು ರಾಜನಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು, ಅವನು ಕೊಟ್ಟ ಕಾಗಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಅವಳಿಬವಳಿಗಳು ಆ ಹಡಗಿಗೆ ಹೋದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ರಜಾಕ್ ತನ್ನ ಹೂವ ಚೀಲ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಲಾಸುಳ ಹತ್ತಿರ ಪ್ಪರಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೂವ ಚೀಲವನ್ನು ಕದ್ದಿವ್ವ ಕಲಾಸಿ, ಹೊಸತಾಗಿ ಹಡಗಿನೊಳಗೆ ಬಂದ ಅವಳಿ ಬವಳಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ, "ಇವರು ಕದಿಯುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದೆನು" ಎಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟನು.

ರಜಾಕ್ ಆತ್ಮಂತ ಕುಪಿತನಾಗಿ, ಆ ಹುಡುಗರು ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ, ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಬಿಡುವಂತೆ ಕಲಾಸುಳಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವರು ಆ ವಿಧಿವದಲೇ ಅವಿಬ್ಬ ರನ್ನೂ ಹಡಗಿನ ಮೇಲಿನಿಂದ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ದೀಸಿ ಒಗೆದುಬಿಟ್ಟರು.

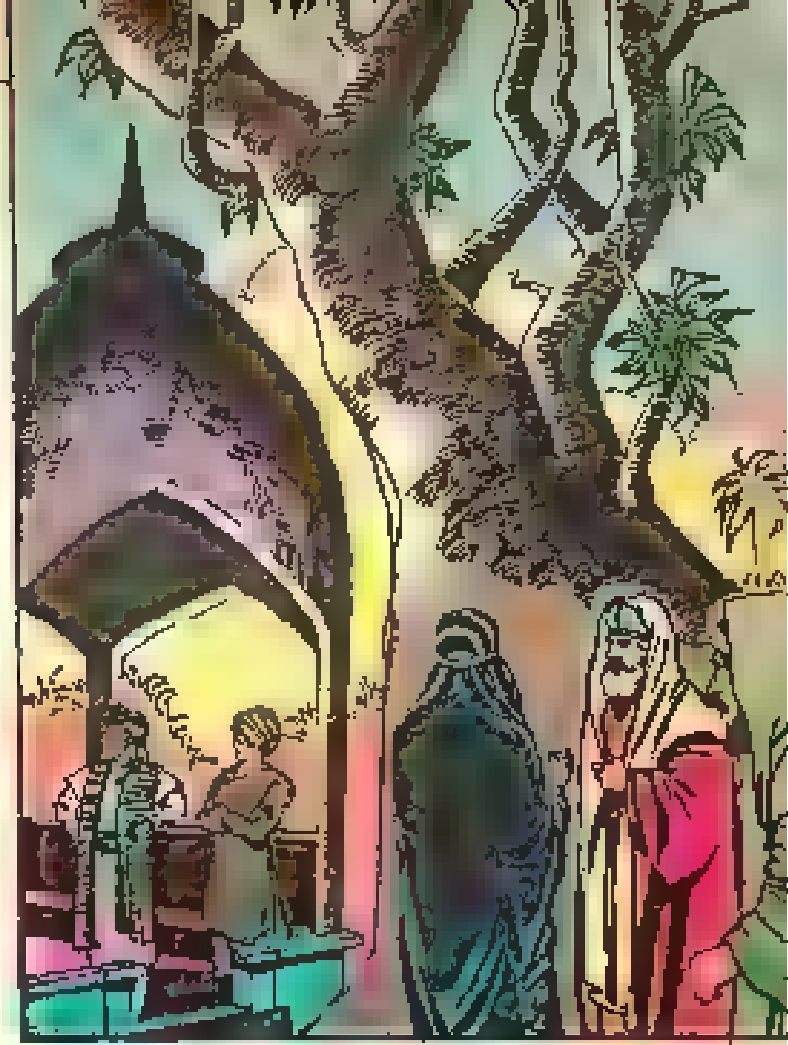
ಗುರುತಾಗಲಿಲ್ಲ." ಎಂದು ಮಗನನ್ನು ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿದಳು. ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೊಡಲೇ. ಮಗನೂ "ಅಮ್ಮಾ!" ಎಂದು ಕಿರಿಚಿದನು.

ರಜಾಕನಿಗಾದ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಮೇಲೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಚಿಕ್ಕವನೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಅಗ್ಗಿನ ಸಮಾಚಾರ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿಡು ಬಿಡು ಪಡೆವಡಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವನನ್ನು, ಒಬ್ಬ ಹಡಗಿನವನು ನೋಡಿ ಕಾಪಾಡಿ, ಗುಲಾಮ ವರ್ತಕರಿಗೆ ಮಾರಿದ್ದನಂತೆ.

ಆರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುವುದರೊಳಗೆ ತಂದೆಯೂ ಮಗನೂ ಕೆಲವು ವ್ಯಾಪಾರದ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಹಡಗಿ ಗೇರಿಸಿಕೊಂಡು, ಹೊರಟು ಒಂದಾನೊಂದು ದ್ವೀಪ ವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಚಿಕ್ಕವನು ಆ ದ್ವೀಪವನ್ನು ಆಳುವ ರಾಜನಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡಲು ಕೆಲವು ಉತ್ತಮವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರಾಜ ಭವನದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟನು.

ಅಲ್ಲಿಯ ರಾಜನು ಆ ಬಹುಮಾನದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು, ಚಿಕ್ಕವನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ತನ್ನ ಅತಿಥಿಯಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡನು. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಬಹಳ ಸ್ನೇಹವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಹಿಡಿಸದೆ ಹೋಯಿತು. ಅವರು ಚಿಕ್ಕವನ ಮೇಲೆ ಕಿಡುಕು ತರಲಿಕ್ಕಾಗಿ ದುಷ್ಕೃತ್ಯ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಶಸ್ತ್ರಾತ್ಮಾಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ಏನೋ ರೋಗ ಬಂದಿತು. ಚಿಕ್ಕವನು ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ, ರಾಜನ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ರಾಜನ ಮೇಲೆ ಹಗ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಮಯಕಾಯುವರೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅಂತಹವರಿಗೆ, ರಾಜನು ರೋಗ ದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ನಾಸಹಾಯನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ದ್ರೋಹ

ಗಳಿಗೆ ರಾಜನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದೇ ನೂ ಕಷ್ಟವಲ್ಲ. ಅದ್ದರಿಂದ ತಾನು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿದ್ದೇಕೆಂದುಕೊಂಡನು.

ಈ ಸಂದೇಹದಿಂದ ಚಿಕ್ಕವನು ರಾಜನ ಶಯ್ಯಾಗಾರದ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ನಿಂತುಕೊಂಡು ಬೆಳಗಾಗುವವರೆಗೂ ಕಾವಲುಕಾದನು. ಬೆಳಗಾಗುವಾಗ ರಾಜನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ವಸ್ಥಕೆಯುಂಟಾಗಿತ್ತು.

ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ದ್ರೋಹ ಬುದ್ಧಿಯ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ, ಚಿಕ್ಕವನನ್ನು ತೋರಿಸಿ "ಈ ವರ್ತಕನ ಮಗನು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಚ್ಚುಗತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ಶಯನಾಗಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿದೆವು. ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದವೇ ಹೊರತು, ಇಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಅವನು ನಿಮ್ಮ ಕೊಲೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ದುಷ್ಕೃತನನ್ನು ಈಗಲೇ ಗಲ್ಲಿಗೇರಿ ನುಷ್ಕೆಮಾಡು ಒಕ್ಕೆಯಾದ್" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ರಾಜನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ,
 "ದುಡುಗುತನವು ಎಂಶಹ ದುರಂತಗಳಿಗೆ ಕಾರಣ
 ವಾಗುವುದೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಮೊದಲು ಇವ
 ನನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಡಿರಿ, ಆಮೇಲೆ ಏನು
 ಮಾಡಿದರೆ ಜಿನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು
 ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಈ ಸಮಾಚಾರ ವರ್ತಕ ರಜಾಕನಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು.
 ಅವನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಪ್ರಭೂ, ನನ್ನ
 ಮಗನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿರುವುದು ನಿಜವೇ ಸುಳ್ಳೋ
 ಎಂಬುದನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು
 ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ಅವಸರವಟ್ಟು ಯಾವ ಕೆಲಸ
 ವನ್ನೂ ಮಾಡಿಬಿಡಬಾರದು. ಅದು ಒಂದೊಂದು
 ಸಾರಿ ಒಬ್ಬಳ ಕೇಡನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಒಂದು
 ದುಡುಗುತನದ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾನು ಇಡೀ ಜೀವಿತ್ಯ
 ವನ್ನು ದುಃಖದಿಂದ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ
 ವಿಮೋಚನೆಯೇ ಇಲ್ಲ ಪ್ರಭೂ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ,
 "ಅದೇನು ನೀವು ಮಾಡಿದ ದುಡುಕಾತನ?"
 ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಮಗಂದಿರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ
 ಎಸೆಯಿಸಿಬಿಟ್ಟೆನು. ಇದನ್ನು ನೀವು ನಂಬುವಿರಾ?"
 ಎಂದು ರಜಾಕ್ ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದನು.

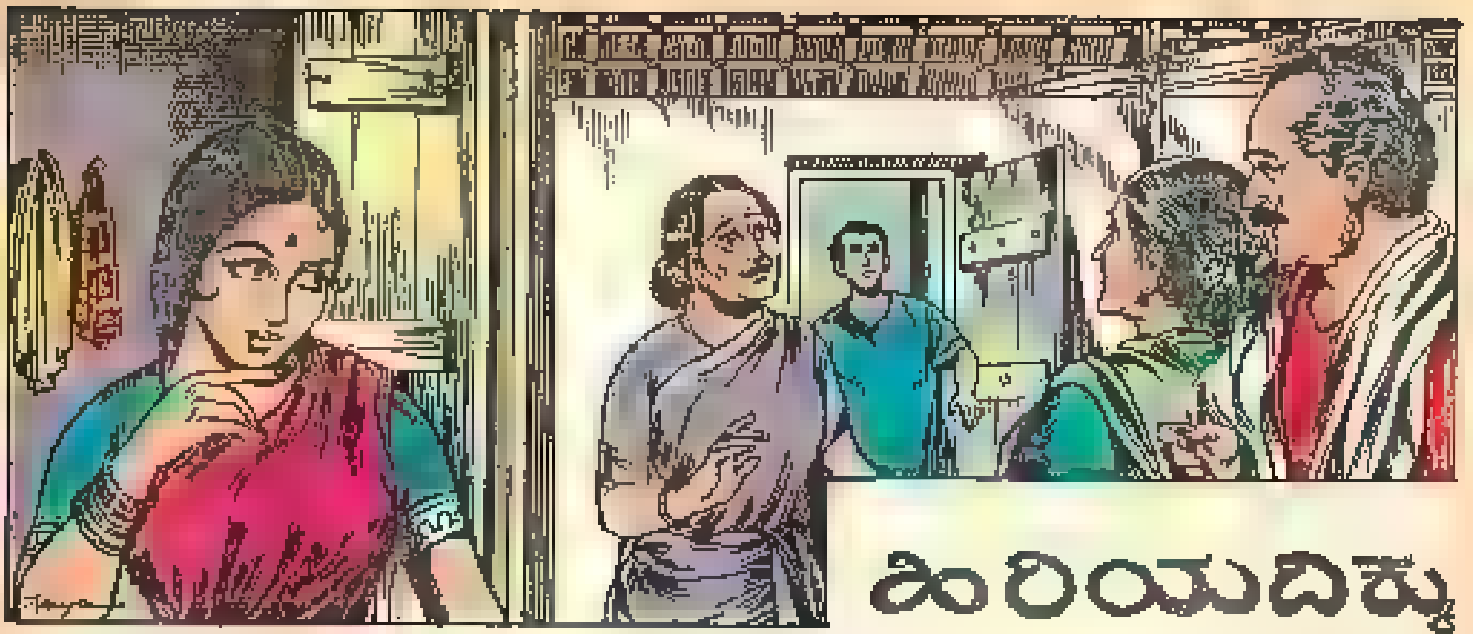
ರಾಜನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೋ ಎಂದು ಕೂಗಿ
 "ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಸೆರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಡಿಸಿದ್ದು ನನ್ನ
 ಪ್ರೀತಿಯ ತಮ್ಮನನ್ನೇ ಎಂದಾಯಿತು! ಓ
 ದೇವರೇ! ತಮ್ಮನಾದುದರಿಂದಲೇ ಅವನ ಮೇಲೆ
 ನೆನಗೊಂದು ಬಗೆಯ ಮಮತೆಯುಂಟಾದುದೋ!"
 ಎಂದು ತನ್ನ ತಂದೆಯಾ ರಜಾಕನನ್ನು ಗಾಢವಾಗಿ
 ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡನು.

ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನು ಕೊಡಾ ಬದುಕಿರುವ
 ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ರಜಾಕನಿಗಾದ ಸಂತೋಷ
 ಹೇಳತೀಡದು. ರಾಜನು ಕೊಡಲೇ ತಮ್ಮನನ್ನು
 ಸೆರೆಮನೆಯಿಂದ ಬಿಡಮಾಡಿಸಿದನು.

ನಡೆದುದೇನೆಂದರೆ, ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ
 ವನು ಒಂದು ಮರದ ತುಂಡಿನ ಸಹಾಯದಲ್ಲಿ
 ಈಡೆ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಈ ದ್ವೀಪದ
 ತೀರವನ್ನು ಸೇರಿದ್ದನು. ಇಲ್ಲಿಯ ರಾಜನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿರ
 ರಿಲ್ಲ. ವೃದ್ಧನಾದ ರಾಜನು ದೊಡ್ಡವನನ್ನು ದತ್ತ
 ಪುತ್ರನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ತನ್ನ ಮರಣದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ
 ಅವನೇ ರಾಜನೆಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದನು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕಥೆ ಸುಖಾಂತವಾಯಿತು.
 ಆ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ರಜಾಕ್ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು
 ಕುಮಾರರೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿಕೊಂಡನು. ಎಲ್ಲರೂ
 ಒಹಳ ಕಾಲ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

ಹಿರಿಯದಿಕ್ಕು

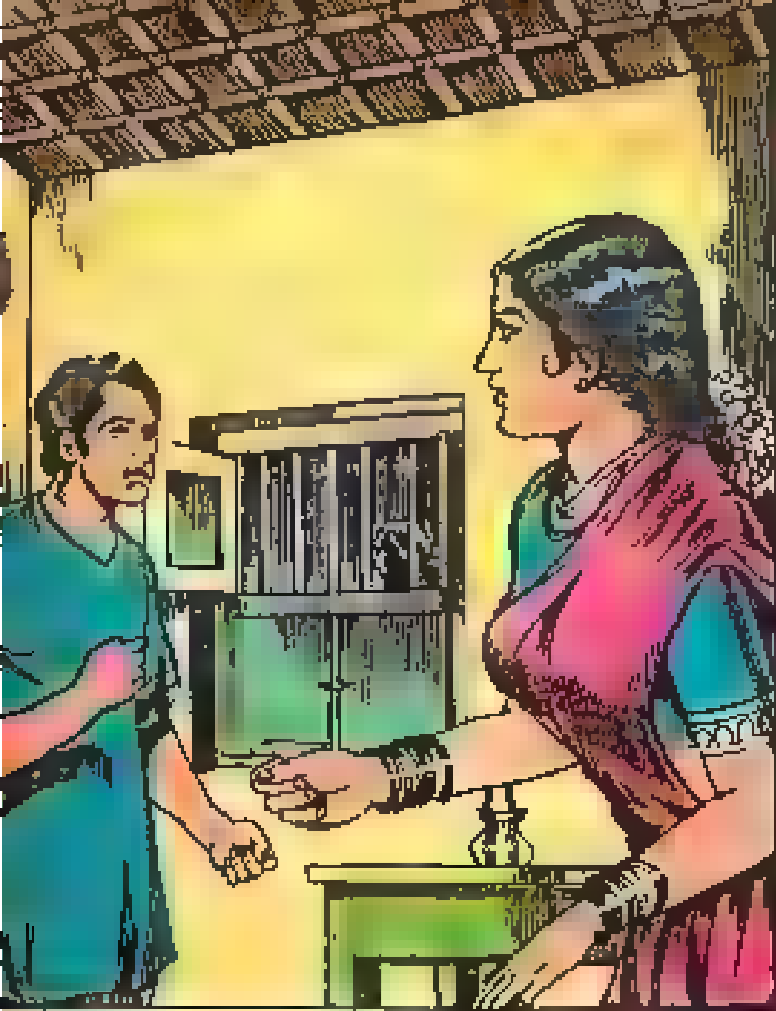
ಹಿರಿಯ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಚಲನೆಂಬೊಬ್ಬ ಯುವಕನು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರುವ ಗುರುವಯ್ಯನ ಜೀನಸಿ ನೆಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕ ಬರೆಯುವ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಯಷ್ಟೇ ಸಂಬಳ. ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನದಲ್ಲೇ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಅವನನ್ನು ಚಿಕ್ಕ ತಾಯಿ ಯಾದ ಮಿಾನಾಕ್ಷಿ ಪೋಷಿಸಿ ದೊಡ್ಡವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳೂ ಇದ್ದಳು. ಮದುವೆಯ ವಯಸ್ಸು ಒಂದ ಮೇಲೆ ಆ ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆಮಾಡಿ ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ತಾನು ಮಾತ್ರ, ಸಿಂಹಾಚಲನ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಳು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೂ ಭಕ್ತಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಗೌರವ ಗಳಿದ್ದುವು.

ಸಿಂಹಾಚಲನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಚಂದವುಳ್ಳ ಗಂಡು ಮಗನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಅವನ ಸುಖ ದನೆಯೂ ಎಷ್ಟೆಂದರೆ ಅಷ್ಟೇ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಅವನ ಮದುವೆ ಮಾತ್ರ, ಒಳ್ಳೆಯ ಸುಂದರಿಯಾದ ಲಾವಣ್ಯ ಳೊಂದಿಗೆ ನಡೆದು ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಲಾವಣ್ಯಳ ತಂದೆ ತಾಯಿಯಾರು ಬಡವರಾಗಿದ್ದುದೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಈ ಮದುವೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಲಾವಣ್ಯಳು ತನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಉಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಯಾವ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮಗಳೋ ತನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವನೆಂಬ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಲಿದ್ದವಳು. ಸಿಂಹಾಚಲನೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆ ಯಾಗಲು ಅವಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಿಂಹಾ ಚಲನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ತನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಯರ ಹತ್ತಿರ ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಕೇಳಬೇಕೆಂದೂ, ಆ ಮೂಲಕ ಈ ಮದುವೆ ಹದ್ದು ಹೋಗಬೇಕೆಂದೂ ಅವಳು ಅನೇಕ ಬೇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಆದರೆ ಮಿಾನಾಕ್ಷಿ ಲಾವಣ್ಯಳ ತಂದೆತಾಯಿಯರ ಹತ್ತಿರ, “ನಮ್ಮಿಂದ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ನಗಾನಟ್ಟು ಮುಂತಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಬಾರದು, ಈ ಶುಭ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿಷಮತೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುವ ಆ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನು ಮರೆತುಬಿಡೋಣ” ಎಂದು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಮುರಿದ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಲಾವಣ್ಯಳು ದಶಾಶಕಾದಳು. ಅವಳ ತಂದೆತಾಯಿಯರಿಗೆ ಒಹಳ ಸಂತೋಷ ವಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಲಾವಣ್ಯಳಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆಯೇ

ಗಂಡನ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಲಾವಣ್ಯಳು ಕನಿಸಿ ಕೊಂಡು, "ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಗೇ ನಮಗೆ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದಿರು ವಾಗ ಇದೊಂದು ಭಾರವೇ? ನಿಮ್ಮದೇನು ಸಮುದ್ರ ವ್ಯಾಪಾರವೇ? ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳೂ ಬರುವ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಇವ್ವತ್ತು ದಿನ ಗಳಿಗೂ ಬಾರವು. ಇಂಥಾ ಒರಗಾಲದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದಂಡ ತೀನಿಯವರನ್ನು ಎಷ್ಟೆಂದು ಪೋಷಿಸ ರಾದೀತು?" ಎಂದಳು.

ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲೇ ಮಲಗಿದ್ದ ಮಿಾನಾಕ್ಷಿ ನೀರು ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಎಚ್ಚಿತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕಿವಿಗೆ ಲಾವಣ್ಯಳ ಮಾತುಗಳು ಬಿದ್ದಿದ್ದುವು. ಅವಳು ಬೆಳಗಾದ ಕೂಡಲೆ, ಕಾರಣವೇನೂ ಹೇಳದೆ ತನ್ನ ಮಗಳ ಮನೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಕಟ್ಟಿದಳು. ಸಿಂಹಾಚಲ ನಿಗೆ ಇದು ಒಹಳ ಕಷ್ಟವೆನಿಸಿದರೂ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಾಯಿಗೆ ಭಯವಿಟ್ಟು ಮೂತಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಇಷ್ಟದಂತೆಯೇ ಬಿಟ್ಟನು.

ಅವನೇ ಹೋಗಿ ಬಾಡಿಗೆಯ ಗಾಡಿಯನ್ನು ತಂದಳು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನೂ ಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನು ಮಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು, ಅಮೇಲೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರುವ ತಾನು ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಅರಗಡಿಗೆ ಬಹಳ ತಡವಾಗಿಯೇ ಹೋದನು. ಅದುದರಿಂದ ಆ ದಿನದ ಕೆಲಸಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವನು ಮನೆಗೆ ಹೊರಡುವಾಗ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿತು.

ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಅವನ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಲು ಸಾಧಾರಣವಾದ ದೀದಿಯೊಂದಲ್ಲದೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಅಡ್ಡದಾರಿಯೂ ಇದ್ದಿತು. ಬೇಗನೇ ಮನೆ ಸೇರ ಬೇಕೆಂಬ ಆತುರದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಚಲನು ಜನರ ನಡೆ ದಾಟಿವಿಲ್ಲದ ಅಡ್ಡದಾರಿಯನ್ನೇ ಹಿಡಿದನು. ಅದು ಸಮೀಪದ ದಾರಿಯಾದರೂ ಕಾಡುಗಳ ನಡುವಿ ನಿಂದಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಆ ಕಾಡು ದಾರಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆತ್ತಲಾಗಿತ್ತು. ಅವರ

ಅವಳ ಮದುವೆ ಆಗಿಹೋಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ದಿನದಿಂದಲೂ ಅವಳು ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಕೇಳದೆಹೋದ ಮಿಾನಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಶತ್ರುವಿನ ಹಾಗೆ ನೋಡತೊಡಗಿದಳು.

ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಮುಗಿಯುವ ಮೊದಲು ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಲಾವಣ್ಯಳು ಸಿಂಹಾಚಲನೊಂದಿಗೆ, "ನೋಡೋದ್ರೆ, ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಂತ ಆತ್ಮಯನ್ನೇ ನೋಡುವವರಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಈಗ ಈ ಚಿಕ್ಕ ಅತ್ತಿಗೆ ಊಳಿಗೆ ಮೂಡಲು ಹಚ್ಚಿದ್ದೀರಿ. ಇದು ಯಾರಿಂದಾದಿ ತು? ನಿಮ್ಮ ಈ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನನ್ನು ಅವರ ಮಗಳ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಬಿಡಿರಿ ಈ ಸೇವೆ ನನ್ನಿಂದಾಗದು" ಎಂದಳು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಿಂಹಾಚಲನು ನೊಂದು ಕೊಂಡು, "ಇದೇಂಥೆ ಮಾತು ನಿನ್ನದು? ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹಿರಿಯ ದಿಕ್ಕಾಗಿ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲವೆ? ಅದು ನಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಶಾಖೆ?" ಎಂದನು.

ಶುಕ್ಲವಕ್ಷವಾದುದರಿಂದ ಮೊಸಳೆ ಚಿಲ್ಲಿದ ಹಾಗೆ ಮೊಸಳಾದ ಬೆಲೆದೋಳು ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಅವನು ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಬರುವಾಗ, ಆ ಮರದ ಎಲೆಗಳು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಗಲಗಲನೆ ಶಬ್ದ ಸಿದುವು. ಅದರ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಎಲೆಗಳ ನಡುವಿನಿಂದ, "ಯಾರೋ? ಅವರಾರೋ? ಬರಬೇಕು! ಅವರಿಗೆ ಕೇಳುವುದನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು!" ಎಂದು ಕರ್ಣಕರೋರವಾದ ಕಂಠದಿಂದ ಹೊರಡುವ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಹಾಡಿನ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿತು.

ಸಿಂಹಾಚಲನು ಅಶ್ವರ್ಯಪಡುತ್ತ, ಶಲೆ ಎತ್ತಿ ಮೇಲೆ ನೋಡಿ, ಅದೊಂದು ನೇರಳೆ ಮರವೆಂದು ತಿಳಿದು, "ಈ ನೇರಳೆ ಮರ ಏನು ತಾನೇ? ಕೊಟ್ಟಿತು? ನೇರಳೆ ಹಣ್ಣು ತಾನೇ?" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೇರಳೆ ಹಣ್ಣು ಪುಟಕ್ಕನೆ ಅವನ ಕಾಲಿನ ಹತ್ತಿರ ಬಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬೇಲದೊಳಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಿಂಹಾಚಲನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದನು.

ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಮರದ ಎಲೆಗಳು ಗಲಗಲವೆಂದುವು. ಆಮೇಲೆ, "ಯಾರಯ್ಯಾ ನೀನು? ನಿನಗೇನು ಕೊಡಲಿ?" ಎಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಬಗೆಯ ಕರ್ಣಕರೋರವಾದ ಹಾಡು ಕೇಳಿಸಿತು.

ಸಿಂಹಾಚಲನು ಅದು ಬೇಲದ ಮರವೆಂದು ಗುರುತಿಸಿದನು. ಕೊಡಲೇ, "ಬೇಲದ ಮರತಾನೇ? ಬೇಲದ ಹಣ್ಣಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯ?" ಎಂದನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಾಲಿನ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಬೇಲದ ಹಣ್ಣು ಬಿತ್ತುವ ಬಿತ್ತು. ಸಿಂಹಾಚಲನು ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬೇಲದೊಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ನಡೆದನು. ಅವನು ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ

ನಡೆಯಲು, ಮತ್ತೊಂದು ಮರದ ಎಲೆಗಳು ನಡುಗಿ ಶಬ್ದಿಸುತ್ತ, "ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ತೆಗೆದುಕೋ! ಕೇಳಿದ್ದು ಕೊಡಲೇ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ! ತೆಗೆದುಕೋ!" ಎಂದು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಕರ್ಣಕರೋರವಾಗಿ ಕೂಗಿ ಹಾಡಿತು.

ಸಿಂಹಾಚಲನು ಎರಡು ಕಿವಿಗಳನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು, ಅದು ಮಾವಿನ ಮರವೆಂದು ತಿಳಿದು, "ಮಾವಿನಮರವು ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣನ್ನಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನು ತಾನೇ ಕೊಡುತ್ತೇ?" ಎಂದು ಕಿರಿಚಿದನು. ಕೊಡಲೇ ಅವನ ಕಾಲ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಒಡುಮ್ನನೆ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣೊಂದು ಬಿತ್ತು. ಸಿಂಹಾಚಲನು ಅದನ್ನು ಕೂಡಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೇಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದನು.

ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಬೇಲದೊಳಗಿರುವ ಆ ಮೂರು ಬಗೆಯ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, "ಕಾಲವಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವು ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದುವು ನಿಮಗೆ?" ಎಂದು ಗಂಡನನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

ಸಿಂಹಾಚಲನು ನಡೆದ ಸುಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅಷ್ಟು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಕೂಪದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, "ಎಂಥಾ ಬುದ್ಧಿಯಿದ್ದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಿರಪ್ಪಾ! ಸಿಂಹಾಚಲನು ಮಾತಾಡಿದ್ದು ಆ ಮರಗಳೇ ಅದು ಕೊಂಡಿರೋವು? ಆ ಮರಗಳ ಮೇಲಿರುವ ಯಾವುದೋ ಪರೋಪಕಾರ ಬುದ್ಧಿಯು ವಿಶಾಖೆಗಳೋ ವಸದೇವತೆಗಳೋ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದು ನಿನಗೆ ಕೂಡಲೇ ಇಲ್ಲವೇ? ನಾಲೆ ಕತ್ತರಾದ ಮೇಲೆ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ಬನ್ನಿರಿ. ಅವುಗಳ ಹತ್ತಿರ ಏನು ಕೆಲಸವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಬೆಳಗಾಗಲಿ, ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು.

ಅವಳು ರಾತ್ರಿ, ಪೂರಾ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಗಂಡನು ಆ ವಿಶಾಖೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಏನು ಕೆಲಸ ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಗಂಡನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಮರುದಿನ ಸಿಂಹಾಚಲನು ಕತ್ತಲೆದ್ದಿದ್ದ ಮೇಲೆಯೇ ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಅದೇ ದಾರಿಯಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಅವನು ನೇರಳೇ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಒರುವಾಗ ಮಳೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ನೇರಳೇ ಮರದ ಎಲೆಗಳು ಗಲಗಲವೆಂದುವು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ರಾತ್ರಿ, ಕೇಳಿದಂತಹ ಮಾತುಗಳೂ ಹೊರಟುವು.

ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನಂಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಿಂಹಾಚಲನು, "ನೇರಳೇ ಮರವು ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಸಾದಿಸಿದರೆ ಒಬ್ಬ ಸಂತೋಷ ಪಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಕೂಡಲೇ ಮರದ ಮೇಲೆಸೇರಿ ಧಾರಧಾರೆಯಾಗಿ ನೀರು ಅವನ ಮೇಲೆ ಸುರಿಯಿತು. ಮಿಂಚಿನ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಚಲನು ತನ್ನ ಶರೀರವನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು, ಶರೀರವು ಒಂಗಾರದ ಭಾಯಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು.

ಅವನು ಮೂಡೆ ಕಾಣುವ ಬೇಲದ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುವುದರೊಳಗೆ ಕೆಲ ತೂತಾಗುವಂತೆ ಬಿಡಿಲು ಬಿತ್ತು ನೇರಳೇ ಮರವು ಭಗಭಗನೆ ಉರಿಯುತ್ತ ನೆಲಕ್ಕೆ ಮುಳುಚಿಕೊಂಡಿತು.

ಬೇಲದ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಸಿಂಹಾಚಲನು, ಒಂದಿಸಂತೋಷ ಆ ಮರವು ಕೇಳಲು, "ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಅನಂದವೋ!" ಎಂದನು.

ಅವನ ಕಾಲಿನ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಪಾಣಿ ಚೀಲವು ದೊವ್ವನೆ ಬಿತ್ತು. ಸಿಂಹಾಚಲನು ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿ, ಕೊಳ್ಳಲು, ಆ ಚೀಲದೊಳಗಿನಿಂದ ಒಂದೇ ಸಾವನೆ ಒಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳು ಬೀಳತೊಡಗಿದುವು. ಅವನು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಾಚಿ ಚೀಲದೊಳಗೆ ತುಂಬಿಸಿ, ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಅವನು ಮಗನಿಗೆ ಮರವನ್ನು ಸಮಾಪಿಸುವುದರ
ರೂಪಕ್ಕೆ ಬೇರೆದ ಎನ್ನುವ ಸಿದ್ಧಿವೆ ಮೂಡುತ್ತ
ಗುರಿಯಾಗಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಮಗುಡಬಿತ್ತು.

ಮಾವಿನ ಮರವು ಮಾಡಿದ ಪುಶ್ಚಿಗೆ ಸಿಂಹಾ
ಚೀನು. "ಮಾವಿನ ಮರವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅದ್ವೈತದ
ಮುದ್ರೆ ಹಾಕಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ!"
ಎಂದನು.

ಕೂಡಲೇ ಅವನ ತೆಗೆದು ಮೇಲೆ ಏನೋ ಬಿಟ್ಟ
ಹಾಗೆ ತೋರಿತು. ಕಡವೆ ನೋಡಿದರೆ ಏನೂ
ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದೇನೋ ತಿಳಿಯದೆ ಸಿಂಹಾಚೀನು
ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ನಡೆದ ಕೂಡಲೇ, ಆ ಮಾವಿನ
ಮರವೊಂದು ಸಿದ್ಧಿವೆ ಮಗಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಮಗುಡ
ತೋಂಡಿತು.

ಸಿಂಹಾಚೀನು ಒಂಗಾರದ ನಾಡ್ಕಗಳ ಮೂಲ
ಹೊಪ್ಪಾಕೊಂಡು ಮಗನು ಇದರಿ ಹಿಡಿದು ವಡೆಯು
ತ್ತಿವ್ವನು. ಸುಳಿಗಾಳಿಯ ವೆಸೆಯಿಂದಲೂ, ಒಂಗಾರದ
ಚೀಲದ ಭಾರದಿಂದಲೂ ನಡೆಯುವುದು ಬಹಳ

ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ನಡೆಯುತ್ತ ದಿಕ್ಕುಬೊಂದನ್ನು ಎರೆ,
ಇಡಮುವಾಗ ಒಂದು ಕಡ್ಡು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಕೂರು ಬಂತಿ
ಮುಸ್ಸುರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಅಡಗಿದ್ದ ಕೆಲವು
ಹೊಪ್ಪಾಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಒಂಗಾರದ ನಾಡ್ಕಗಳ ಚೀಲ
ಕೆಲವು ಮೂಂತದ ಅಡಗಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಅವನ
ಕೂಡಲೇ ಎದೆಯ ವರೆಗೂ ಕೆಲವಿಷ್ಟು ಇಳಿದು
ಹೋಯಿತು.

ಇನ್ನು ತನಗೆ ಸಾವು ಬರುವುದೆಂದುಕೊಂಡು
ಸಿಂಹಾಚೀನು ತನ್ನ ಮರದ್ವಕ್ಕವನ್ನು ಹಳಿದನು.
ಮಾವಿನ ಮರವು ಅವನಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಮುದ್ರೆ
ಹಾಕಿದವೆಳು. ಪಕ್ಕದ್ವಕ್ಕದ ಮಂದ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ
ಗಾಳಿಯ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಲಿಪಾಲ್ಲವೆ ಮೂರಿದು ಆ
ಕೆಳಗೆ ಕೊಂಡಕ್ಕೆ ಇತ್ತು. ಅವನ ಪರಿದಾಡಲೆ
ಅದು ಬಿಡುವರಿಂದ ಅವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು
ಕೆಸರಿಂದ ಮೇಲೆದ್ದು ಬಂದನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಉಕ್ಕುಕ ರಿಡುತ್ತ, ಕಡಮ, ಮೂಡಂ
ಬೆಳಗಾಳುವ ಮೊತ್ತಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿ

ಬನುಕದೇನೆಯ ಕೂಡೋಪದಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಛ ಹೋಗಿ ಬಿದ್ದನು. ಗಂಡನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಲಾವಣ್ಯಳಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವಸ್ಥರಾದ ಹಿರಿಯ ದಿಕ್ಕು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ಅತ್ತೆಯ ನೆನಪಾಗಿ, ಅತ್ತೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ನೆರೆಮನೆ ಯವರನ್ನು ಕೂರಿಸಿದಳು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಖ ತುಂಬ ದಿಗಿಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಿಂಹಾಚಲನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಮಿಷನರಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳ ಸಪರ್ಯೆಗಳಿಂದ ಸಿಂಹಾ ಚಲನು ಎಂದಿನಂತೆ ಗುಣಮುಖನಾಗಲು ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಹಿಡಿಯಿತು, ಅವನಿಗೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಲಭಿಸಿದ ಒಂಗಾರದ ಶರೀರ ಛಾಯೆಯ ಹೊರತು, ಈಗ ಮತ್ತೇನೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ನಡೆದುದೆಲ್ಲ ನೆನಪಿರುವಂತೆ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಮೂಸಿದ ಗಾಯಗಳ ಮಚ್ಚೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಹಾಗೇ ಇದ್ದುವು.

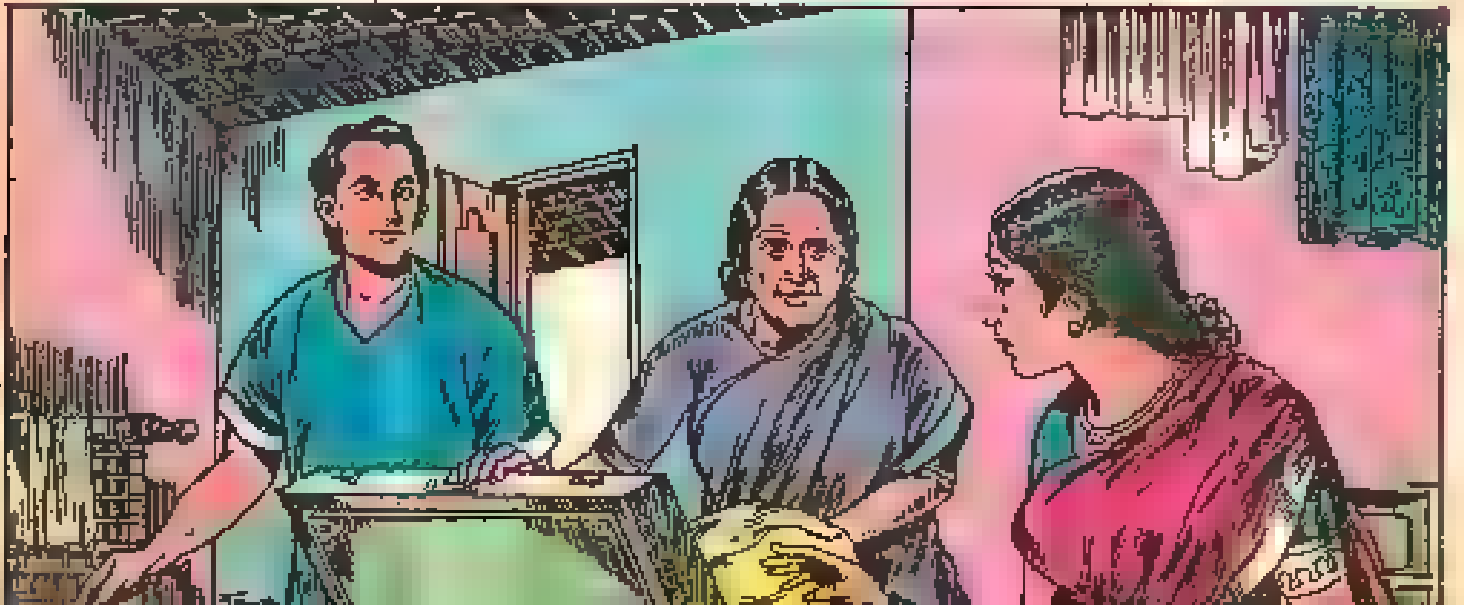
ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ, ಮಿಷನಾರ್ಸ್ತೆ ರಾವಣ್ಯಳೊಂದಿಗೆ, "ನೀನೇನೋ ಗಂಡನ ಹತ್ತಿರ ಮೊದಲನೇ ಪಿಶಾಚದ ಹತ್ತಿರ ಗಂಡನಿಗೆ ಬೆಂದ ಬರುವಂತೆ ಕೇಳಲು ಹೇಳಿದೆ, ಅಂದ ಬೆಂದಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಆರೋಗ್ಯವೇ ಮುಖ್ಯವೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡನೇ ಪಿಶಾಚ ಕೊಟ್ಟ

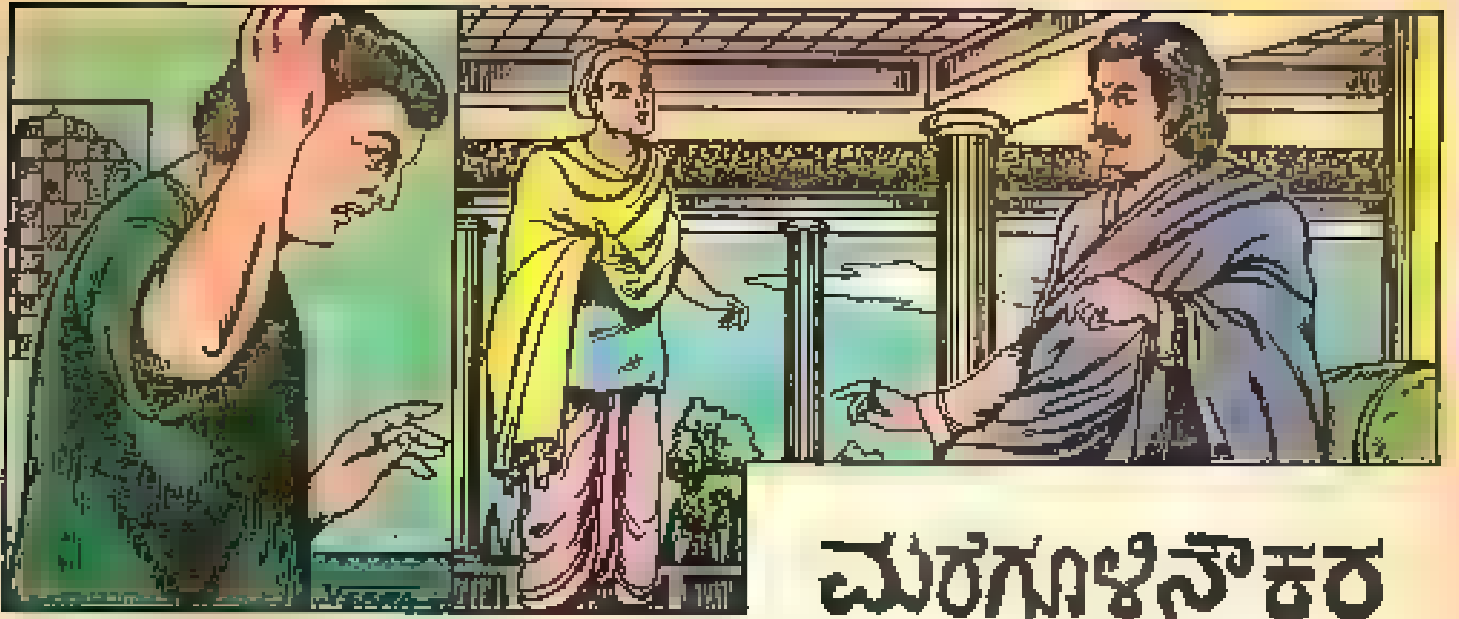
ಒಂಗಾರದ ನಾನ್ಯಗಳೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದೆ ಹೋದುವು. ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಮೂರನೇ ಸಾರಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಅದ್ಭುತವೇ ಅವನನ್ನು ಕೆನರ ಗುಂಡಿ ಯಿಂದ ಕಾಪಾಡಿತು ! " ಎಂದಳು.

" ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆರೋಚನ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ನೀವು ಮನೆಯಲ್ಲೇರಲಿಲ್ಲ. ಅದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾನು ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಅವಿವೇಕದ ಕೋರಿಕೆ ಕೇಳಿಸಿದೆನು. ಈಗ ಬುದ್ಧಿ ಬಂತು ಅತ್ತೇ " ಎಂದಳು ಲಾವಣ್ಯ ಕಂಬನಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು.

" ಈ ಗಾ ದರೂ ಮಿಂಚಿ ಹೋದುದೇನಿಲ್ಲ. ಅದ್ಭುತವಿರುವಾಗ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಸಿಂಹಾಚಲನು ಮಿಂಡಿತಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ, ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಪುಖವಾಗಿರಿ " ಎಂದು ಹರಸಿ ಮಿಷನಾರ್ಸ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಲು ಎದ್ದಳು. ರಾವಣ್ಯ ಕಣ್ಣೀರು ಒರೆಸಿಕೊಂಡು ಅತ್ತೆಯ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದು, " ಅತ್ತೇ, ನನ್ನ ಮೂರ್ಖತನವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ನೀವು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಬಾರದು. ನಮಗೆ ಹಿರಿಯ ದಿಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು " ಎಂದು ಬೇಡಿಸೊಂಡಳು.

ರಾವಣ್ಯಳಲ್ಲಿ ಬಂದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮಿಷನಾರ್ಸ್ತೆಗಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಸಿಂಹಾಚಲನಿಗೂ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

ಮರಗೂಳಿನೌಕರ

ಹಿಂದೆ ಆ ತ್ರೇಯ ಪುರದಲ್ಲಿ ವಂಶಜನಾಭರಂಬ ಜಮೀನ್ದಾರರಿದ್ದರು. ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಪ್ಪ ನೆಂಬ ನೌಕರನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಮರವು. ಬಯ್ಯಳು ತಿಂದರೂ ಕೋಪ ತಾಪಗಳೇ ನಿಲ್ಲದ ಒಳ್ಳೆಯವನೇ. ಯಾವಾಗಲೂ ಚುರು ಕಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಎಷ್ಟೇ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೂ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ಏಕೋ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಶುರುವಾಯಿತು. ಅವರು ಸಿದ್ಧಪ್ಪನನ್ನು ಕರೆದು, ವೈದ್ಯ ಶೇಷಾಚಾರ್ಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೊಟ್ಟೆನೋವಿಗೆ ಮಾತ್ರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತಾರೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಸಿದ್ಧಪ್ಪನು ಶೇಷಾಚಾರ್ಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಾಲುಗಂಟೆಯೊಳಗೆ ಹಿಂದಿಯಾಗಿ ಬಂದನು. ಆ ಮಾತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡ ಜಮೀನ್ದಾರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಬೆಳಗಾಗುವವರೆಗೂ ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಶೇಷಾಚಾರ್ಯ ಜಮೀನ್ದಾರರನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದು, "ಹೇಗಿದೆ ಸ್ವಾಮಿ ನಿಮ್ಮ ತಲೆನೋವು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ಕೋಪದಿಂದ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ, "ನನಗೆ ತಲೆನೋವೆಂದು ನಿಮಗಾರು ಹೇಳಿದರು? ಸಿದ್ಧಪ್ಪನ ಹತ್ತಿರ ಹೊಟ್ಟೆನೋವಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಾರೆಂದು ಕಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ತಲೆ ನೋವಿನ ಮಾತ್ರಗಳನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದ್ದು? ಅಬ್ಬ! ಹೊಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಎಷ್ಟು ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದರು.

ಶೇಷಾಚಾರ್ಯ ಬೆಕ್ಕಸಪಟ್ಟು, "ಅರೇ! ತಾವು ಹೀಗೆ ಹೇಳುವಿರಾ! ರಾತ್ರಿ ಸಿದ್ಧಪ್ಪ ಬಂದು ನಿಮಗೆ ತಲೆನೋವು ಎಂತಲೇ ಹೇಳಿದ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ತಲೆನೋವಿನ ಮೂರು ಮಾತ್ರಗಳನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದ್ದೆ" ಎಂದರು.

ಸಿದ್ಧಪ್ಪನದೇ ತಪ್ಪು ಎಂದು ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತು. ಅವರಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ತಾನು ಪಟ್ಟ ಸಂಕಟವನ್ನು ನೆನೆದುಕೊಂಡಾಗ ವಿಪರೀತ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಕೂಡಲೇ ಅವರು ಸಿದ್ಧಪ್ಪನನ್ನು

ಕರೆದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಒಯ್ಯು, "ಛೀ ! ನಿನ್ನಿಂದಾಗಿ ನಾನು ರಾತ್ರಿ ಪೂರಾ ಪೇಚಾಡಿ ಹೋದೆ. ನಿನ್ನಂಥ ಮರೆಗೂಳಿಯನ್ನು ನೌಕರಿಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡದ್ದು ನನ್ನದೇ ತಪ್ಪು. ನಿನ್ನ ಮರೆವಿನಿಂದ ಒಂದು ದಿನ ಪ್ರಾಣ ಹೋದರೂ ಹೋದೀತು ! ನಿನ್ನನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದ್ದೇನೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವನಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ಸಂಬಳದ ಹಣವನ್ನು ಎಣಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟರು.

ಆದರೆ ಮರುದಿನ ಸಿದ್ಧಪ್ಪ ಎಂದಿನಂತೆ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಕಂಡಿತು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ಅವನನ್ನು ಕೋಪದಿಂದ ನೋಡಿ, "ನಿನ್ನನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದನೆಂದು ಹೇಳಿದನಲ್ಲಾ ? ಮತ್ತೇಕೆ ಬಂದೆ ಇಲ್ಲಿ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ಓ ! ಹೌದೌದು, ಆ ಮಾತು ಮರೆತೇ ಹೋದೆ. ಇವತ್ತಿನಿಂದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ದೊರೆಗಳೇ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಸಿದ್ಧಪ್ಪನು ತನ್ನ ದುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು, "ನಿನ್ನ ಶಾಪವು ಯಾಕೋ ಈ ಹಣ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕೊಟ್ಟಿರಿ. ತೆಗೆದಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳದಿರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತೆ." ಎಂದು ನಿನ್ನ

ಜಮೀನ್ದಾರರು ಕೊಟ್ಟ ಅವನ ಸಂಬಳದ ಹಣವನ್ನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು.

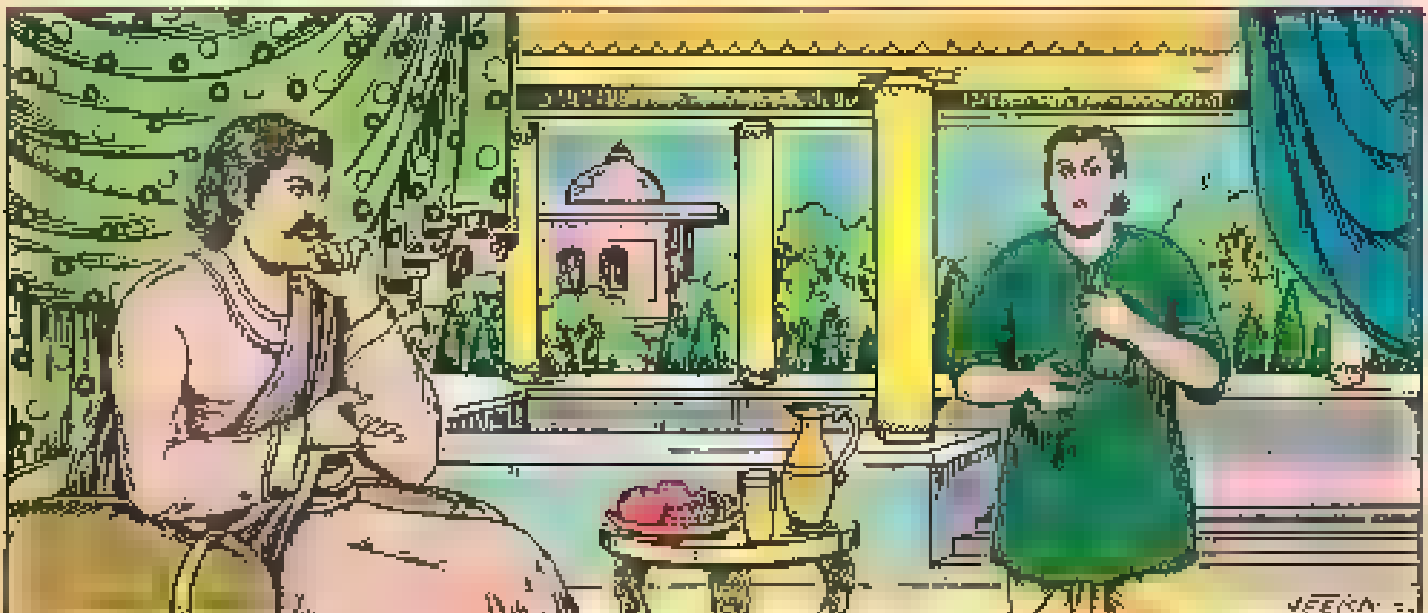
ಸಿದ್ಧಪ್ಪನ ಮರೆವಿನ ವಿವರವನ್ನು ನೆನೆದು, ಈ ಸಾರಿ ಕೋಪ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರ ಬಂತು ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ.

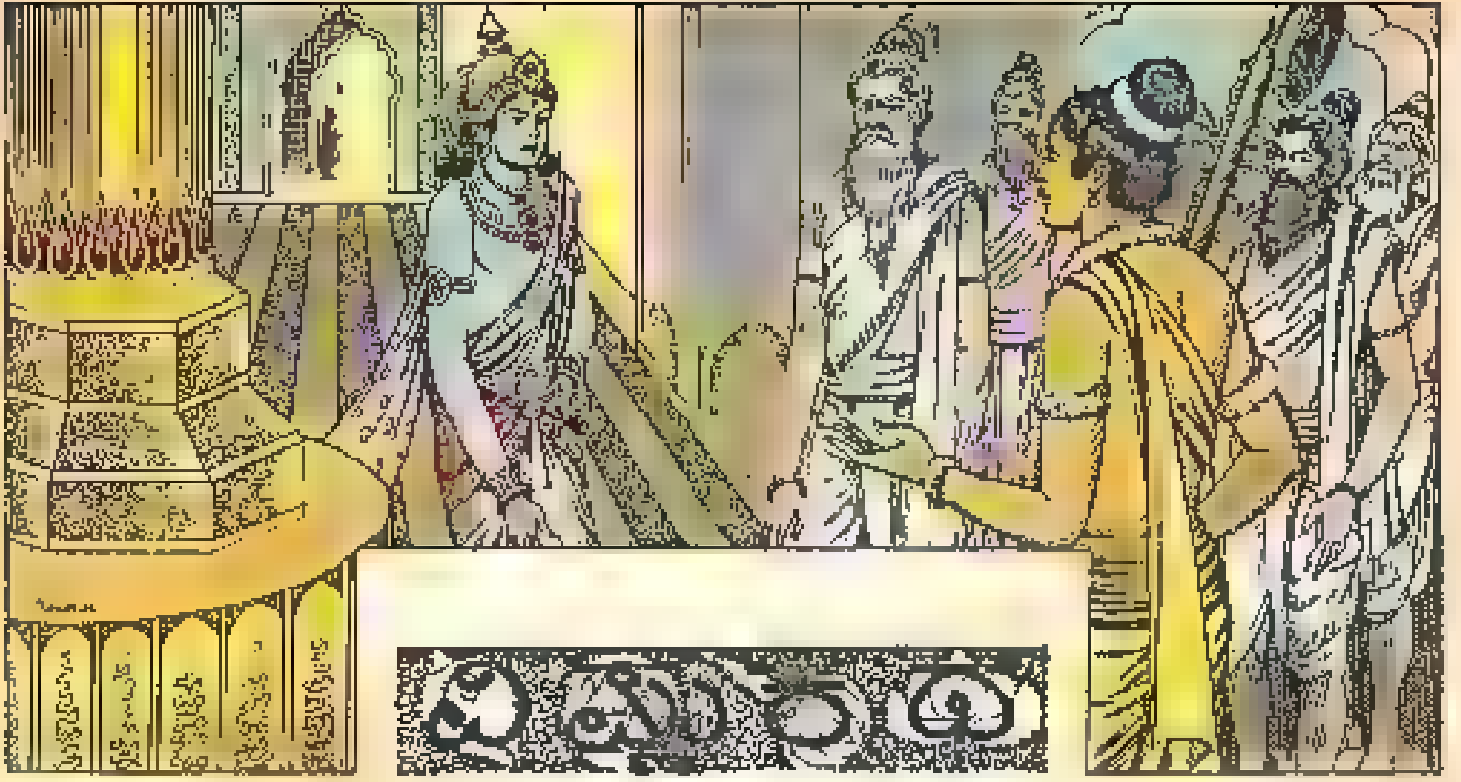
ಅವರು ಅವನನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕರೆದು, "ಲೋ ಮರೆಗೂಳಿ ಮಂಣಾ? ಆ ಹಣ ನಿನ್ನದೇ ಅಲ್ಲೇನೋ? ನಿನ್ನ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ನಿನ್ನ ಸಂಬಳ ಹಣದ ಮೊತ್ತವೆಂದು ಲೆಕ್ಕಮಾಡಿ ಹೇಳಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನಲ್ಲಾ ? ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು ಇದನ್ನು !" ಎಂದರು.

ಓ ! ಹೌದೌದು, ಈಗ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು. ಒಳ್ಳೇದು ಸ್ವಾಮಿ." ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಟ್ಟ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು ಸಿದ್ಧಪ್ಪ.

"ನಿಜ್ಜನೀ ಅಲ್ಲೇ !" ಎಂದು ಜಮೀನ್ದಾರರು, "ಹೋಗಬೇಡ ಬಿಡು. ಇವತ್ತಿನಿಂದ ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ನೋಡಿಕೊಂಡಿರು" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಮರುದಿನ ಆ ಜಮೀನ್ದಾರರು, ಮರೆವಿನ ಕೋಗಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮದ್ದು ಇದ್ದರೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಕೇಳಲು, ವೈದ್ಯ ಶೇಷಾಚಾರ್ಯನು ಕರೆಯಲು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಆಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು.

ಪ್ರಾಚೀನವಾಗಿ ಮಹಾರಾಜನಾದ ರಾಮನು ಭರತ ಶತ್ರುಘ್ನರ ಸಹಾಯದಿಂದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿ, ಅದರ್ಶವ್ಯಾಯವಾಗುವಂತೆ ಪಾಲನೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು.

ಹಾಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ವೀಚಿತ್ರ ಸಂಭವವಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಗ್ರಾಮವಾಸಿಯಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ನೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಐದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮಗನ ಶವವನ್ನು ತಂದು ರಾಜಧ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟು ರೋದಿಸಲು ತೊಡಗಿದನು. ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಈ ಬಗೆಯ ಅಕಾಲ ಮರಣವು ಒರುತ್ತಿತ್ತೇ ಎಂಬುದು ಅವನ ರೋಧನೆ. ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ವಂಶದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಮನ ಪಾಲನೆ ಒಹಳ ಕೇಡಿನವಾಯಿತಲ್ಲಾ ಎಂದು ಎದೆಬಡೆದುಕೊಂಡನು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ರಾಮನು ಒಹಳ ವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನೂ, ಮಿಷ್ಠ ಮೊವ ಲಾದ ಪ್ರರೋಹಿತರನ್ನೂ ಕರೆಯಿಸಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಮಾರನ ಅಕಾಲಮರಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣ

ವೇನೆಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಶಂಕುಕನೆಂಬೊಬ್ಬ ಕೂದ್ರನು ದೊಡ್ಡ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರುವನೆಂದೂ, ಅದು ಯುಗಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವೆಂದೂ, ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅಕಾಲ ಮರಣಕ್ಕೆ ಆದೇ ಕಾರಣವೆಂದೂ ನಾರದನು ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಕೂದಲೇ ರಾಮನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಂದಿಗೆ, " ನೀನು ಬೇಗನೇ ಹೋಗಿ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸು. ಆ ಬಾಲಕನ ಕಳೆಬರವನ್ನು ಕೈಲ ಭಂಡ ದಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿಡಿಸು" ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ತರುವಾಯ ರಾಮನು ಅಯುಧಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಪುಷ್ಪಕವಿಮಾನವೇರಿ, ಪೂರ್ವ, ಪಶ್ಚಿಮ, ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕುಗಳೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಾಡಿ, ಕಡೆಗೆ ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದಾನೊಂದು ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ತಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದ ಶಂಕುಕನೆಂಬ ಆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿದನು. ತತ್ ಕ್ಷಣವೇ ರಾಮನು ಪುಷ್ಪಕದಿಂದಿಳಿದು,

ಖಡ್ಗದಿಂದ ಶರಣನ ಕರುಣೆಯ ಕಡಿದು ಕಾಳಿದನು. ಆಗ ಶರಣನ ಹಲ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ರಾಮನನ್ನು ನೋಡಿ ಅಶ್ವಿನಂವದಾದ, "ಸ್ವತಃ ನೀನೇ ಬಂದೆಯೇ ರಾಮಾ? ಮರಣವೆಂಬುದು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪದೆ ಬರಬಂತೆ ಹೌದೇ. ನೀನು ಕೇವಲ ನಿಮಿತ್ತ ಮಾತ್ರನೇ. ಒಳಗಡೆ ಮೃತದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟುಗೊಂಡ ವಿವಿಧ ಮಾರ್ಗಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪ್ರವೇಶಗಳಿಗಿಳಿದು ಮೃತರ ರಾಜನು. ರಾಜನೆಂದರೆ ಪ್ರವೇಶ ಸೇವಕನು. ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದ ನಷ್ಟೋಭವವನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಲು ಕೃತಕ ಬಂದೆ ನೀನೇ ನಿಜವಾದ ರಾಮನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲೆಗಾರನಿಗೆ ಒಳಿದ ಕಾಳಿದೋಷಿಯಾಗಿರುವೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು! ನಾನು ಕುಲಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಅತಿಶಯವ ಮಾಡಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಕಡೆಗೆ ಇಂತಹ ಕೊಲೆಯಾದಿದನು. ನಿನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಮುಕ್ತಿಪಡೆದು ನಾನು

ನಿನ್ನ ಸಾಧುಜ್ಞವನ್ನೇ ಹೊಂದಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದು, ರಾಮಾ!" ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮುಚ್ಚಿದುವು.

ಕಂಬುಕಿನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಕಡಿದೆ ರಾಮನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಸೀತಾವತೀ! ಹೊಸತಾಗಿ ಪುನಾರುಪಿಸ್ತನಾದ ನೀನು ಮುಂದೆ ಇದ್ದಿರಿಸಬೇಕಾದ ಕೋಶ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಇದು ನಾಯಿ. ನಾನು ನನ್ನ ಗುಡ ನೊಂದಿಗೆ ಸುಖೋಪವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ವೃಥಾಪತ್ರವಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯವಾಲಿಗೆ ಮಾಡು ಶ್ರೀ ರಾಮಾ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ, ಗುಡದ ಬೇಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಸಹಗಮನ ಮಾಡಿದಳು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ರಾಮನು ಒಂದು ಮರದ ಪೊಟರೆಯನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅದೊಂದು ಗೂಗಿಯ ಪೊಟರೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆ ಗೂಗಿಯನ್ನು ಓಡಿ ದುರಾಗ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿದ ಪದ್ಧಿನ ಸಂಗತಿ ರಾಮನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನ್ನು ಬಿತ್ತಿಸು ಕಂತೆ ರಾಮನು ಕೈಯಿಂದ ಪದ್ಧಿನ ಕಲೆಯ ಮೇಲೆ ತಟ್ಟಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಆ ಹತ್ತು ಮಹಾಯೋಗಿ, ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮವತ್ಸನೇಂಬ ರಾಮನು ಶಾಪ ವಿಮೋಚನೆಗೊಂಡು ಪ್ರಕೃತ್ಯಾಗಿ ರಾಮನಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ರಾಮನು ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗ, ಸತ್ಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಮಾರನು ಬದುಕಿ ಎದ್ದಿದ್ದನು.

ಒಂದೂ ದಿನ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ರಾಮನ ಸಭಾ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ತನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನಪಡಿಸಿದ ಶಂಕರಾದಾನನ್ನು ಮಧಿಸುವೆನೆಂದು ರಾಮನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಇದು ರಾಮನ ಗುರುನಿವ ಆಜ್ಞೆ.

ಮಂತ್ರಗ್ರಂಥವೇ ರಾಮನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಸಲಹೆ ಹೊರಟನು.

ಇವನ್ನು ತಿಳಿದ ಶಕುನನು ಹನುಮಂತನ ಕಾಯಿ ಯಾದ ಅಂಜನಾದೇವಿಗೆ ಕರಣಾರ್ಥಿಯಾಗಿ,

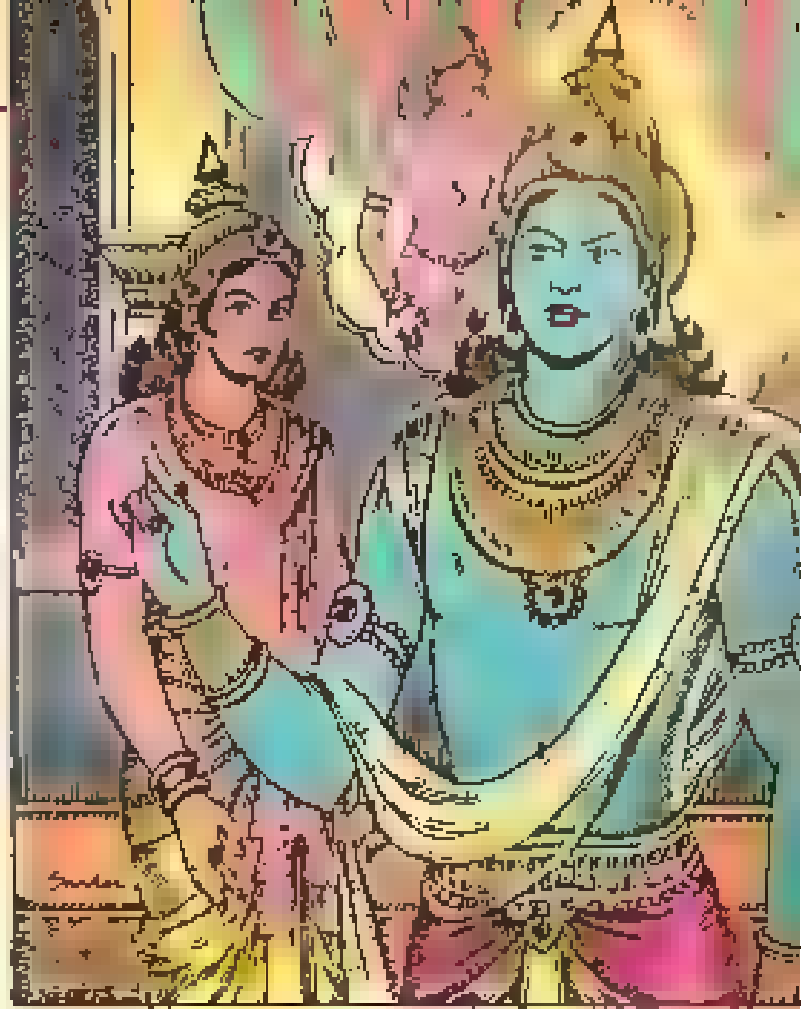
ಅವಳಿಂದ ಅಭಯದಾನ ಪಡೆದನು. ತಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನು ಮೀರಲಾಗದ ಹನುಮಂತನು, ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಭಾರ ಹೊತ್ತು, ರಾಮನ ಬಾಣಕ್ಕೆ ಇದರಾಗಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ನಿಂತು ತನ್ನ ಎದೆಯನ್ನೊಡ್ಡಿದನು. ರಾಮನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ ಬಾಣಗಳೆಲ್ಲ ಹನುಮಂತನ ಎದೆಯೊಳಗೆ ರೀನವಾದುವು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ದುರಾಗ್ರಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ಅಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಾಯಿ, ಅರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ತನಗೆ ನ್ಯಾಯವೇಕೆಂದು ಅರ್ಜಿನಾದ ಮಾಡಿಕೊಡಗಿತು. ರಾಮನು ತಟಸ್ಥನೆದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ನೋಡಿದನು. ರಕ್ತ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನಾಯಿಯ ಶರೀರದಲ್ಲಾದ ಗಾಯವನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದನು.

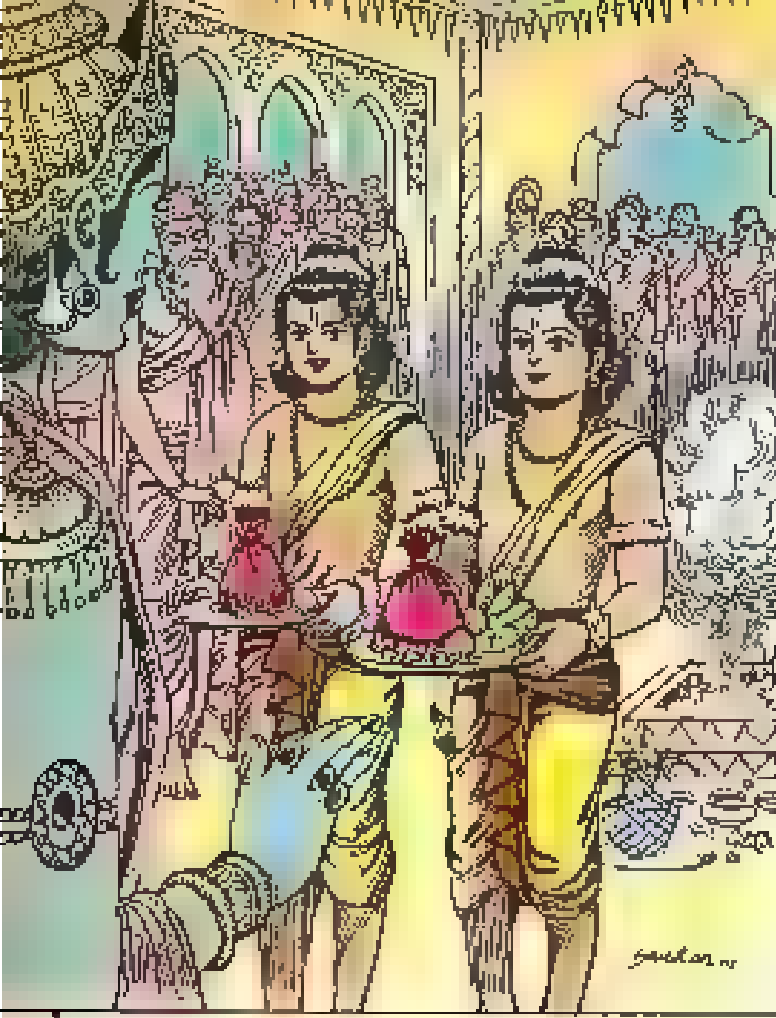
ನಾಯಿ ತನ್ನ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿತು. ಅದು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯದ ಅರ್ಚಕನಾದ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಮಾಡಿದ ಪಾಪದಿಂದಲೇ ಅದು ನಾಯಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತಂತೆ. ಈಗ ಕಂಠವೊಳ್ಳದೆ ತನ್ನನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೊಡೆದ ಒಡೆಯನನ್ನು ದೇವಾಲಯದ ಅರ್ಚಕನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸುವೇಕೆಂದು ಅದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿತು. ಅದೇ ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆ ಎಂಬುದು ನಾಯಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ರಾಮನು ಹಾಗೇ ಮಾಡುವನೆಂದು ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ, ಅವರ ನೋವೆಲ್ಲಾ ಮೂಯಾಗಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು.

ಹಾಗಿರುವಾಗ ಅಬ್ರಮಹಿಯೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಒಬ್ಬನಾಗ, “ಪರಪುರುಷನ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶವಿಡುವುದು ಇಷ್ಟಕ್ಕೊಳ್ಳುವಂಥ ರಾಮನಂಥವನು ನಾನಲ್ಲ,” ಎಂದ ಮಾತು, ಕಿವಿ ಯಿಂದ ಕಿವಿಗೆ ಹೋಗಿ, ರಾಮನ ಕಿವಿಗೂ ಬಿಟ್ಟಿತು.

ಅದನ್ನು ಕಾಳರಾಗದೆ ರಾಮನು ಅಗ್ನಿಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಸೀತೆಯನ್ನು ಆರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಬರುವಂತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮುಂದಿಡಿದನು. ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಅತ್ಯಾಕ್ರೋಶದಿಂದ ಅಂಥಾ ಕೆಲಸವು ಸಲ್ಲದೆಂದು ಹೇಳಲು, ರಾಮನು “ಎಲೋ ಲಕ್ಷ್ಮಣಾ, ಒಬ್ಬ ಅಬ್ರಹ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಅಂತಹ ಮಾತು ಹೊರಡಬೇಕಾದರೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿಯ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಹಾಗೊಂದು ಭಾವನೆ ಇದೆಯೆಂದು ಆಯಿತು. ಪಾತ್ರದ ಆನ್ನದ ಹದನೋಡಲು ಒಂದಗುಳೇ ಸಾಕು ರಾಜ್ಯವೆಂದರೆ ಭೂಮಿಯಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯರ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದೆಂದರೆ ಕತ್ತಿಯ ಅಲಗಿನ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವುದೇ. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೆ ತಾವಿಡುವವಾಕ್ಯವನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ ಕರ್ತವ್ಯಪಾಲನೆ ಮಾಡುವುದೇ ರಾಜಧರ್ಮ. ಶತ್ರು ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕೇಳದೆ ಸುಳ್ಳೆದು ನಿನ್ನ ಧರ್ಮ” ಎಂದನು ರಾಮ.

ಸೀತೆ ಮನವಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ

ತಿರುಗಾಡಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ರಾಮ ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನೇ ನೆಪಮಾಡಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ರಥದ ಮೇಲೆ ಸೀತೆಯನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದಾ, "ಅಯ್ಯೋ! ಆ ದಿನ ಹನುಮಂತನು ಸಂಜೀವಿನಿಯನ್ನು ತಂದು ನನ್ನನ್ನು ಒದಕಿಸಿದ್ದು ಈ ಕಟು ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿಯೇನಾ?" ಎಂದು ಎದೆಯೊಡೆಯುವಂತೆ ರೋದಿಸಿದನು.

ಸೀತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮಹರ್ಷಿ ತನ್ನ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಸೀತೆ, ಕುಶ ಮತ್ತು ಲವ ಎಂಬ ಆವಳಿಜವಳಿ ಕುಸೂರರನ್ನು ಹೆದ್ದಳು.

ಮುಂದೆ ಅಯೋಧ್ಯಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅನಾವೃಷ್ಟಿ ದುಂಟಾಗಿ ಜನರು ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದರು. ನೆಲವೆಲ್ಲಾ ಒಣಗಿ ಒಡೆದೊಡೆದು ಹೋಯಿತು. ಸೀತಾವಿಯೋಗ ದಿಂದ ಒಳಗೊಳಗೇ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದ ರಾಮನಿಗೆ ಅಶ್ವ

ಮೇಥ ಯಾಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಿರಿಯರು ಆದೇಶ ಮಾಡಿದರು. ಬಂಗಾರದಿಂದ ಸೀತೆಯ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ರಾಮನು ಯಾಗದೀಕ್ಷೆ ಹಿಡಿದನು.

ಕುಶಲವರು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ರಚಿಸಿದ ರಾಮಾಯಣ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಗಾನವೊಡುತ್ತ ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಬಂದರು. ತಾವು ಮುನಿಬಾಲಕರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡ ಆ ಹುಡುಗರನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮನು, ಅಶ್ವತ್ಥ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿ, ಮುದ್ದು ಗುಲುಕುವ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿ, ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

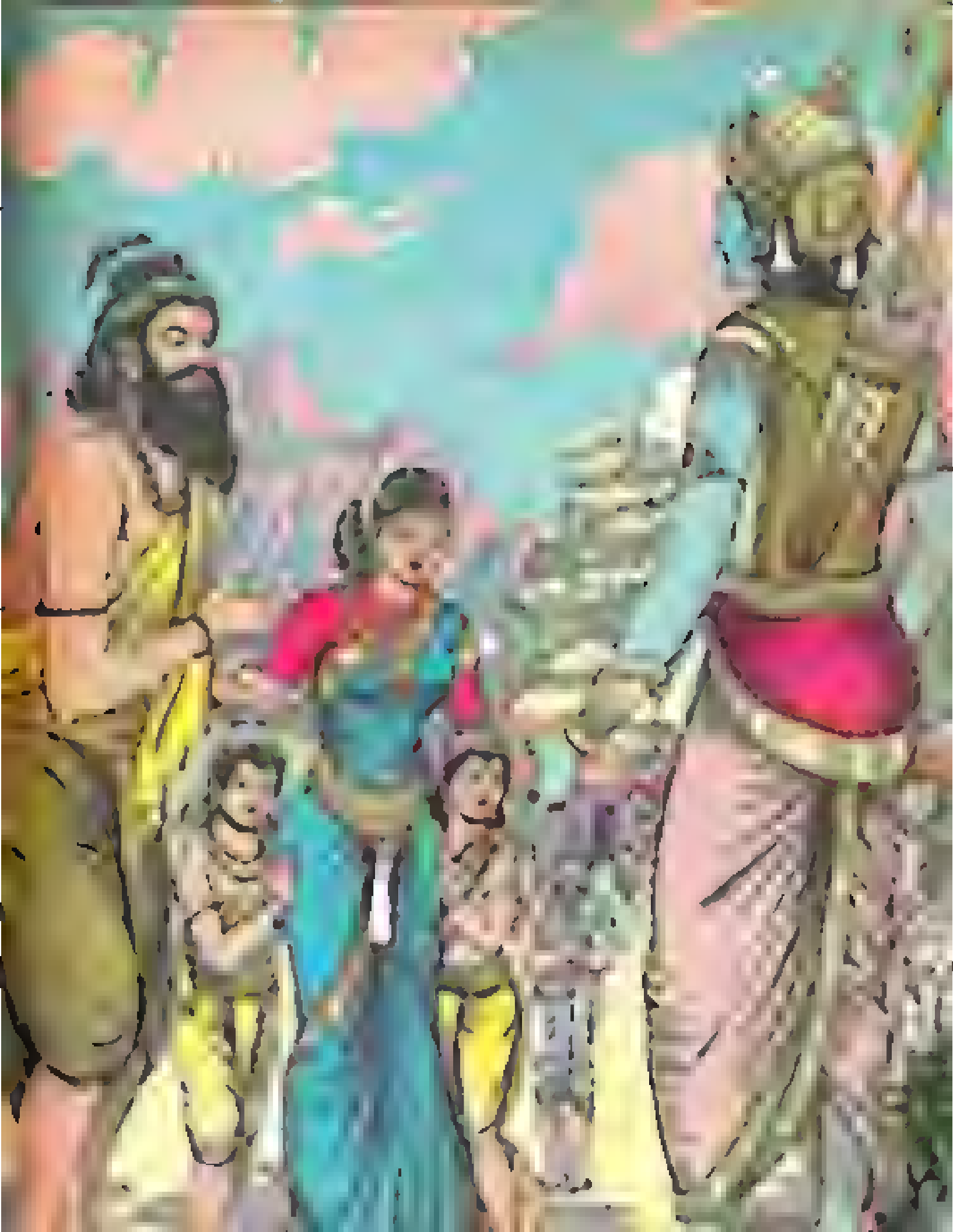
ರಾಮನ ಅಶ್ವಮೇಥಯಾಗಾಶ್ವವನ್ನು ಕುಶಲವರು ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದರು.

ಯಾಗಾಶ್ವದ ಹಿಂದೆ ಬಂದಿದ್ದ ಭರತ, ಲಕ್ಷ್ಮಣ, ಶತ್ರುಘ್ನರು ಕುಶಲವರೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡ ಬೇಕಾಯಿತು. ಆ ಹುಡುಗರ ಬಾಣದೇಟುಗಳಿಂದ ಭರತ, ಲಕ್ಷ್ಮಣ, ಶತ್ರುಘ್ನರು ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿ ಬಿದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ರಾಮನೇ ಕುಶಲವರೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿದನು.

ಕುಶಲವರು ಯುದ್ಧಮಾಡುತ್ತ, ತಾಯಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಣೆಮಾಡಿ ಬಾಣ ಬಿಡಲು, ರಾಮನು ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿ ಬಿದ್ದನು. ಸೀತೆ ಬಂದು ರಾಮ ನನ್ನು ಉಪಚರಿಸಿದಳು. ರಾಮನೊಂದಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮೂರ್ಛೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚಿತ್ತರು.

ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ರಾಮ ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕುಸೂರರನ್ನೂ, ಸೀತೆಯನ್ನೂ ರಾಮನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ರಾಮನು ಸೀತೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನೇರಿ, ಕುಶಲವರನ್ನು ತೊಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅಂತರ ಆವರಿಗೆ ಯುವರಾಜ ಪುಷ್ಪಾಭಿಷೇಕವನ್ನೂ ಮಾಡಿದನು.

ಸೀತೆ ರಾಮನ ಅದೀಕ್ಷೆಯಂತೆ ಮಹಾಪ್ರಜ್ಞೆಗಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು, ಆಕಾಶವನ್ನು ನೋಡಿ,

ಎಂದಿನಂತೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿತು. ಜನರೆಲ್ಲಾ ಒಹಳೆ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಚಿತ್ತಪ್ರತಿಮೆಗಳಾದರು.

ಆಗ ರಾಮನು ಮಹೋಗ್ರವಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪುಡಿಮಾಡಿ ಹಾಕುವೆನೆಂದು ಕೋರಂಡವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎತ್ತಿದನು. ಅವರಲ್ಲಿ “ರಾಮಾ ! ಶಾಂತನಾಗು ! ಭೂಜಾತೆಯಾದ ಸೀತೆ ತನ್ನ ಪಾಯಿಯನ್ನು ಸೇರಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ನೀನೂ ಕರ್ತವ್ಯದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತುದುಕೋ !” ಎಂದು ಆಕಾಶವಾಣಿ ಮೊಳಗಿತು.

ರಾಮನು ಶಾಂತನಾಗಿ ಕುಮಾರರನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, ಬಹಳಕಾಲ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಯಮಧರ್ಮ ರಾಜನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವೇಷದಲ್ಲಿ ರಾಮನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು. ದೇವರಹಸ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಲು ಬಂದನೆಂದೂ, ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುತ್ತ ಯಾರನ್ನೂ ಒಳಗೆ ಬಿಡಬಾರದೆಂದೂ, ಬಿಟ್ಟರೆ ಮರಣವೇ ದಂಡನೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಿ ರಾಮನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರಲು, ಯಮನು ನಿಜರೂಪದಿಂದ ರಾಮನೊಂದಿಗೆ, ಅವನು ಅವತರಿಸಿದ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿ, ವೈಕುಂಠದಲ್ಲಿ ಕಾಯುವ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯನ್ನು ಸೇರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿದನು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದುರ್ಮಾಸನು ಬಂದು, ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಂದಿಗೆ ತತ್ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ರಾಮನನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಒಳಗೆ ಬಿಡದಿದ್ದರೆ ರೆಫುವಂಶವೇ ಪಾಶವಾಗುವಂತೆ ತುಸುವುಧಾಗಿ ಬೆದರಿಸಿದನು. ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ವಿರುಪಾಕುವಾಗಿ ದುರ್ಮಾಸನನ್ನು ಒಳಗೆಬಿಟ್ಟು, ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಸರಯೂ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಮಾರಯವಾಗಿ ಹೋದನು. ಯಮನ ಅದೇಶದಂತೆ ರಾಮನು ಕುಪಲವರಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿ.

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಶಪಥ ಹಾಕಿ, ಮಳೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶವು ಕಾರ್ಮೋಡಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ, ಅಮೃತ ಜಲಧಾರೆ ಸುರಿಸಿತು.

ಅಮೇಲೆ ಸೀತೆ ನೆಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ “ಅಮ್ಮಾ, ರೆಫುವಂಶ ದೀವಕರಾದ ಕುಮಾರರು ತಂದೆಯ ತೊಡೆಯನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡುಬಾಯಿತು. ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ತೀರಿತು. ನನ್ನ ಕೆಲಸ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ. ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೋ ತಾಯೀ !” ಎಂದಳು.

ಭೂಮಿ ಪಡುಗಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿ ಸೀಳಿತು. ಆ ಸೀಳೆಡೆಗಳಿಂದ ದಿವ್ಯ ಕಾಂತಿ ಹೊರಟಿತು. ರತ್ನಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಆಸೀನಳಾಗಿದ್ದ ಭೂದೇವಿ ಮೇಲೆದ್ದು ಬಂದು, ಸೀತೆಯನ್ನು ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದ ಟಾಕಿ ಎತ್ತಿ ತನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಭೂಮಿಯೊಳಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದಳು. ಪುಷ್ಪವೃಕ್ಷ ಸುರಯುಕ್ತರಲು, ಭೂಮಿ

ಅವರಿಂದ ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆ ಸುಗಮವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಅನಂತರ ಶ್ರಾವಣ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ಸರಿಯೂ ನದಿ ನೆರೆದುಂಬಿ ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತಿರಲು, ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ದಿನ ಚಂದ್ರಗ್ರಹಣ ವರ್ತಕಾಲವೂ ಸೇರಲು, ಮಂಗಳ ತುರ್ಯನಾದಗಳು ಮೊಳಗುತ್ತಿರಲು, ಎರಡು ಬದಿಗಳಲ್ಲಿ ಭರತ ಶತ್ರುಘ್ನರು ನಡೆಯುತ್ತಿರಲು, ರಾಮನು ಸರಿಯೂ ನದಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಅಶೇಷ ಪ್ರಜಾನಿಕವೂ ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು.

ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ ರಾಮನು ನದೀಜಲದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿದನು. ಹಿಂದೆಯೇ ಅವನ ತಮ್ಮಂದಿರೂ ಇಳಿದರು. ಆಗಲೇ ಗ್ರಹಾಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ತುಂಬು ಚಂದ್ರದಿಂಬವು ದೇದೀಪ್ಯಮಾನವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸಿತು. ಅಕಾಶದಿಂದ ಉಜಲನೆ ಹೊವಿನ ಮಳೆ ಸುರಿಯಿತು. ಸಾಮ, ದೇವ ಗಾಂಧಾರ, ಹಿಂದೋಳ, ಸುರುತಿ ರಾಗಗಳ ಮೇಳವಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ವೀಣಾನಾದಗಳು ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳಿಂದಲೂ ಕೇಳಿಸಿದುವು.

ಎಂಟು ದಿಕ್ಕುಗಳೂ ಬೆಳುದಿಂಗಳ ರಾಶಿಯಂತೆ ತೋರಿದುವು. ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮೊವಿನ ಮಳೆಯಿಂದ ಸರಯೂ ನದಿ ಕ್ಷೀರಸಾಗರದಂತೆ ಆ ಹೊಗಳ ತೆರಗಳಿಂದ ಬಿಟ್ಟುಡಪ್ಪತ್ತರಕ್ಕೆ ಚಲಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಕ್ಷೀರಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಶೇಷತಪ್ಪವಾಗಿ, ಸೀತೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯಾಗಿ ಮಹಾ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಇದಿರು ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಭರತ ಶತ್ರುಘ್ನರು ಶಂಖಚಕ್ರಗಳಾಗಿ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿನ ಕೈಗಳನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿದರು. ವಿಷ್ಣು ಶೇಷತಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಶಾಯಿತನಾಗಲು, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನ ಪಾದಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಕರಕಮಲಗಳಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ತೊಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಮಾಯಾಮಾನುಷ ವಿಗ್ರಹನಾಗಿ, ಉತ್ಕಮ ಮಾನವನಾಗಿ, ಒತ್ತವಾಕ್ಯ ಪರಿಪಾಲನೆಗಾಗಿ ಪಟಪಾಸಮಾಡಿ ಕಾರ್ಯಾಧಿಕವಾಗುವುದು ಪೇಗೇಡುದನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು ರಾಮಾವತಾರದಲ್ಲಿ ಸಹಾದುಕರಾಗಿ ವಾನರರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ವಾರಿಧಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದನು. ಅಜೇಯನೆಂದು ಬೀಗಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ರಾವಣನನ್ನು ಎತಮಾಡಿ, ರಾಕ್ಷಸರ ದುಷ್ಟರಿಪಾಲನೆಯನ್ನು ಅಂತ್ಯಗೊಳಿಸಿದನು. ಸೀತೆಯನ್ನು ತಂದು ವಿಕಪತ್ತೀಮೃತಸ್ಥನಾಗಿ ಅದರ್ಶ ಪರಿಪಾಲನೆ ಮಾಡಿದ ರಾಮನ ಅವತಾರವು, ವಿಷ್ಣುವಿನ ದಶಾವತಾರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದುದೆಂದು ಕೀರ್ತಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ. ಇಮರಾಜ್ಯವೆಂಬ ಯೆಸರು ಆಚಂದ್ರಾರ್ಕಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿದೆ.

ಸೂತಪುರಾಣಕನು ಎಲೆಗೆ ರಾಮಾವತಾರವನ್ನು ಮಂಗಳಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಶೋಕಾದಿಗಳಿಗೆ ಕೃಷ್ಣಾವತಾರ ವನ್ನು ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಶಿವನು ತನ್ನ ಭಕ್ತರಾದ ದಾನವ ಪ್ರಮುಖ ರತ್ನಲ್ಲಾ ವಿಷ್ಣು ಅವಲೀಲೆಯಾಗಿ ಅಂತ್ಯಗೊಳಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಹುಬ್ಬು ಸುರುಗಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಆ ಕುಪಿತ ಶಿವನ ಕಣ್ಣುಬೊಂಬೆಗಳೆದೆಯಿಂದ ಸಹಸ್ರಕವಚನೊಬ್ಬ ಘೋರಾಕಾರದವನೊಬ್ಬನು ಉದ್ಭವಿಸಿ ಹೊರಬಿದ್ದನು. ಅವನ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ಪೊರೆಗಳಂತೆ ಸಾವಿರ ಕವಚಗಳಿದ್ದವು. ಅಜೆಯವಾದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಕುಂಡಲಗಳು ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಭೀಕರವಾದ ಗರ್ಜನಾಧ್ವನಿಯಿಂದ, "ನಾನು ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿಗಳಾದ ರಾಕ್ಷಸ ವೂತ್ರನೇನಲ್ಲ. ರುದ್ರಾಂಶಸಂಭೂತನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಕೈಲಾಗುಂವವಾಗಿದ್ದರೆ ಆ ವಿಷ್ಣು ನನ್ನನ್ನು ಏನು ಮಾಡುವನೋ ಮಾಡುವಂತೆ ಹೇಳಿರಿ!" ಎಂದು ಎಂಟು ದಿಕ್ಕುಗಳೂ ನಡುಗುವ ಹಾಗೆ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಅವನ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ಲೋಕಗಳೆಲ್ಲಾ ನಡುಗಿದುವು.

ಆಗ ವಿಷ್ಣು ನರನಾರಾಯಣರೆಂಬ ಜಂಟಿ ಯುಗಲಾಗಿ ಅವತರಿಸಿದನು ಆ ನರನಾರಾಯಣರು ಸಹಸ್ರ ಕವಚವನ್ನು ಜಯಿಸುವ ಶಕ್ತಿಗಳ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಒಹುದೊಡ್ಡ ತಪಸ್ಸುಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದರು. ಇಂದ್ರನು ಅವರಾರಂಬುದನ್ನರಿಯದೆ, ಅವರ

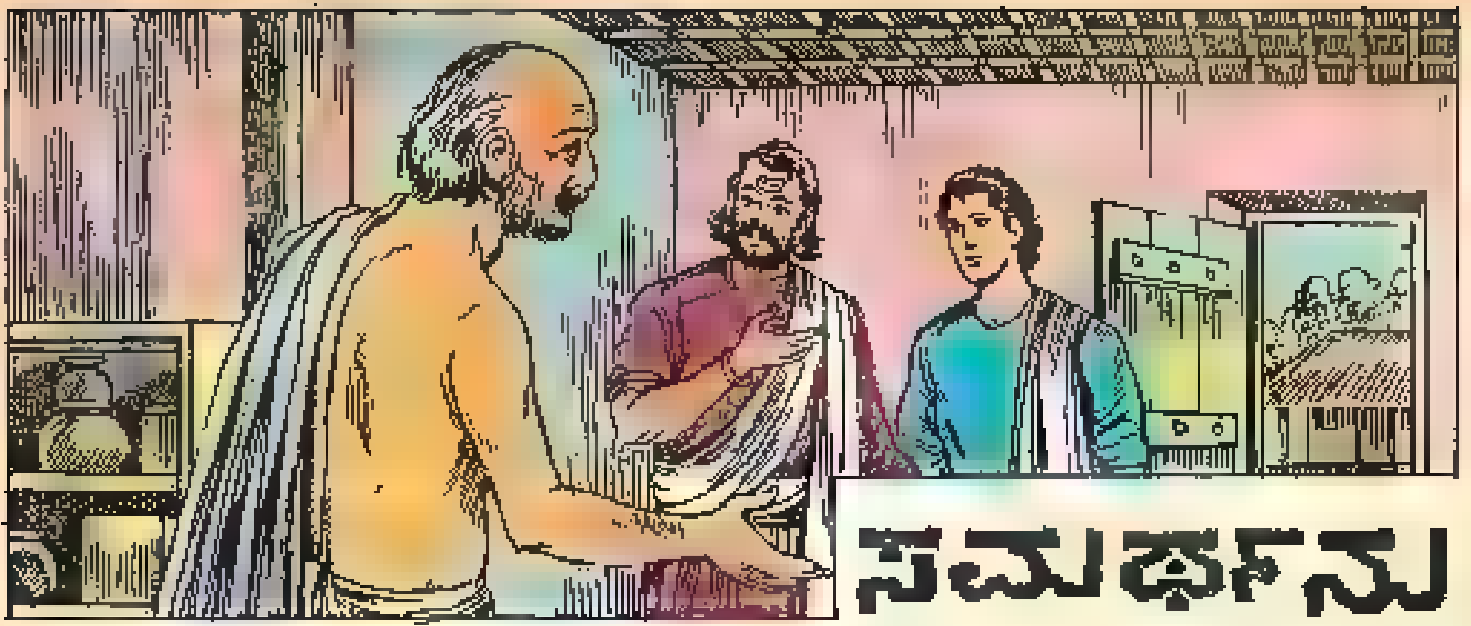
ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕಡಿಸಲು ಅಪ್ಪರಸಿಯರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು. ನಾರಾಯಣನು ತನ್ನ ತೊಡೆಯಿಂದ ಉರ್ವಶಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ರಂಭಾದಿ ಅಪ್ಪರಸಿಯರು ನಾಚಿ ನಿರ್ವಿಣ್ಣರಾದರು. ಇಂದ್ರನು ನರನಾರಾಯಣರ ಮುಂದೆ ಓಡಿಬಂದು ಮುಣಿದು ಕ್ಷಮಾಪನೆ ಕೇಳಿದನು. ನಾರಾಯಣನು ಉರ್ವಶಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಹೇಳಿ, ಅವಳನ್ನು ಇಂದ್ರನೊಂದಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಹಾಗೆ ಉರ್ವಶಿ ಸ್ವರ್ಗ ಸೇರಿದಳು.

ನರನಾರಾಯಣರು, ಒಬ್ಬರು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವಾಗ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಸಹಸ್ರ ಕವಚ ನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡುತ್ತ. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಮಾಡಿದರು. ಆಪ್ತ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸಹಸ್ರ ಕವಚವ ಒಂಚೈನೂರ ತೊಂಬತ್ತೊಂಬತ್ತು ಕವಚಗಳು ಭೇದಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು.

ಕಡೆಗೆ ಸಹಸ್ರ ಕವಚವು ಒಂದೇ ಒಂದು ಕವಚ ಮೊಂದಿಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ಸೂರ್ಯನೊಳಗೆ ಹುದುಗಿ ಕೊಂಡನು.

"ಪ್ರಗಲ್ಭ ಪ್ರರಾಪಮಾಡಿ ಕೊನೆಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಕೈಲಾಗದ ಹೇಡಿ! ಇವನ ಕೆಲಸ ಕೃಷ್ಣಾವತಾರದಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ!" ಎಂದು ವಿಷ್ಣು ವಿಶ್ವಯುಕ್ತನೊಡನು.

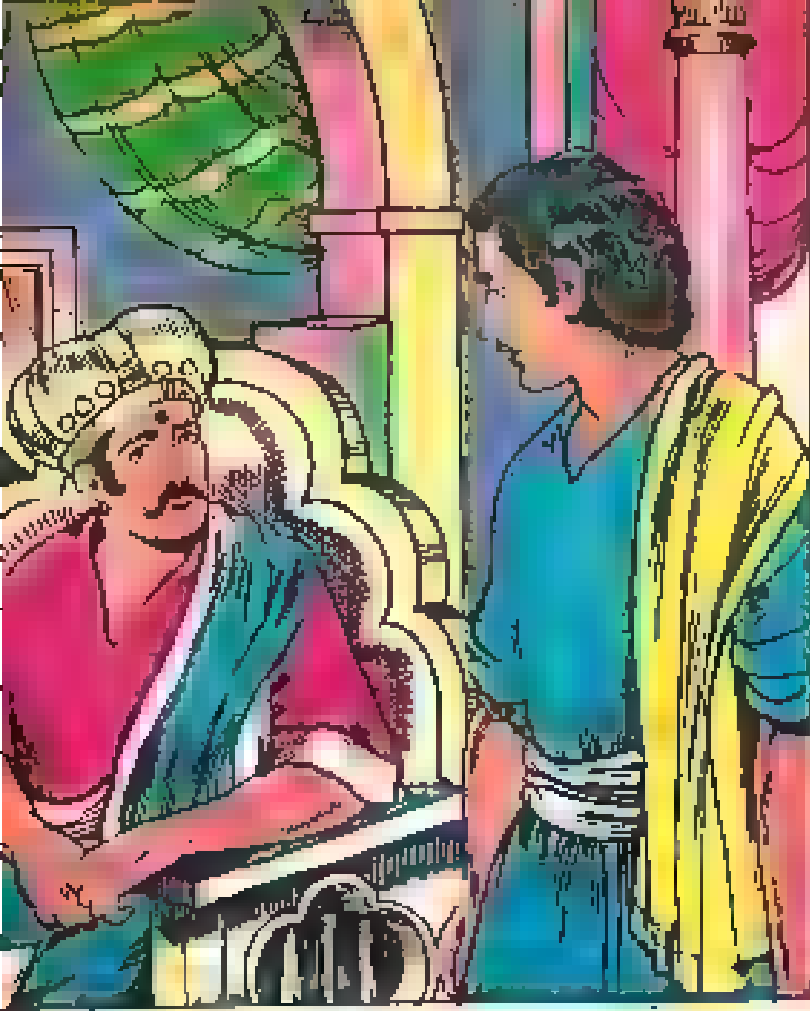
ಸಮರ್ಥನು

ಹಿಂದೆ ದಂತಪುರವನ್ನು ಮಹಾರಾಜಾ ಪದ್ಮ ನಂದನು ಆಳಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಮೂರುಮೇಷದಲ್ಲಿ ದೇಶಸಂಚಾರ ಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿ ಇದ್ದಿತು. ಹಾಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಅವನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಜಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದನು. ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿದ್ದ ಸೀತಾರಾಮನೆಂಬ ರೈತನು ಪದ್ಮನಂದನನ್ನು ಯಾರು ಎನೆಯಬಿಡನ್ನೂ ಎಚ್ಚರಿಸದೆ, ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅದರಿಸಿ, ವೈದ್ಯ ಉಪಚಾರಗಳನ್ನು ಕೊಡಾ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಮೂರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಮೇಲೆ, ರಾಜನ ಆರೋಗ್ಯ ಸುಧಾರಿಸಿತು.

ತಾನು ಹೊರಡುವ ಮೊದಲು ಪದ್ಮನಂದನು ತಾನು ಇಂಥವನೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದೆ, "ನೀನು ಪರಕೀಯ ನಾದ ನನಗೆ ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಮರೆಯುವಂತಹುದಲ್ಲ. ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನಾಡಿಸಿಯಿದೆ. ರಾಜನು ಕೂಡಾ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವನಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ವಿಷ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರವಾಗಬೇಕೋ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಕೇಳಿ. ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ರೈತನು ವಿನಯದಿಂದ, "ನನಗೆ ಅಂತಹ ಕೋರಿಕೆಗಳಾವುದೂ ಇಲ್ಲವಯ್ಯ. ನಾನು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ವಷ್ಟೇ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಎರಡನೇ ಮಗ ದಂಡನದೇ ನನಗೆ ಚಿಂತೆ. ಅವನಿಗೆ ನಾನು ವ್ಯವ ಸಾಯದಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕಿಸದೆ ಓದುಬರೆಹಗಳನ್ನೇ ಕಲಿಸಿ ಬಿಟ್ಟೆನು. ಈಗ ಅವನು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಲಾರೆ ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಉದ್ಯೋಗ ದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸೋಣವೆಂದರೆ ಅವನ ತಲೆ ಬಿರುಸು ಗುಣದಿಂದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಇಂಥಾ ಜಗಳಗಳು ಗರ್ವಿಷ್ಠ ಮಗನು ಮುಂದೆ ಹೇಗೆ ಬದುಕಿ ಬಡಾವಾಗುತ್ತಾನೋ ಅಂತ ನನಗೆ ಬಹಳ ಚಿಂತೆಯಾಗಿದೆ" ಎಂದನು.

ಕೂಡಲೇ ಪದ್ಮನಂದನು, "ನಿನ್ನ ಆ ಮಗನನ್ನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕಳುಹಿಸು. ಅವನನ್ನು ನೋಯಿಸದೆ ಹೇಗೆ ಸರಿದಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗ ವಿರದು. ತಂದೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದ ಉಪಾಯ ಪಡರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನ ಭವಿಷ್ಯತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ದಾಗುವ ಹಾಗೆ ನಾನು ತಿದ್ದಿ ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಅವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಚಿಂತೆಯೇ ಬೇಡ" ಎಂದನು.

ರಾಜರಾನಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ದಂಡಕನಿಗೆ ಬಹಳ ಆಶೆ ಇದ್ದಿತು. ತಂದೆ ಅವನನ್ನು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಪದ್ಮನಂದನೊಡನೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ದಂಡಕನಿಗೆ ಒಂದು ಭತ್ತದಲ್ಲಿ ಬಿಡಾರದ ವಿವಾಳು ಮಾಡಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದಾಗ ಗೊತ್ತಾದ ಅನುಭವದಿಂದ, ದಂಡಕನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದುಡುಕುಗಾರನೂ, ಮುಂಗೋಪಿಯೂ ಎಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಇಂಥವನು ಆಸ್ಥಾನದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದರೂ ತನ್ನನ್ನು ನಂಬುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ವಭಾವದ ರೈತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ದಂಡಕನನ್ನು ಭತ್ತದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಪದ್ಮನಂದನ ರಾಜನು ಶಮಂತಕನೆಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದನು. ಶಮಂತಕನು ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ

ಆದಾಯ ವ್ಯಯಗಳ ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಕೆಲಗೆ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿ ಬರವಣಿಗೆಗಾರರಿದ್ದರು. ಶಮಂತಕನು ಬಹಳ ಸಮರ್ಥನಾದ ಅಧಿಕಾರಿಯೆಂದೂ, ಎಂಥವರಿಂದಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸುವವನೆಂದೂ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುವರು.

ಪದ್ಮನಂದನು ಶಮಂತಕನೊಂದಿಗೆ, “ದಂಡಕನೆಂಬ ಯುವಕನನ್ನು ನೀನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಗರ್ವಿಷ್ಠ ಹುಡುಗ. ದುಡುಕು ಸ್ವಭಾವ. ಕೆಲಸ ಹೋಗುವುದೆಂಬ ಭಯವೇನೂ ಅವನಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಹೆದರದಿರುವ ಮೊಂಡುತನವೂ ಅವನಿಗಿದೆ. ನೀನು ಸಮರ್ಥನಾದ ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಪದವನು. ಅವನನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಬೇಕಾದುದು ನಿನಗೊಂದು ಪರೀಕ್ಷೆ” ಎಂದನು.

“ಆಗಲಿ ಪ್ರಭುಗಳೇ. ಅವನನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ನಾನು ಸರಿಪಡಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಿರಿ” ಎಂದನು ಶಮಂತಕ ವಿನಯದಿಂದ.

ಮರುದಿನ ದಂಡಕನು ಶಮಂತಕನ ಬಳಿಗೆ ಬರಬ್ಬಟ್ಟನು. ಮೊದಲು ಶಮಂತಕನು ಅವನಿಗೆ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ದಂಡಕನಿಂದ ಗರ್ವದ ಉತ್ತರಗಳೇ ಒಂದುವು. ಅದರೂ ಶಮಂತಕನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕೋಪವನ್ನು ತೋರಿಸದೆ, “ಭೇಷ್! ನೀನು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಹಿಡಿಸಿದವನು. ನಿನ್ನಿಂದ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ.ನಿನಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಐವತ್ತು ವರಹ ಸಂಬಳ ಕೊಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸಂತೋಷ ತಾನೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಇದಕ್ಕೆ ದಂಡಕನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದನು.

ಶಮಂತಕನು ತನ್ನ ಕೈಗಳಿಗೆ ಚಿಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಕರೆದು, "ಅವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿರು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ದಂಡಕನನ್ನು ಅವನ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಎರಡು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಆ ಸಣ್ಣ ಅಧಿಕಾರಿ ಶಮಂತಕನ ಒಳಗೆ ಬಂದು, "ಅಯ್ಯಾ, ಆ ದಂಡಕನು ಕೆಲಸವೇನೂ ಮಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇತರರನ್ನು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಬಿಡುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಹಳ ತೊಂದರೆಯೇ. ಅವನನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಮಾಜಿಸಲು ನನ್ನಿಂದಾಗದು. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು" ಎಂದನು.

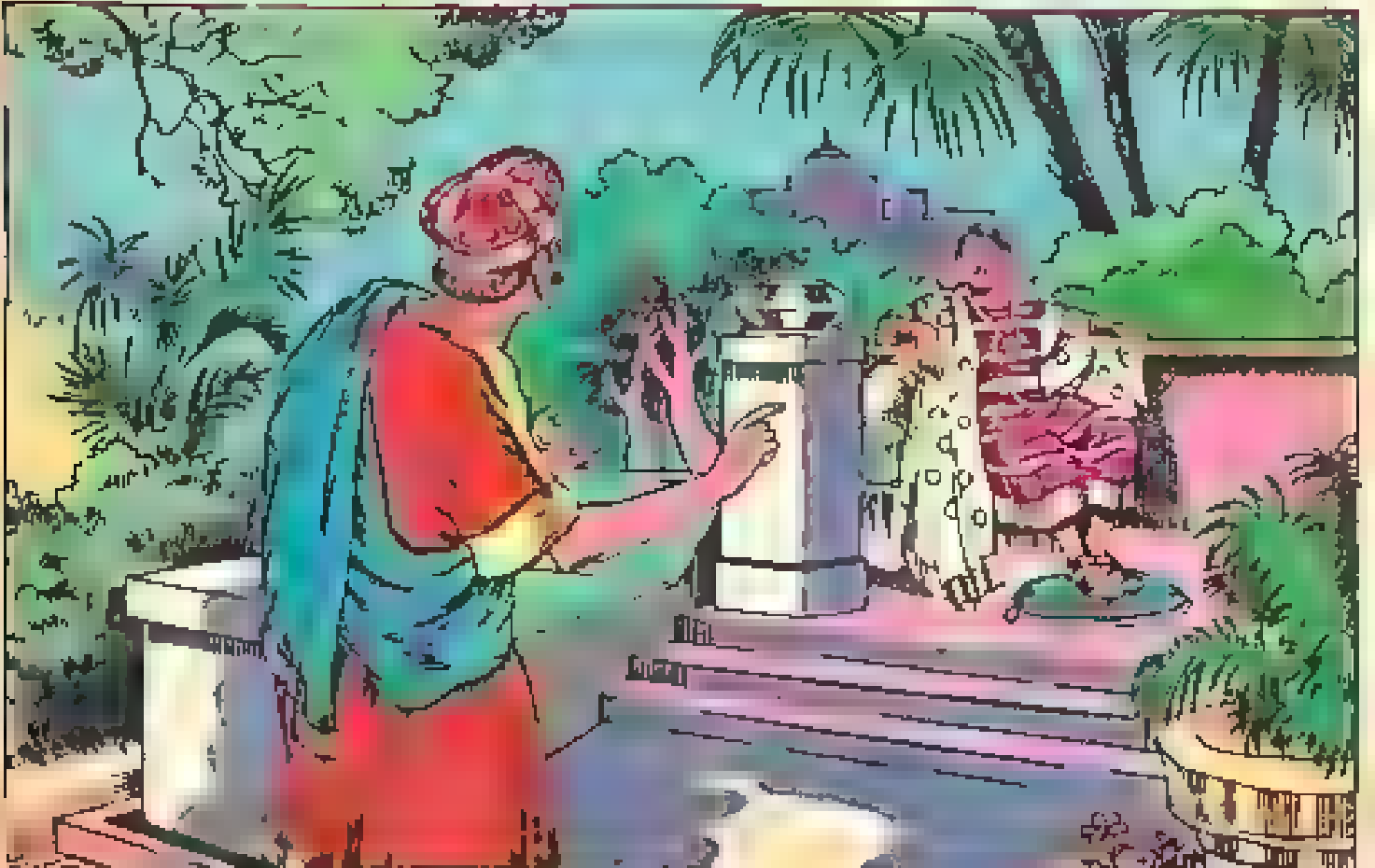
ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಮಂತಕನು ಕೋಪದಿಂದ, "ನಿನ್ನ ಕೆಳಗಿನವರಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಲು ನಿನ್ನಿಂದಾಗದಿದ್ದರೆ ಅದು ನಿನ್ನ ಅಸಮರ್ಥತೆಯಿಂದೇ ಅರ್ಥ. ಹೇಗಾದರೂ ನೀನು ಅವನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಲೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನ ಕೆಲಸ ಕೂಡಾ ನೀನೇ ಮಾಡು! ಹೋಗು!" ಎಂದನು.

ಆ ದಿನ ಆ ಚಿಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿ ದಂಡಕನ ಕೆಲಸ ಕೂಡಾ ತಾನೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ದಿಂದ ದಂಡಕನ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ. ಉಂಟಾಯಿತು. ದಿನಾ ಅವನನ್ನು ಮಗತಿನಿಂದ ಹೆದರಿಸುತ್ತಾ ಇರುವನು.

"ನಿನ್ನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮಹಾರಾಜರು ತಿಳಿದು ಬಿಟ್ಟರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಠಿಣವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷೆಗಳು ಸಹಿಸಲಾಗದಂಥಾದ್ದು! ಹೋಗಲಿ ಅಂತ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೇನೆ! ಜಾಗರೂಕವಾಗಿರು" ಎಂದು ಕ್ರಿಡ್ಡನು ಚಿಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿ.

ದಂಡಕನು ಆ ಬೆದರಿಕೆಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನು ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷೆಗಳು ಹೇಗಿರುತ್ತವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕದ್ದುನೋಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಆವೆಲ್ಲ ಚಿಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕಠಿಣವಾಗುವುದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಪದ್ಮಸಂದನ ರಾಜನು ಶಮಂತಕನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, "ದಂಡಕನು ಹೇಗೆ

ರಾಗದ ಹೋದರೆ ಅಸಮರ್ಥನೆಂದೇ ಆಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಿ ಅವನೇ ಕಪ್ಪುಪಡುತ್ತಾನೆ. ಅಷ್ಟೇ " ಎಂದನು ಶಮಂತಕ.

" ಆ ಅಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ಆಗದೇ ಹೋದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ದಂಡಕನನ್ನು ಬೇರೊಬ್ಬ ಸಮರ್ಥನಾದ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬಹುದಿತ್ತಲ್ಲಾ ? ಒಬ್ಬನೇ ಆಗ ಬೇಕೆಂದೇನಿದೆ ? " ಎಂದನು ರಾಜ.

" ದಂಡಕನ ಸಂಗತಿ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಅವರಾರೂ ಅವನನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರರು " ಎಂದನು ಶಮಂತಕ.

" ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಪರಿಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಸೋತಿರುವೆ, ಹೌದಾ ? " ಎಂದನು ರಾಜ.

" ಇಲ್ಲ ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ. ತಾವು ನನಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಆಗಿನಿಂದಲೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದೂ ಪ್ರಭು ಸೇವೆಯೇ ಆಯಿತು. " ಎಂದನು ಶಮಂತಕ.

" ಹಾಗೆ ದಂಡಕನು ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೇನೇ ನೀನು ಸಮರ್ಥನಾದ ಅಧಿಕಾರಿ " ಎಂದನು ರಾಜ.

" ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಗಡುವು ಕೊಡಿರಿ. ನನ್ನ ಸಮರ್ಥತೆಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತೇನೆ " ಎಂದನು ಶಮಂತಕ.

ರಾಜಾ ಪದ್ಮನಂದನು ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಜ್ಞೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಶಮಂತಕನು ಮರುದಿನ ದಂಡಕನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು, " ನಿನಗೆ ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ದಂಡಕನಿಗೆ ರಾಜಾಸ್ಥಾನವು ಹಿಡಿಸಿತ್ತು. ರಾಜ ಧಾನಿಗೆ ಬಂದು ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದ್ದರೂ

ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ? ದಾರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆಯೇ ? ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿದೆಯೇ ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

" ಹುಟ್ಟಿದೇ ಏನು ಪ್ರಭೂ ? ತಾವು ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ " ಎಂದನು ವಿನಯದಿಂದ ಶಮಂತಕ.

ರಾಜನು ಆ ಮಾತಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಪಡದೆ, ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ದಂಡಕನನ್ನು ಕುರಿತು, ವಿವರಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು, ಶಮಂತಕನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು, " ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ದಂಡಕನ ವಿಷಯ ಹಾರಿಸಿ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದಿ. ನೀನು ಅವನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ತರಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಅಧಿಕಾರ ಬಲದಿಂದ ನಿನ್ನ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಬಾವದ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಬೆದರಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಬೇರೆ ಕಷ್ಟ ಕೊಟ್ಟಿರುವಿ " ಎಂದನು ಕೋಪದಿಂದ.

" ಅವನು ಪಾವದವನೇಶಲ್ಲ ಪ್ರಭುಗಳೇ. ಅಧಿಕಾರಿಯಾದವನು ದಂಡಕನಂಥವನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸ

ಇಷ್ಟಕ್ಕೆದು ವರಹಗಳು ಕೂಡಾ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಪುಟ್ಟಣವ ಜೀವಿತ ಒಳ್ಳೆ ದಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಅಂತಲೇ ಇರಲು ಇಷ್ಟವಿದೆಯೆಂದೇ ಹೇಳಿದನು.

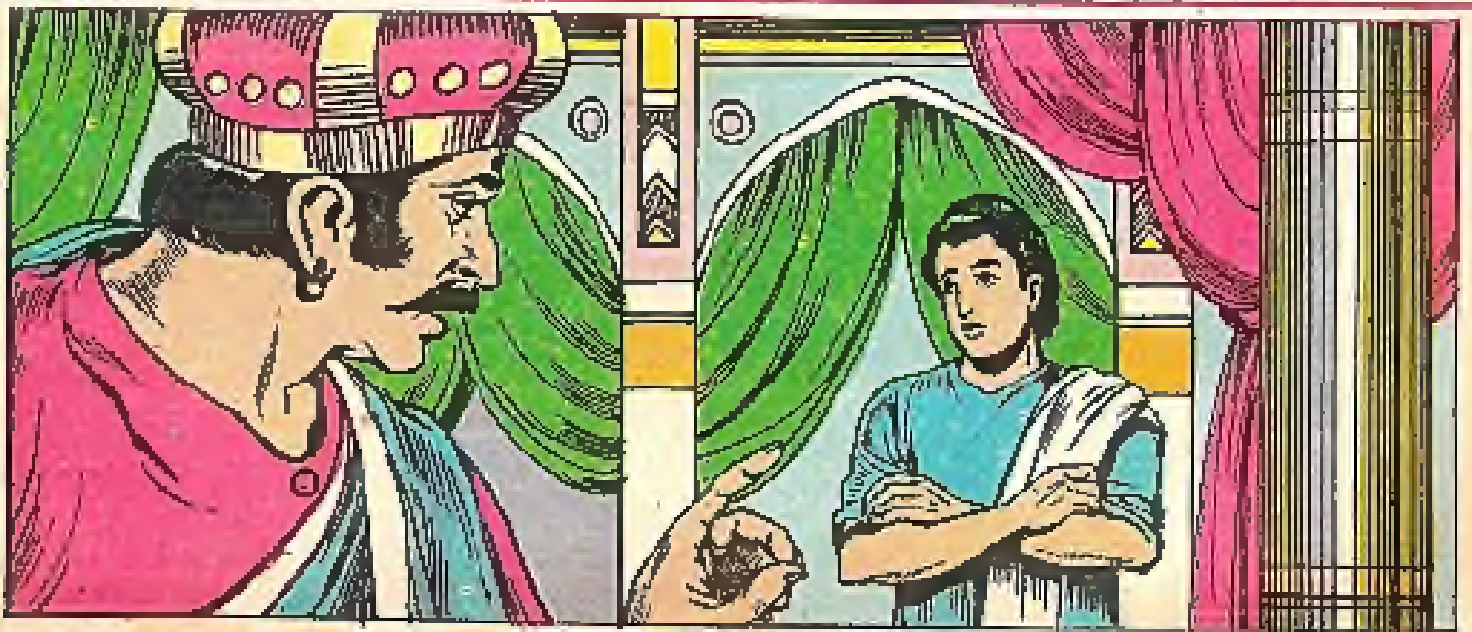
ಶಮಂತಕನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿ. "ನೀನು ಗರ್ವಿಷ್ಯನೆಂದೂ, ಬಹಳ ಪೊಗರಿಸುವನೆಂದೂ ನಿನ್ನ ಅಧಿಕಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಆ ಮಾತು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ ಬಿಡು. ತಮಗಿಂತ ಹುಶಾರಾಗುವವರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನೀನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬರಬಾರದೆಂತಲೇ ಅಂಥವರು ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ವನಗೆ ವಿನಯ ಗುಣವೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ನಾಪೇ ನಿನ್ನ ಸಮರ್ಥತೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಿಜವಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಸಮರ್ಥನೆಂದು ರುಜುವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಆ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನೇ ಉದ್ಯೋಗದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ಸಂಬಳ ವನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಆ ದಿನದಿಂದ ದಂಡಕನಲ್ಲಿ ಊಹಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆ ಕಂಡು ಬಂತು. ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥನೆಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರನ್ನೂ ಪಡೆದನು.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಟ್ಟು, ಶಮಂತಕನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, "ದಂಡಕನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಹೇಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅವನಿಗೆ ಮೊದಲು ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಸುಖ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ವಿನುಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯ ಪಡಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಅವನ ಅಧಿಕಾರಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಫಿರ್ಯಾದಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದೂ, ತಾನು ಅದನ್ನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಅವನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಮರ್ಥನಾದರೆ ಚಿಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿ ಹಾಕುತ್ತೇನೆಂತಲೂ ಹೇಳಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ಕೆಟ್ಟವನೆಂದಿದ್ದರಿಂದಾಗಿ, ಆ ಬಗೆಯ ಆ ವೈರದಿಂದ, ಅವನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದನು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದರೆ, ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿ, ಕಡೆಗೆ ಈಗ ಎಲ್ಲಾ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರ ಹಾಗೇ ತಯಾರಾದನು" ಎಂದನು ಶಮಂತಕ.

ದಂಡಕನ ಶಂದೆಗೆ ತಾನು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನೆರವೇರಿದುದಕ್ಕೆ ರಾಜನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತು. ಶಮಂತಕನನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಕರಿಸಿ, ದಂಡಕನ ತಂದೆಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ : : ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦
ಗೆಡ್ಡೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೪ ಜೂನ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

S. G. Seshagiri

Mohan kumar Sharma

★ ಮೂರನೇ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು. ★ ಏಪ್ರಿಲ್ ೧೦ ರೊಳಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಶ್ಲೀಲತೆಯುಳ್ಳವುಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ. ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಸ್ಫಾ ಕಾರ್ಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು.

ವಿಳಾಸ : ಚಂದಮಾಮಾ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦ ೦೨೬

ಫೆಬ್ರವರಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ಏನೋ ಕಲಿತವನಿಗೆ ಸದಾ ಉತ್ಸಾಹ !

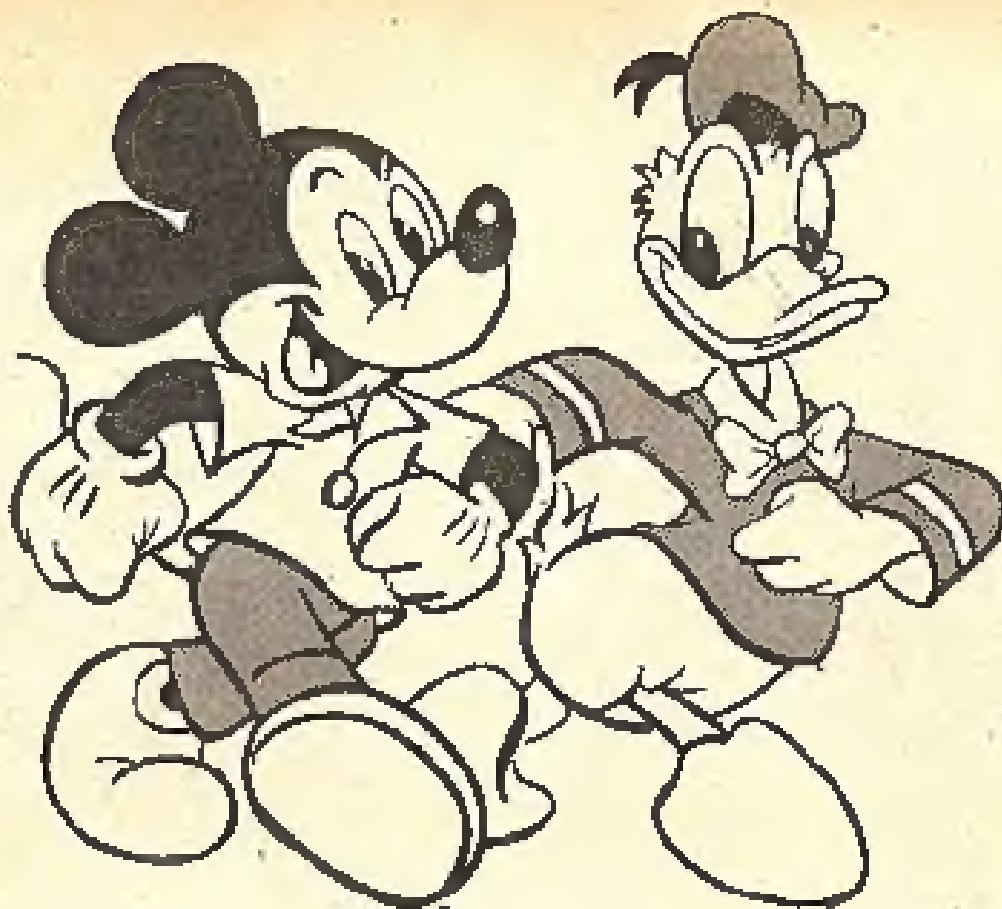
ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಏನೂ ಕಲಿಯದವನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಟಿಂಕೆ.

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಕೆ. ಎಸ್. ಕುಲಕರ್ಣಿ, ಹೆಲ್ಮ್‌ಕ್ಯಾಂಪ್, ಗದಗ, ಬಿಜಗೇರಿ.

ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/- ಈ ತಿಂಗಳ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ಉತ್ತರಗಳು :

೧. ಜ್ಞಾನಮ, ಹರ್ಷ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಕಾವ್ಯಮಯ ಎಂಬ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆದನು. ೨. ರಾಬರ್ಟ್ ಹ್ರೈಸಿಂಗ್, ಎರಿಕ್‌ಬೆರ್ತ್ ಬಾರ್ಬೆ ಹ್ರೈಸಿಂಗ್. ೩. ಬಾರ್ಬೆಟ್ ಪ್ರಾಂಟೀ ೪. ಹೆನ್ರಿ ಕ್ರಿಸ್ತಿಯನ್ ಯಾಂಡರ್ವರ್ನ್.
೫. ವಿಲಿಯಂ ಷೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್.

Fun 'N' Laughs
All The Way

Mickey AND Donald

COMICS

Hurry! For your copy